

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๓

พระราชสุทธานมมงคล

(จรัญ จิตฺตมฺโม)

ภาคประวัติ

ประวัติการสร้างพระพุทธรูปแก้วสารพัดนึก (หลวงพ่อดำ)

ในหอประชุม ภavana-กรศรีทิพา มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง เป็นพระพุทธรูปเชียงแสน ทรงเครื่องสิ่งสาม ประยุต์ ทวาราวดีกับลพบุรี

ประวัติของหลวงพ่อดำ รัชมีหรือพระเกศเป็นของเก่า ส่วนองค์ของท่านไปอยู่พม่า ในสมัยที่พม่ายกทัพเข้ามาตีไทย พระเกศได้หลุดอยู่บริเวณถ้ำ ถวอำเภอฟาง จังหวัดเชียงใหม่ ได้มอบให้ **ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร** เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๔ คราวไปออกค่ายอาสาพัฒนาของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร เพื่อสร้างโรงเรียน บ้านสันป่าข่า กิ่งอำเภอมะเอย จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อ ดร.กิ่งแก้ว ได้รับพระเกศมาแล้ว ได้เกิดความคิดขึ้นว่าจะสร้างพระถวาย จนเวลาได้ล่วงเลยมาได้ ๑๐ ปี ดร.กิ่งแก้ว เห็นว่าเป็นกาลเวลาอันควรแล้ว จึงได้นำมาถวายไว้กับหลวงพ่ोजริญ

ต่อมาเมื่อกลางปี พ.ศ.๒๕๒๖ **นายบุญถิ่น อัตถากร** บิดาของ ดร.กิ่งแก้ว ดำริที่จะสร้างองค์พระถวาย จึงได้ขอให้หลวงพ่อเป็นผู้หาแบบสร้างองค์พระเพื่อสวมพระเกศ

หลวงพ่อได้นำพระเกศไปปรึกษากับช่างหล่อหลายราย บรรดาช่างก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่า เป็นพระเกศ พระอะไร หลวงพ่อจึงได้ถามในกรรมฐาน จึงมีเสียงบอกมาว่า **อีกสามวันจะมีคนมาหา คนแรกก็ให้ไป**

เมื่อครบสามวันแล้ว ปรากฏว่า **คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์** ได้มาหาหลวงพ่อที่วัดอัมพวันเป็นคนแรก หลวงพ่อก็แปลกใจว่า คุณเทียนชัยมีอาชีพทางทำแร่ จะมีความรู้ทางหล่อพระได้อย่างไร แม้กระทั่งช่างหล่อที่มีอาชีพทางด้านนี้ก็ไม่สามารถจะรู้ได้ จึงลองปฏิบัติตามเสียงในกรรมฐานที่บอกไว้ โดยหลวงพ่อได้นำพระเกศให้คุณเทียนชัยดู คุณเทียนชัยก็รับกับหลวงพ่อก่อนจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกดู

ต่อมาประมาณหนึ่งอาทิตย์ คุณเทียนชัยได้กลับไปหาหลวงพ่อที่วัด พร้อมธูปสเก็ดซ์พระพุทธรูปเชียงแสนทรงเครื่อง หน้าตักกว้าง๓๐ นิ้ว ไปให้หลวงพ่อดูพร้อมกับเล่ารายละเอียดให้ฟังว่า คนได้นำพระเกศนี้ไปให้ **จำเริญ อำนวย แสงวิรุฬ** ทหารเรือนอกราชการ ช่างหล่อพระแถวบ้าน ช่างหล่อดู จำเริญ ก็ไม่ทราบว่าเป็นพระเกศพระอะไร จึงได้นำไปปรึกษานาย **จรัส จันทรรัตนแสงสี** ช่างปั้นพระ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเมื่อชั้นอาจารย์ อาจารย์จรัสได้นำไปเทียบกับหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งได้รู้ว่าพระ **เกศ** เป็นพระเกศขององค์พระเชียงแสนทรงเครื่อง จึงได้วาดภาพเหมือนออกมาและบอกว่า พระรุ่นนี้ เป็นพระที่กษัตริย์สร้างประชาชนไม่กล้าแตะต้องสิ่งของที่กษัตริย์สร้าง จึงไม่นิยมหรือกล้าสร้างกันในสมัยนั้น จึงพบน้อยมาก

หลวงพ่อเห็นภาพสเก็ดซ์แล้วจึงได้ปรึกษากันสร้าง โดยคุณเทียนชัยได้เสนอว่าจะทำการเททองหล่อกันที่วัดหลวงพ่อดำท่านเกรงว่าจะเป็นที่ครหาว่าวัดจัดพิธีหล่อพระหาเงิน คุณเทียนชัยได้เสนอไปหล่อที่บ้าน นายเกษม นางฮงไฉ่ **ภูพิพัฒน์** ที่บ้านตลาด ท่าวัง จังหวัดลพบุรี อันเป็นบ้านบิดาของคุณเทียนชัยเอง หลวงพ่อได้ตกลงตามที่คุณเทียนชัยเสนอ โดยได้กำหนดเททองในวัน **๒๒ ตุลาคม ๒๕๒๖**

ในวันเททองเป็นวันที่มีพายุดีเปรสชันเข้าภาคกลางฝนยังตกหนัก แต่บริเวณพิธีหล่อกลับไม่มีฝนตก มีแต่ท้องฟ้ามีดครึ้ม เมื่อเททองหล่อเสร็จ ฝนจึงได้ตกลงมาเทใหญ่ แต่ก็ไม่ใช่อุปสรรคในการหล่อ

บรรดาผู้มีจิตศรัทธาทั้งจากลูกศิษย์หลวงพ่อกุญแจและมิใช่ ได้ร่วมใจสละทั้งเงิน ทองคำ ภาชนะทองแดง ทองเหลือง และเวลาอย่างเต็มใจ โดยเฉพาะโกศอดีตเจ้าเมืองลพบุรี ต้นสกุล“สุจริตจันทร์” มีทองคำพระราชทานผสม อยู่ในโกศหนักแปดบาทถูกหลายได้สละมาลงบำเพ็ญเป็นองค์พระแก้วสารพัดนึกหรือหลวงพ่อดำ

ส่วนอภินิหารที่เกิดขึ้นกับคุณเทียนชัยเองก็ดี กับผู้มาปฏิบัติธรรม หรือบุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน รวมทั้งจำอานวยช่วงหล่อพระองค์นี้ จะขอให้คุณเทียนชัยเป็นผู้เล่า แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การหล่อพระพุทธรูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น จะเกิดความรู้สึกดีได้ เข้าภาพในการหล่อ ผู้ร่วมหล่อก็ต้องทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เสียสละ ปฏิบัติตามรอยพระพุทธร่องค์ต้องไม่มีกิเลสใด ๆ เข้ามาแฝงไว้นั้นแน่ พระพุทธร่องค์จะประสาทความรู้สึกดีให้เหมือนหลวงพ่อดำองค์นี้

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระคุณภาวนาวิสุทธิ พศ. ๒๕๓๐

ประสบการณ์ในการหล่อพระพุทธรูปแก้วสารพัดนึก

เทียนชัย ภูพิพัฒน์

ผู้เขียนได้รับการติดต่อจากอาจารย์วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ศิษย์ของท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือหลวงพ่ोजัง ให้ช่วยเขียนประสบการณ์ของการหล่อพระประธานที่เคยประสบมา

การเขียนสิ่งที่เร้นลับนี้บางครั้งอาจจะถูกครหาจากบุคคลที่ไม่เชื่อถือในเรื่องนี้ได้ อาจจะถูกข้อหาว่ามกมาย หรืออื่น ๆ อีกหลายถ้อยคำสุดแต่ท่านเหล่านั้นจะมองไป เมื่อตัดสินใจเขียนแล้วก็พร้อมที่จะยอมรับคำครหาเหล่านั้นและไม่ต้องการที่จะให้ผู้อ่านต้องเชื่อเรื่องนี้ ควรจะพิจารณาและพิสูจน์ตามหลักของพระพุทธเจ้าของเราก่อน แต่ขอยืนยันว่า เรื่องที่จะเขียนต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเอง

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ผู้เขียนได้แวะเข้าไปนมัสการหลวงพ่ोजังที่วัดอัมพวัน ซึ่งอยู่ในระหว่างเส้นทางกรุงเทพฯ-อุทัยธานี ที่ผู้เขียนต้องเดินทางเข้าไปทำเหมืองแร่ดินบุกที่อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ขึ้นทางอำเภอด่านช้าง-บ้านไร่ ได้นั่งรถหลวงพ่ोजังอยู่ชั้นล่างของกุฏิเจ้าอาวาส ซึ่งหลวงพ่ोजังใช้เป็นที่พัก และชั้นบนใช้เป็นที่พักของท่าน

สักครู่หนึ่งหลวงพ่ोजังก็เปิดประตูก้าวออกมาและหยุดอยู่หน้าประตูพร้อมกับเอ่ยขานนามผู้เขียนว่า **“คุณเทียนชัย จันทมาขำบนหน้อย”** ผู้เขียนจึงได้เดินตามท่านขึ้นไปชั้นบนของกุฏิ ซึ่งเป็นที่โล่งทั้งชั้น มีหนังสือขาวของเอกสารวางอยู่ทั่วไป มีที่ว่างอยู่หน้าบันไดทางขึ้นเท่านั้น กะประมาณ ๗-๘ ตารางเมตรเท่านั้น เป็นสถานที่หลวงพ่ोजังจำวัดและเขียนหนังสือ จึงใช้สถานที่นั้นเป็นที่สนทนากัน

หลวงพ่ोजังได้หยิบเศษของพระหรือรัศมีมาขึ้นให้ผู้เขียนดูพร้อมกับบอกว่า ท่านได้รับมาจากอาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร โดยผู้มอบมีวัตถุประสงค์จะหาองค์พระหล่อสวมเข้ากับรัศมีนี้ พร้อมกับเล่าที่มาว่า อาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว ได้รับมอบมาจากเจ้าหน้าที่ศึกษาธิการผู้หนึ่งในเขตตอนเหนือสุดของจังหวัดเชียงใหม่ โดยได้มาจากในถ้ำ เข้าใจว่าองค์พระจะถูกพามาไว้ในยุคสงคราม รัศมีชิ้นนี้จะตกหล่นอยู่หลวงพ่ोजังได้กล่าวต่อไปอีกว่า ท่านได้นำไปให้ช่างปั้นพระดูแล้วก็ไม่ทราบว่าเป็นพระรุ่นใด หรืออาจจะเป็นของเดิมก็ไม่ มีผู้ใดทราบได้ ผู้เขียนรู้จักช่างหล่อพระที่บ้านช่างหล่อผู้หนึ่งเป็นอดีตทหารเรือชื่อ จ.อ.อำนาจ แสงวิรุฬ จึงรับอาสาขนานไปปรึกษากับจำอำนาจผู้นี้ ในตอนท้ายหลวงพ่ोजังได้บอกอีกว่า อาจารย์ ดร.กิ่งแก้ว มีความตั้งใจจะหล่อพระองค์นี้ให้ได้โดยตั้งงบหล่อให้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาทถ้วน)

เมื่อผู้เขียนลาหลวงพ่ोजังกลับไปแล้ว จึงได้นำพระรัศมีไปปรึกษากับจำอำนาจที่บ้านช่างหล่อ จำอำนาจบอกว่าไม่เคยเห็นเช่นกัน แต่ก็รับจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกช่างปั้นบริเวณบ้านช่างหล่อให้ ต่อมาอีก ๒-๓ วัน จำอำนาจได้พาผู้เขียนที่บ้าน ส่งข่าวว่าตนได้ไปปรึกษากับช่างปั้นพระเลียนแบบของเก่าชื่อ อาจารย์จรัส จันทรรัตน์แสงสี ช่างปั้นพระชื่อดังผู้หนึ่งในวงการบ้านช่างหล่อ อาจารย์จรัสได้นำรัศมีหรือพระเกศนี้ไปเทียบกับตำราพระเก่า จึงได้ไปพบในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งตรงกันเข้า

เป็นพระเชียงแสนทรงเครื่องสิ่งสามประยุกต์ทวาราวดี เป็นพระที่พระมหากษัตริย์สร้างให้มีผู้ใดกล้าแตะต้องถือเป็นของสูง จึงไม่แพร่หลาย หน้าตักกว้างประมาณ ๓๐ นิ้ว พร้อมกับสเกตภาพมาให้ดู

หลังจากที่ได้รับรู้เรื่องราวตลอดแล้ว ผู้เขียนก็ต้องเดินทางเข้าไปเหมืองเป็นปกติเฉลี่ยอาทิตย์ละครึ่ง จึงได้นำเรื่องราวต่าง ๆ ไปปรึกษากับหลวงพ่ หหลวงพ่เห็นภาพสเก็ตช์แล้ว ได้ตัดสินใจตามของอาจารย์ จรัสทันที ส่วนผู้เขียนเองในชีวิตไม่เคยมีประสบการณ์ผ่านการหล่อพระ ไม่ทราบมีอะไรคลอใจ ในขณะนั้น ได้ตัดสินใจรับกับหลวงพ่ว่า จะเป็นเจ้าภาพหล่อให้พร้อมกันนั้น ผู้เขียนได้เสนอให้เททองหล่อที่วัดอัมพวันแต่หลวงพ่คงจะคิดว่า การทำพิธีหล่อพระในวัด จะเป็นการถูกรหาหรือไหม้ไม่ทราบเจตนาของท่าน ท่านบอกให้เททองที่บ้านช่างหล่อแล้วท่านจะไปทำพิธีเอง

ผู้เขียนเห็นว่าบ้านช่างหล่อนั้นคับแคบที่จะทำพิธี จึงได้เสนอให้ทำพิธีเททองที่บ้านบิดามารดาของผู้เขียนที่บ้านหน้าทำการอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี โดยเห็นว่ามีสถานที่กว้างพอที่จะทำพิธีได้ หลวงพ่จึงได้ตกลงตามผู้เขียนเสนอ โดยกำหนดวันเททองกันในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

มีเหตุการณ์ที่น่าจะเป็นไปได้เรื่องหนึ่ง มีญาติผู้หนึ่ง ภรรยาพลตรีสวัสดิ์ เผ่าบุญเสริม อดีตผู้บัญชาการศูนย์การทหารราบ ชื่อ นางอำไพ เผ่าบุญเสริม นามสกุลเก่า “สุจริตจันทร์” ได้นำโกศเก่าของปู่ อดีตเจ้าเมืองคนแรกของลพบุรี ต้นสกุล “สุจริตจันทร์” มีทองคำพระราชทานปิดหน้าศพหนักแปดบาทผสมอยู่นำมาฝากไว้เพื่อจะให้หล่อด้วย ครั้นรู้ไปถึงบรรดาลูกหลานบางคนเข้า ก็ไม่พอใจคัดค้าน นางอำไพจึงล้มความตั้งใจนำโกศใบนี้ไปคืนให้แก่พี่สาวคือ นางฉลอง สุจริตจันทร์ บ้านอยู่ที่ตัวจังหวัดลพบุรีพร้อมกับนึกเสียใจในความไม่สมหวัง ครั้นพอใกล้จะถึงวันงานหล่อคุณปู่ฉลอง สุจริตจันทร์ อาศัย ๕๐ ปีเศษ ได้ขึ้นรถเมย์จากลพบุรีไปพบกับคุณแม่ของผู้เขียนที่อำเภอท่าม่วง คุณแม่ก็ตกใจเมื่อเห็นคุณปู่ฉลองขึ้นรถเมย์มาหาคนเดียวอายุก็ป็นนี้แล้วและไม่มีผู้ใดติดตามด้วย คุณปู่ฉลองบอกว่าถ้าไม่มาบอกจิตใจไม่สบายนอนไม่หลับเกี่ยวกับเรื่องโกศของท่านเจ้าเมืองลพบุรีใบนี้ จึงต้องรีบมาบอกว่า ตนได้ตัดสินใจแล้วว่าให้นำโกศนี้ไปหล่อพระองค์นี้ให้ได้ โดยมีข้อแม้ว่าจะขอบริจาคให้อีก ๕,๐๐๐ บาท แต่ขอพระหน้าตัก ๕ นิ้ว ๒ องค์ สลักชื่อเจ้าของโกศองค์หนึ่งถวายที่วัดอัมพวัน อีกองค์หนึ่งขนานไปถวายวัดแห่งหนึ่งแถวท่าช้างซึ่งชื่อไม่ได้) ซึ่งผู้เขียนก็ตกลงให้ตามเงื่อนไขไป

ในวันพิธีเททอง เป็นวันที่ดีเปรสชั่นเข้าภาคกลางพอดี เมฆดำหนาบนท้องฟ้า ฝนเทลงมาไฟฟ้าก็ดับ จำอำนวยช่างหล่อต้องไปวิ่งขอยืมเครื่องทำไฟฟ้าปั่นพลังลมเผาแบบให้ลูกเต๋ก็แปลกในบริเวณพิธีกลับไม่มีฝนลงมีแต่ท้องฟ้ามีลมพัดเท่านั้น ผู้ที่ไปในงานเททองหล่อคงจะจำกันได้ดี จนกระทั่งเททองเสร็จพิธีแล้วฝนจึงได้เทลงมาใหญ่ ซึ่งก็สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ไปร่วมพิธีเป็นอันมาก โดยเฉพาะจำอำนวยหัวหน้าช่างหล่ออยู่ไม่เป็นสุขเพราะเกรงว่าจะเทพระไม่ติดแบบ เสียหายต้องเทกันใหม่ พอฝนหยุดจำอำนวยกลัวก้อนดินไปกะเทาะแบบส่วนที่เป็นพระพักตร์ดูก่อนพร้อมกับถอนใจว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แบบที่เผามาตลอดคืนก็ไม่ค่อยจะสุก แต่ก็ประหลาดที่ส่วนนี้ไม่เสีย

หลังจากนั้น ๒-๓ วัน จำอำนวยได้ส่งลูกชายอาจารย์จรัส ช่างปั้นพระองค์นี้ไปทำการขัดแต่ง จะเร่งให้เสร็จในวันที่ ๓๐ เดือนเดียวกัน ช่างขัดได้ลงมือขัด แล้วก็ทิ้งงานหายไป จำอำนวยไต่ถามกับผู้เขียนว่า มีใครไม่ทราบ ผูกผ้าได้ตาได้กลิ่นเหมือนน้ำมันใส่ผมผู้ชายไปเปิดมุ้งภรรยาแล้วพูดว่า “พระที่ขัดจะเอา

อย่างไร” จำอานวยจึงเดินทางไปดูจึงรู้ว่าไม่มีผู้ใดขัดพระ จึงได้รับไปหาช่างและจำอานวยเองไปช่วยกันจัดจนเสร็จทันกำหนด

ในส่วนของผู้เขียนเองก่อนที่จะถึงวันเททอง ๒ วัน ผู้เขียนได้ถูกโจรกรรมรถยนต์ปิกอัพโตโยต้าพร้อมแร่ดีบุกบรรทุกอยู่ในรถราคาสองแสนบาทเศษ ซึ่งจอดอยู่ในบ้านเลขที่ ๔๕๑ หมู่บ้านเฉลิมสุขนิเวศน์ ๔ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ยามประจำหมู่บ้านเห็นและปลุกผู้เขียนทำอะไรไม่ตื่น ปกติผู้เขียนมีความรู้สึกตัวไว แต่ในคืนนั้นไม่ทราบเป็นเพราะอะไรจึงไม่ได้ยินเสียงยามปลุก ยามจึงไปตามเพื่อนบ้านคุณมณฑล เกตุไทย ผู้พิพากษาศาลอาญา คุณมณฑลจึงได้โทรศัพท์ไปปลุกผู้เขียนเอง ครั้งแรกยังนึกว่าเพื่อนบ้านโทรศัพท์ไปแหย่เล่น เพราะรถคันนี้จอดอยู่ในบ้านแถมมีระฆังกันขโมยอีกชั้นหนึ่ง แต่เมื่อได้รับการยืนยันจึงลุกขึ้นมาดูและไปแจ้งความ ผู้เขียนนี่อะไร ไม่ออก จัดตัดสินใจไปจุดธูปบอกพระรัศมีที่จะนำไปหล่ออีก ๒ วันข้างหน้าว่า หากท่านศักดิ์สิทธิ์จริงก็ขอให้ได้รถและแร่คืน

หลวงพ่อยุ่เหตุการณ์

ในวันรุ่งขึ้นผู้เขียนได้เดินทางไปพบหลวงพ่อบุ๊ ได้เล่าให้ท่านฟังถึงเหตุการณ์รถพร้อมแร่ถูกขโมย ท่านนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เปิดเผยออกมาว่า **ฉันหนึ่งในขณะที่ท่านนั่งกรรมฐานอยู่ได้เห็นผู้เขียนเดินไปหาท่านสภาพขอขาด แต่ตรงท้องพุดได้ ยมทูตก็บอกถึงเวลาแล้ว ท่านจึงนึกว่าอย่างไรเสียผู้เขียนก็ต้องหมดวาระจากโลกมนุษย์ไปแน่ แต่ครั้งนี้ผู้เขียนรับว่าจะจะเป็นเจ้าภาพในการหล่อพระท่านจึงโล่งใจว่าอย่างไรก็ได้ต่ออายุไปได้ควรจะหมดกันแล้ว ไม่ควรจะต้องมาพบกับเหตุการณ์นี้ ท่านจึงได้ให้คำแนะนำให้ผู้เขียนทำใจให้ดีขึ้น ใจไว้ เมื่อหล่อพระเสร็จก็จะได้รับรถคืน และถวายพระแล้วก็จะได้รับแร่คืน**

ตรงกับเหตุการณ์ทำนาย

เมื่อพิธีหล่อพระผ่านไป ประมาณหนึ่งสัปดาห์ ในขณะนั้นน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากตำรวจนครบาลว่า **มีรถทะเบียนตรงกันกับที่ผู้เขียนได้แจ้งความไว้ จอดอยู่ในซอยจอมพลลาดพร้าว ผู้เขียนจึงรีบไปดูก็ใช้คันดังกล่าว** จึงได้สอบถามเจ้าของร้านค้าในบริเวณนั้น นู ก็รู้ว่านำมาจอดไว้ตั้งแต่ในคืนวันที่โจรกรรมไป เมื่อตำรวจทรัพย์สินดูทุกอย่างในรถอยู่ครบถ้วนแต่แร่ดีบุกราคาสองแสนบาทที่หายไปเท่านั้น

ก่อนถวายพระ ได้มีผู้หญิงโทรศัพท์มาตามคนขับรถเก่าผู้หนึ่งที่บ้าน ผู้เขียนก็บอกไปว่าไม่อยู่ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ จะแจ้งให้คนขับรถผู้ใช้นั้นโทรกลับ เมื่อผู้เขียนได้เบอร์โทรศัพท์จากผู้หญิงผู้นั้นแล้วจึงได้ตรวจสอบเลขที่บ้านและตามไปพบ แกล้งถามไปว่าคนขับรถผู้ใช้นั้น นำของมาฝากไว้ยังอยู่หรือเปล่า เจ้าของบ้านเป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับคนขับรถ ได้ขอรับว่า นายต๋อ อติคนขับรถได้นำแร่ดีบุกมาฝากไว้เพียงวันเดียวและได้มีชายจีนบอกลักษณะรูปร่างให้โดยละเอียดได้ฟัง ผู้เขียนก็นึกว่าในวงการแร่มีใครบ้าง เชื่อว่าจำเป็นต้องเป็นบุคคลผู้นี้แน่ ๆ เมื่อได้ถามรายละเอียดพอสมควรแล้ว จึงได้ถามเจ้าของบ้านไปว่าทำไมจึงต้องโทรศัพท์ไปหานายต๋อคนนี้ เจ้าของบ้านได้เล่าว่า นายต๋อคนนี้ เป็นเพื่อนเรียนหนังสือร่วมกัน

โรงเรียนเดียวกันมาในสมัยชั้นมัธยม ที่อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ได้นำของมาฝากไว้บอกว่า โกงดั่งเก็บของน้ำท่วม ขอฝากของไว้ชั่วคราว พอวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณสามทุ่มได้ย้อนกลับจนของไปพร้อมกับชายจีน ๒ คน คิ้วขมวดคิ้ว หมาเลขทะเบียนรถจอดไว้เรียบร้อย เธอสงสัยว่าตอนมาขายนั่นได้มีการต่อรองราคากัน จึงเป็นที่สงสัยประกอกับนายต๋อได้บอกกับเธอว่าจะมาพบเธออีกในวันสองวันนี้ เธอตั้งใจจะต่อว่า ว่านายต๋อที่น่าของเธออะไรมาฝากกันแน่ เพราะบ้านหลังนี้ฉันได้ซื้อไว้สำหรับให้เธอและน้องๆ อยู่เรียนหนังสือกลัวจะรู้ไปถึงบิดา ก็รอมานานพอสมควรจึงไปค้นสมุดพบเบอร์โทรศัพท์ของนายต๋อเข้า จึงได้โทรไปตามพร้อมกับเสริมอีกว่าหากไม่โทรไป จิตใจกระวนกระวายอย่างไรพิกล เมื่อผู้เขียนได้ตรวจสอบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ผู้ซื้อแร่คือใครจึงได้รอให้งานถวายพระผ่านไปแล้วก่อน จึงไปพบนายตำรวจที่ได้แจ้งความ และพาไปบ้านเก่าที่รับซื้อแร่ไป ขณะไปที่ผู้เขียนได้นำตำรวจไปนั้นตัวเก่าก็ไม่อยู่ร้าน คงอยู่แต่ภรรยาจึงได้ทำการค้นบ้าน พบแร่ดิบอยู่ ภรรยาเก่าแก่จึงได้ขอร้องอย่าได้เอาเรื่องกับสามีตน โดยยินยอมชดใช้ค่าเสียหายตามราคาของให้ทั้งหมด

จากนั้นผู้เขียนได้ขออนุญาตจากหลวงพ่อดีดองค์เหมือนท่านหน้าตัก ๕ นิ้ว จำนวนหนึ่งร้อยองค์เศษเล็กน้อย เพื่อไว้แจกแก่ผู้ที่บริจาคทรัพย์สมทบทุนมูลนิธิของหลวงพ่อ ทราบว่าได้เงินเข้ามูลนิธิจำนวนล้านบาทเศษ และยังได้ทราบข่าวว่า พระพุทธแก้วสารพัดนึก (หลวงพ่อดำ) พระเชียงแสนทรงเครื่ององค์นี้ ได้แสดงอิทธิฤทธิ์ให้แก่ผู้ที่ได้บูชาต่าง ๆ นา ๆ และต่อมานางสมจิต ทองใบ ร้านขายยาสุขเกษมโอสถ ตลาดชั้นสุตร อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พี่สาวของผู้เขียนได้มีจิตศรัทธาสร้างพระรูปเหมือนหน้าตัก ๕ นิ้วถวายให้กับหลวงพ่อดำอีกจำนวนหนึ่ง

ผู้หล่อเสียดังจะ

ต่อมาผู้เขียนได้ทราบว่า จำอานวย หัวหน้าทีมหล่อพระเป็นมะเร็งที่อกระหว่างนมทั้งสองข้าง ผู้เขียนได้แนะนำไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริราชเพื่อนกับผู้เขียนตรวจรักษาก็ได้ทราบว่า จำอานวยเป็นมะเร็งที่อกระหว่างราวนม หากแก่การจะผ่าตัดและรักษาและได้เสียชีวิตในเวลาถัดมา ผู้เขียนได้นำเรื่องนี้ไปคุยกับหลวงพ่อดำ ก็ได้รับทราบว่าจำอานวยผิดสังขจะวาจากับหลวงพ่อดำไว้ โดยการไปหล่อองค์ท่านเพิ่มและไปจำหน่ายให้ร้านของเก่า ผู้เขียนจึงได้ไปถามนายแป้วลูกชายจำอานวยว่าเท็จจริงประการใด ลูกชายจำอานวยก็ยืนยันว่า **คุณพ่อได้ไปหล่อครั้งหลังเพิ่มอีกสององค์ แต่ก็บอกว่าหน้าไม่เหมือนกัน**

เรื่องที่เล่ามานี้ ผู้เขียนขอยืนยันว่าเป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเองทั้งสิ้น แสขอยอมรับว่าอันสิงสในการหล่อพระประธานรูปแทนองค์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระศาสดาของเรานั้นมีจริงและมีบางอย่างที่ผู้เขียน ได้ประสบมาอีกมากมาย จึงอยากให้ท่านผู้อ่านสอบถามจากผู้อื่นบ้าง จะได้เปรียบเทียบกันได้หรือจะหาประสบการณ์เองจะดีที่สุด

โบสถ์เทพนิมิต

ก่อนจะมีการก่อสร้างพระอุโบสถหลังใหม่นั้น มีลัทธิศรัทธาปรากฏ แต่ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ และคุณทองย้อย ชโลธร เป็นเรื่องที่ลึกลับซับซ้อน ซึ่งสามัญชนธรรมดาอยากที่จะเข้าใจ เพราะไม่ได้เห็นหรือได้ประสบมากับตัวเอง นอกจากผู้ที่มีจิตใจสูงหรือเข้าใจในหลักธรรมดีแล้วเท่านั้น จึงจะเข้าใจโดยถ่องแท้ เนื่องจากมีเหตุการณ์แวดล้อมต่าง ๆ พอจะอนุมานชานานนามสมมติได้ว่า “โบสถ์เทพนิมิต” ขอให้ท่านปัญญาชนได้อ่านและพิจารณาในเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนก่อสร้างพระอุโบสถ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้แล้วถูกต้องตามนิมิตนั้นทุกประการ

๑. นิมิต ก่อนการสร้างพระอุโบสถ

ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ มีความดำริที่จะสร้างพระอุโบสถมาช้านานแล้ว แต่ไม่มีกำลังทรัพย์เพียงพอสนับสนุนแนวความคิดนี้ได้ และกาลเวลาสิ่งแวดล้อมยังไม่อำนวยให้ เพียงแต่บูรณปฏิสังขรณ์พระอุโบสถเท่าที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ถึงอย่างไรก็ดี สภาพของโบสถ์ถ้าเป็นภาพติดตาตรึงใจเป็นการกระตุ้นเตือนท่านพระครูอยู่ตลอดเวลาว่า **อยู่ไม่ไหวหนอ! เอียงหนอ! ทరుตหนอ! พังหนอ! ไม่ปลอดภัยหนอ!**

อยู่มาวันหนึ่งในปี๒๕๑๐ ได้มีอุบาสิกาเป่า ปาลวัฒน์วิชัย บ้านเดิมอยู่ อินทร์บุรี ได้มาเยี่ยมท่านพระครู ต่อจากนั้นได้เดินชมพระอุโบสถโดยรอบ ขณะนั้นเองอุบาสิกาเป่าได้เห็นน้ำไหลขึ้นมาจากพื้นพระอุโบสถ จึงแปลกใจมาก และได้พูดกับท่านพระครูว่า **“ชาวจีนถือว่าเป็นนิมิตดี”** ภาษาจีนว่า **“เฮง”** และได้พูดต่อไปอีกว่า **“พระอุโบสถชำรุดทรุดโทรมมากแล้ว จำเป็นต้องสร้าง รอไปอีกสักหน่อย หากสร้างก็ควรใช้ที่ดินนี้แหละจะดีมาก ๆ”**

กาลเวลาได้ผ่านมาถึงปี ๒๕๑๑ ในคืนวันหนึ่งเวลาประมาณตี ๔ นาฬิกาเศษ เกิดนิมิตและเสียงกระซิบของชายชราแว่วเข้าหูท่านพระครูพูดว่า **“โบสถ์พัง” “โบสถ์ท่านพังแล้วอย่าไปไหนนะ?”** ท่านพระครูต้องสะดุ้งล้มตาซ้ายหาแหล่งต้นเสียงสักครู่หนึ่ง แต่ไม่ปรากฏตัว และในเวลานั้นยังไม่มีคนใดตื่นนอนเลย ท่านพระครูจึงทำสมาธิต่อไปอีก และได้ยินเสียงชายชรากระซิบซ้ำ ๆ เช่นเดิม จนกระทั่งรุ่งเช้า ท่านพระครูได้ทำกิจวัตรเรียบร้อยแล้วรีบเดินไปส่งงานหน้าวัด จึงได้นึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในคืนนั้นว่าจะเป็นไปได้หรือ ท่านพระครูสั่งงานเรียบร้อยแล้ว ได้เดินมาหาพระภิกษุเพื่อง และได้ถามท่านว่า **“โบสถ์เราพังเมื่อไร? โบสถ์เราจะพังจริงหรือเปล่า?”** พระภิกษุเพื่องตอบว่า **“โบสถ์ไม่ได้พังผมเพิ่งออกจากตัวครในโบสถ์เดี๋ยวนี้เอง”** ท่านพระครูไม่เชื่อ ต้องการรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง และต้องการทดสอบว่าเป็นไปตามเสียงกระซิบของชายชรานั้นจริงเท็จเพียงใด ท่านพระครูจึงได้ชวนพระภิกษุเพื่องเดินมุ่งหน้าไปยังโบสถ์และยื่นพิจารณาสภาพของโบสถ์ทั่ว ๆ ไปสักครู่ได้ยินเสียงลั่นเปรี๊ยะและบางส่วนเชิงชายหน้าโบสถ์ก็ยุบลงมาเสียงแบบนกปีกหัก เมื่อประสบเหตุการณ์ต่อหน้าและเป็นไปตามเทพนิมิตเช่นนี้ ท่านพระครูได้อธิษฐานจิตและฟังเพยออกมาว่า **“อย่าเพิ่งพังลงมาเลย ผลัดขอแรงคนเขามาช่วยเสียก่อน”** และเชิงชายโบสถ์ก็ยุติการพังลงชั่วคราว ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ (วันอังคาร แรม ๗ ค่ำ เดือน ๓ ปีจอ) หลังจาก

นั่นท่านพระครูได้ไปวาทประกาศพระณฺรและชาวบ้านข้างวัด เพื่อขอแรงรื้อเฉพาะเชิงชายโบสถ์ตามที่ได้สัญญาไว้ ส่วนตัวพระอุโบสถยังมีไว้ เห็นว่ามีความจำเป็นในการทำสังฆกรรมและยังมีความปลอดภัยตามสมควร

เหตุการณ์ที่ผ่านมาเป็นการบีบบังคับให้ท่านพระครูจะต้องรื้อร่น เหมือนไฟสุ่มขอน ได้แต่คิด ๆ อยู่เสมอว่า จะหาเงินที่ไหน ใครเขาจะมีศรัทธาในการสร้างพระอุโบสถใหม่ เพราะจะต้องใช้ทุนทรัพย์เป็นจำนวนมากมาย และการเรียไว้ในสมัยนี้ก็ไม่ถูกต้องตามระเบียบคำสั่งของเถระสมาคมด้วย หากจะมีการเอ่ยบอกบุญจากผู้มีจิตศรัทธาและสาธุศรัทธาก็คงจะได้บ้างเป็นบางส่วน จึงได้หวนนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ได้เรียไว้ทำการก่อสร้างพระอุโบสถวัดพรหมบุรีเมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๖ พระคุณเจ้าได้เสียสละเวลา แรงกาย ทุนทรัพย์ส่วนตัว เดินทางด้วยเท้า และโดยยานพาหนะทุกประเภท เช่น โดยสารเรือ รถยนต์, จักรยานยนต์ ซึ่งแล้วแต่จะหาได้ แต่ละท้องถิ่นคนเรียไว้เพื่การกุศลมีสภาพไม่ต่างกับคนขอทานเท่าใดนัก ท่านได้พบปะสนทนากับชาวบ้านในถิ่นต่าง ๆ มีการพูดเสียดแทง สะเทือนใจ บางท่านมีจิตเป็นกุศลพอพูดรู้เรื่องกันบ้าง

ท่านพระครูเดินทางเรียไว้ไปเกือบทั่วทุกแห่งหวังว่าจะได้เงินครบตามที่กะไว้ก็ต้องใช้เวลาถึง ๓ ปี จึงได้สร้างพระอุโบสถสำเร็จเรียบร้อยเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๓ และเหตุการณ์ที่ประสบอยู่ในขณะนี้จะเป็นประวัติศาสตร์ รอยเหมือนในครั้งนั้นอีกหรือท่านพระครูได้พิจารณาหาทาง และอธิษฐานจิตสอบถามองค์เทพอันศักดิ์สิทธิ์ ถึงภารกิจหน้าที่ที่หนักหน่วง จะดำเนินและลงเอยในรูปใด และต่อมาอีกไม่นานนักเสียงกระซิบจากชายชราในร่างเดิมบอกว่า **“ไม่ต้องกลัวใจ ไม่ต้องเดือดร้อน ญาติพี่น้องที่เขาเคยสร้างไว้ จะมารวมกันสร้างเอง”**

ต่อจากนั้นเหตุการณ์ต่าง ๆ ดูเหมือนว่าจะมีเค้าเป็นความจริงขึ้นแล้ว ประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๑ ท่านพระครูได้หยั่งทราบเป็นภายใน ได้เฝ้าช่างชำนาญสร้างโบสถ์ มาปรึกษาในเรื่องขนาดแบบโบสถ์ งบประมาณค่าก่อสร้าง ตามที่กะไว้อย่างคร่าว ๆ และท่านพระครูได้ติดต่อช่างหล่อพระประธานซึ่งอยู่จ.นนทบุรี ให้พิจารณาแบบ ขนาด ตลอดจนตลาดของฐานพระประธาน ตลอดจนวงเงินที่ใช้จ่าย

ท่านพระครูได้เดินทางขึ้นล่องจากวัดไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อติดต่อนายช่าง ตัวอย่างโบสถ์ พระประธาน ฯลฯ จนนับครั้งไม่ถ้วน จนร่างกายผ่ายผอมฉันทอาหารไม่เป็นเวลา บางครั้งก็ไม่ฉันทอาหารเสียเลย

ต่อมาในเดือนตุลาคม ๒๕๑๑ ได้มีเจ้าภาพ ๓ รายมาจองกฐินเพื่อจะทอดที่วัด เจ้าภาพผู้ศรัทธานั้น ได้แก่ คุณทองย้อย ชโลธร (จ.ลพบุรี) โยมพัก ยุติโยธิน (จ.พิจิตร) และ โยมปรง ศรีพวงวงศ์ (จ.นครราชสีมา)

ท่านพระครูได้แนะแนวทางว่าให้เป็นกฐินสามัคคีร่วมกันเถิด ขาดหน้าจะได้ฟังพาอาศัยกัน เราอยู่คนเดียวในโลกนี้ไม่ได้ เราทำบุญต่างคนต่างก็ได้กุศลด้วยกัน แต่มีงานใหญ่ที่อยากปฐิษาหารือเกี่ยวกับเรื่องพระอุโบสถหลังเก่าได้พังลง หากจะนำรายได้ส่วนนี้มาช่วยสร้าง จะขัดข้องประการใด โดยบอกพวกที่มาพร้อมได้ทราบเจตนาเสียก่อน หากคนอื่นใดไม่รู้จักความจริงจะพูดกันไปคนละเรื่อง เมื่อได้ปรึกษากันแล้วเจ้าภาพทั้ง ๓ รายก็เห็นด้วย และจะดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของท่านพระครู ทางฝ่ายคุณทองย้อย ชโลธร ได้นัดประชุมกรรมการจัดงานทอดกฐินสามัคคีวัดอัมพวัน ได้ดำเนินการวางแผนตั้งกรรมภูษาหน้า

และกำหนดการต่าง ๆ ซึ่งมีเอกสารหลักฐานประกอบอยู่ที่วัดอัมพวันแล้ว ผลของการประชุมสรุปสาระสำคัญได้ว่า

ก. จะทอดกฐินสามัคคีร่วมกัน เจ้าภาพอีก ๒ ราย ซึ่งมาจากจังหวัดพิจิตร และจังหวัดนครราชสีมา

ข. เงินรายได้สมทบทุนสร้างพระอุโบสถวัดอัมพวัน

ค. จะเริ่มงานใน ๒-๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๑

ง. จัดเจ้าหน้าที่เตรียมรับรองในเรื่องอาหาร ที่พักแรม และอื่น ๆ

จ. จัดเจ้าหน้าที่เรียไ้แบ่งเป็นสาย ๆ

เมื่อถึงวันงานทอดกฐิน เจ้าภาพทั้ง ๓ ได้มาร่วมพิธีพร้อมเพียงกัน การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย คณะกรรมการได้รับเงินจากผู้บริจาคเป็นมูลค่าทั้งสิ้น ๒๔๐,๐๐๐ บาท เป็นที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันความดีเด่นในผลงานและการปฏิบัติต่าง ๆ ที่ท่านพระครูได้ยึดมั่นในอุดมการณ์ และความปรารถนาดีต่อทุก ๆ คน จึงคลบคลาดให้สัมฤทธิ์ผลตามที่ปรารถนา

๒. แบบ ขนาด ของพระอุโบสถ

ได้มีการปรึกษาหารือระหว่างท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ กับคณะกรรมการอยู่เสมอ ทั้งแบบทรวดทรง ขนาดตลอดจนส่วนประกอบของพระอุโบสถ และงบประมาณค่าก่อสร้าง ซึ่งท่านพระครูได้ให้นโยบายไว้ว่าให้เป็นแบบธรรมดาสร้างง่าย ๆ ราคาประหยัด และให้ใช้ประโยชน์ทางศาสนกิจหลาย ๆ อย่าง

พระครูเจ้าต้องการแบบทรงไทย ขยายกว้างออกไปโดยรอบ พระประธานเป็นเนื้อปูนปั้นให้มีลีลาอ่อนช้อย, ส่วนอุณทองย้อย ชโลธร ต้องการอัดพื้นด้วยไม้สัก(อัดปาเก้) คุกเก้ดี และประตูหน้าต่างควรจะเป็นมุ้งลวดยุงจะได้ไม่กัด ส่วนอุณสมเจตน์ วัฒนสิทธิ์ ถามว่าจะประดับไฟฟ้าแบบไหน มีช่อระย้าสลัสนี้หรืออะไรขอให้บอกมา เพราะอุปกรณ์ไฟฟ้าเรามีเยอะ เมื่อได้ฟังการสนทนาแล้วรู้สึกปลื้มใจ เพราะจิตเป็นกุศลด้วยกันทั้งนั้น ต่อจากนั้นไม่นานช่างได้นำแบบแผนผังตลอดจนรูปองค์พระประธานมาให้ และมีการแก้ไขบ้างเล็กน้อย พอสรุปรายการใหญ่ ๆ ให้ทราบดังนี้

พระอุโบสถ

: สร้างทับที่เดิม ทำเป็นรูปแบบศาลาทรงไทย ขยายตามกว้างออกไปโดยรอบ

: มีขนาดกว้าง ๖ วา ๒ ศอก, ยาว ๑๓ วา ๒ ศอก

ภายในพระอุโบสถ

: มีพระประธานแบบปางสะดุ้งมาร ขนาดหน้าตักกว้าง ๔ ศอก สูง ๕ ศอก

: ประดับตกแต่งโคมไฟหลากสี, พื้นไม้สัก, ประตูมุ้งลวด ตามบานประตูหน้าต่าง

: ใต้ฐานพระประธานบรรจุพระพิมพ์แบบปางพระประธานพรและแบบปางสมาธิเนื้อผงผสมแร่

๑๖ อย่าง

ภายนอกพระอุโบสถ

: ด้านหน้าพระอุโบสถ จะมีแผ่นศิลาหินอ่อนจารึกรายชื่อผู้มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์

: มีใบเสมาแบบติดผนังโบสถ์โดยรอบ

งบประมาณค่าก่อสร้าง

: มีคิดไว้ประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท

: อาจจะเพิ่มวงเงินอีกเล็กน้อย เนื่องจากราคาอุปกรณ์ก่อสร้างสูงขึ้นเรื่อย ๆ และแนวความคิดในการประดับตกแต่งมีแปลก ๆ อยู่เรื่อย ๆ

๓. พิธีบวงสรวงสังเวทพารักษ์

การทำพิธีบวงสรวงสังเวทเป็นลัทธิพราหมณ์ ซึ่งจะมีแทรกปะปนกับพิธีทางศาสนาพุทธควบคู่กันมาช้านาน

ในคราวทอดกฐินสามัคคีเมื่อ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๑ ท่านพระคุณเจ้าพระราชสิงหวิมล เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ได้มาเป็นประธานสวดพระพุทธมนต์เย็น ก่อนเดินทางกลับได้เดินดูพระอุโบสถอันเก่าแก่ทรุดโทรม พระคุณเจ้าได้สั่งท่านพระครูว่า ก่อนจะทำการรื้อพระอุโบสถ ขอให้ทำพิธีบวงสรวงสังเวทบอกเล่าให้ถูกต้องตามประเพณีนิยมแต่โบราณกาล จะได้มีความเจริญรุ่งเรือง

ท่านพระครูได้น้อมรับคำสั่งมาเตรียมงาน และได้ปรึกษากับกรรมการและชาวบ้านข้างวัดต่อไป อยู่มาในคืนวันหนึ่งพวกชาวบ้านได้มาหาท่านพระครูและได้เสนอการทำพิธีบวงสรวงครั้งนี้ว่า จะต้องมีการตั้งศาลเพียงตา, มีเหล้า ๒ ไห, หัวหมู ๑ หัว, ไก่ ๒ ตัว เหล้าแม่โขง ๒ ขวด และทำบายศรีด้วยผล สุดท้ายยังลงเอยกันไม่ได้ เพราะต่างคนต่างชำนาญด้วยกันทั้งนั้น จิตอันร้อนรุ่มของเทพ (ชายชรา) จะต้องตัดสินใจจะเอาอะไร? แก่ไหน? อย่างไร? ชายชราได้กระซิบสั่งท่านพระครูในยามดึกสงัดคืนนั้นว่า **“ไม่ต้องมีเหล้า, ไม่ต้องมีสาโท, ไม่ต้องมีไก่, ไม่ต้องมีหัวหมูบายศรี และไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้นให้เดือดร้อน และไม่ต้องเชื่อพวกนั้น เพราะพวกนั้นจะหาเรื่องกินกันต่างหาก”**

พอวันรุ่งขึ้นท่านพระครูเดินทางไปหาคุณทองย้อย ชโลธร ที่บ้าน ฉพบุรี เพื่อเล่าเรื่องการรื้อโบสถ์ตามนิมิตฝันที่เกิดขึ้น พอท่านพระครูพูดไปได้เล็กน้อย คุณทองย้อยฯ ก็พูดขึ้นว่าคืนนั้นได้ฝันเหมือนกันว่ามีชายชรามาบอกให้รื้อพระอุโบสถได้เลย จึงเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดใจที่ชายชราไปเข้าฝันในคืนเดียวกันทั้ง ๒ คน และได้พร้อมใจกันทำพิธีบวงสรวงเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๑ ตามที่ท่านเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีได้สั่งไว้

๔. การก่อสร้างพระอุโบสถ

ท่านพระครูภาวนาวชิรวิทย์ และคณะกรรมการได้พิจารณาเลือกช่างก่อสร้างที่มีฝีมือดี และค่าแรงสมเหตุผล บางอย่างก็ขอแรงจากชาวบ้านมาช่วยในการรื้อถอน ปรับพื้นที่และขุดหลุมเสา เป็นต้น แม้แต่ไม้ที่จะนำมาทำแบบ ก็ได้จากแนวความคิดของคุณทองย้อย ชโลธร โสติดต่อเจ้าหน้าที่ป่าไม้ นำมาจ้างเลื่อยด้วยฝีมือชาวบ้าน แม้แต่ทรายก็ขอแรงชาวบ้านขนจากท่าวัดมาสู่บริเวณก่อสร้างหรือหินชนิดต่าง ๆ แล **ขุนก็ได้** คุณหมอปราโมทย์ ณ นคร อำนวยการเกณฑ์และบรรทุกมาส่งที่วัด จะซื้อเฉพาะวัสดุก่อสร้างที่เห็นว่าจำเป็นจริง ๆ การควบคุมงานต่าง ๆ ส่วนใหญ่ เป็นเรื่องของนายช่างก่อสร้าง ส่วนคุณทองย้อย ชโลธร ได้ตรวจตรา

คุณอย่างใกล้ชิดและพูดรับรองว่า “โบสถ์นี้แข็งแรง รับรองว่าไม่พังแน่ ๆ” เพราะได้ควบคุมแนะนำทางเทคนิคเป็นพิเศษ

ผลงานก่อสร้างรวดเร็วทันใจสมกับเป็นโบสถ์เทพนิมิตจริง ๆ

คุณลุงปู่' นชโยม ไวยาวัจกร วัดอัมพวัน อติปัดอำเภอรพบุรี อยุธยา ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๐ หมู่ที่ ๕ ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ได้เล่าประวัติความเป็นมาของโบสถ์ดังนี้

วันที่โบสถ์พังตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ หลวงพ่อท่านบอกว่า มีเสียงบอกว่า โบสถ์จะพังแล้ว ท่านให้คนไปตามมาดูโบสถ์พร้อมกับท่าน

พอไปถึงยืนดูสักครู่หนึ่ง จึงได้ยินเสียงไม้ลั่น ได้แหงนดูพบว่าจันทัน เเชิงชายของโบสถ์ด้านทิศตะวันออกจะหลุดออกจากกัน เลยไปขอแรงชาวบ้านมาช่วยรื้อหน้ามุขโบสถ์ด้านทิศตะวันออกก่อน

ต่อมาได้มีการประชุมกัน จะมีผู้มาช่วยสร้างจึงได้ทำการรื้อพระอุโบสถทั้งหลัง เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๑

ภายในพระอุโบสถมีพระประธานอยู่ ๑ องค์ หน้าตักกว้าง ๔ ศอก...นิ้ว แบบสุโขทัย ปางสะดุ้งมาร เนื้อปูนปั้นสีขาว ก่อนจะรื้อพระอุโบสถ ได้เชิญเชิญท่านมาอยู่ที่วิหารในเขตกรรมฐานของพระภิกษุสงฆ์

ขณะอัญเชิญมา มีการชำรุด เพราะองค์ท่านหนักมาก แรงกระแทกกับพื้น ปูนที่องค์จึงร้าวทำให้เห็นลักษณะภายในว่าเป็นหินสีเขียวคล้ำ าค้ายใบเสมา

หลวงพ่อก็ได้ให้ช่างบูรณะองค์ท่านให้ดีขึ้น แต่ไม่ได้ลงรักปิดทองแต่ประการใด และยังคงประดิษฐานที่วิหารตลอดมา

แม่ลุ่ม ทองยิ่งเท่าให้ฟังว่า ได้เคยนั่งคูองค์ท่าน ทราบว่าคนที่สร้างโบสถ์เขานำมาเอง ใส่เรือลอมมาจอดที่หน้าวัด อัญเชิญประดิษฐานในพระอุโบสถตั้งแต่นั้นมา

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ หลวงพ่อก็มีโครงการอบรมครูอาจารย์ทั่วไปประเทศ เป็นรุ่นที่ ๒ อาจารย์นิศยา เสถียรโชค เข้ารับการอบรมด้วย ขณะที่เจริญสมาธิอยู่ได้รับสัมผัสว่า องค์ท่านให้ปิดทองให้ ผิวกระดำกระด่างเต็มที่แล้ว ได้ถวายความเห็นหลวงพ่อก็ไว้

ขณะเดียวกันหลวงพ่อก็เล่าว่า มีชาวบ้านไปรายงานให้ฟังว่า ได้ฝันถึงพระประธานองค์เก่า ท่านบอกว่าอยากอยู่ที่เดิม ท่านเป็นใหญ่ในที่นี้ ทำไมนำท่านมาไว้อย่างนี้

พอดีกับ ดร.กิ่งแก้ว อัคราทร มีความคิดจะอัญเชิญพระประธานองค์เก่าเข้าประดิษฐานในพระอุโบสถและสร้างพระอัครสาวกถวาย ได้ถวายความเห็นหลวงพ่อดังนี้

“ของเก่าที่เป็นผลงานที่แสดงเจตนารมณ์อันแรงกล้าของบรรพบุรุษ หรือเจ้าของเดิม เราควรรักษา ถ้าทรุดโทรม ก็ควรปฏิสังขรณ์ ถ้าหมดสภาพจะต้องสร้างใหม่ ก็ความหุ้มของเก่าไว้เพื่อไม่ให้สูญหายไปทั้งหมด”

“โดยปกติ ในพระอุโบสถจะนิยมสร้างรูปพระอัครสาวก สำหรับพระพุทธรูปประธานเสมอ แต่ปรากฏว่าในพระอุโบสถวัดอัมพวันยังไม่มี และได้ฟังหลวงพ่อบรรยายครั้งว่า ขาดผู้ที่ช่วยอบรมสั่งสอนธรรมในวัด

มีความคิดว่า เราควรเจริญรอยตามประเพณี เพื่ออาราธนาคุณของพระ พระพุทธ พระธรรม และ พระสงฆ์สาวก ให้ครบถ้วนสมบูรณ์แบบ เมื่อเราเคารพและอาราธนาในองค์คุณของท่าน เราก็ย่อมได้ผลและ ได้รับการประสิทธิ์ประสาทในองค์คุณเหล่านั้นครบถ้วนสมบูรณ์แบบเช่นกัน”

ผู้มีศรัทธาสร้างพระอัครสาวกถวาย ได้แก่คุณครุฑ ชิต คุณวิบูลพร อัคราทร พลเอกวีระ ไทยกล้ามี ศรัทธาปิดทองพระประธานองค์เก่า และพระอัครสาวกด้วย

ได้มีการสมโภชพระประธานองค์เก่าพร้อมทั้งพระโมคคัลลาน์และพระสารีบุตร ในวันจันทร์ที่ ๒ กันยายน ๒๕๒๘

ทางทิศใต้ของพระอุโบสถมีศาลพระภูมิตั้งอยู่ คุณลุงปุ่น ได้เล่าให้ฟังว่า

เดิมมีต้นไม้ใหญ่ชื่อพญาสัตบรรณอยู่ด้านใต้ของพระอุโบสถ ข้างในลำต้นเป็นโพรงหนา หลวงพ่อเกรงว่าถ้าลมพัดแรง จะโค่นลงทับพระอุโบสถ จึงปรึกษาคณะกรรมการวัด

คณะกรรมการได้ลงมติให้โค่นต้นสัตบรรณ จ้างคนงูวนมาโค่น ค่าจ้าง ๘๐๐ บาท (ราคาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒)

ต่อมาชาวบ้านได้มาบอกหลวงพ่อกว่า เทพที่อาศัยที่ต้นสัตบรรณมีที่อยู่ เขาขอให้สร้างที่อยู่ให้ด้วย หลวงพ่อรับฟังเฉย ๆ

บรรดาศิษยานุศิษย์ ประกอบด้วยคณะกรรมการวัดมีความเห็นว่า ควรจะตั้งศาลพระภูมิให้ จึงได้ไปซื้อที่สังหรีบุรุมาราคา ๘๐๐ บาท

ที่วัดอัมพวันนี้ ก่อนที่หลวงพ่อกจะมาร้อยจะมิงงานวัดประจำปี มีการแข่งเรือ การละเล่นต่าง ๆ เช่น ละคร เป็นต้น

เมื่อหลวงพ่อกมาอยู่แล้ว ท่านสอนให้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และไม่ได้สนใจเรื่องการจัดงานประจำปีอีกเลย

หลังจากตั้งศาลแล้ว ชาวบ้านจึงง้างให้มีละครประจำปีทุกปีที่หน้าศาล ในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๒

เป็นที่น่าสังเกตว่า หลวงพ่อกวัดอัมพวัน ได้ดำเนินการสอนวิปัสสนากรรมฐานตามปณิธานที่ตั้งไว้ได้ราบรื่น ก้าวหน้าไม่มีอุปสรรคใด ๆ จนทราบเท่าทุกวันนี้

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๑๒

วิปัสสนาดีนักรักความสงบ พบความสุขแสนวิเศษกิเลสหาย เกิดสมาธิสติดีอินทรีย์กาย สุขสบายสู่สถานนิพพานเอย
มีศีลธรรมนำสุขทุกสมัย เราเป็นไทยเพราะมีธรรมประจำชาติ ถ้าไร้ศีลสิ้นธรรมตำอำนาจ ไทยทั้งชาติจะอยู่ได้อย่างไรกัน

มูมไม่มีคืนในป่ามะม่วง

อนามิส

จากโลกของเหตุผล ผมกำลังคุ่มดิ่งลุ่มลึกลงไปสู่โลกของผลจากเหตุอันไม่อาจใช้เพียงเหตุผลเป็น
มาตรการวัดความเป็นลัทธิจะได้

คำคืนวันนั้น เป็นโอกาสที่ผมรับทราบวิธีการรวบรวมความทรงจำของมนุษย์ ซึ่งอาจทบทวนย้อน
ไปถึงอดีตเก่าแก่ ยิ่งกว่าสมัยที่เราเป็นเด็กแบเบาะ หรือนอนคุดคู้อยู่ในครรภ์

นั่นคือ ชีวิตก่อนที่จะมาถึงกำเนิดเป็นคนในทุกวันนี้
และตื่นใจกับวิธีการก้าวข้ามไปสู่นาคตของเหตุการณ์ที่ยังไม่บังเกิดขึ้น
การหยั่งลงไปสู่มิติของอดีตและเชื่อมกรายล้า หน้าไปสู่มิติของอนาคตที่จะอุบัติต่อไป พูตกันด้วย
เหตุผลธรรมดาแล้ว มันเป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อเหลือเกิน

เรากำลังอยู่ในพระอุโบสถสร้างใหม่ มีอายุประมาณห้าปีเท่านั้น

“สถานที่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีจิตผ่านการปฏิบัติมาแล้วจะทราบได้ว่า มีอะไรหลายอย่าง
นอกเหนือจากที่สายตาเราแลเห็นอีกเป็นอันมาก!”

พระภิกษุสองสามท่าน อยู่ห่างจากเราไม่ไกลหนึ่งวา แต่สัมผัสของท่านเหมือนกับดังมาจาก
สถานที่อันไกลแสนไกล ร่างกายนี้อยู่บนฐานชุกชีลายปูนปั้นประดับกระจก มีแสงสว่างส่องต้อง
แทรก แยกท่านไว้ราวกับอยู่คนละภพ

เป็นโบสถ์ที่นอกจะมีรูปร่างแปลก ยังมีกระแสของความกดดันอันเร้นลับแผ่ซ่านอย่างประหลาด
พระประธานองค์ใหญ่ประทับนั่งอยู่บนฐานชุกชีลายปูนปั้นประดับกระจก มีแสงสว่างส่องต้อง
องค์พระเจดีย์ทองเกิดประกายเจิดจ้า บริเวณอื่นนอกจากนี้ ความมืดปกคลุมทึบทึบสลัวหน้ากลั้ว

ณ พื้นดินจุดเดียวกันนี้ เคยก่อสร้างเป็นพระอุโบสถแล้วก็พัง แล้วก็มีการสร้างกันขึ้นใหม่อีก อย่าง
น้อยก็สามครั้งสามหน

เท่าที่หลักฐานปรากฏ ท่านพระครูญาณสังวร เจ้าอาวาสขอพระราชทานผูกพัทธสีมา ในรัชสมัย
ของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ประกาศนามวัดว่า “อัมพวัน”

ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

อัมพวัน แปลว่า ป่ามะม่วง ครับ

ราชทินนามญาณสังวร ในสมัยหลังปรากฏความสำคัญมาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุง
สยาม จะทรงพระราชทานถวายให้แก่พระภิกษุรูปสำคัญอันเป็นที่สรรเสริญคุณธรรมอย่างยิ่งเท่านั้น

สมเด็จพระสังฆราช สุก ใกล้เคียง วัดราชสิทธารามผู้ทรงพระเมตตาธรรมสามารถทำให้ไก่ป่า
เปลี่ยนกลับเชื่องได้ ได้รับพระราชทานเป็นองค์หลังสุด ต่อจากนั้นก็เว้นว่างมาถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปี ก่อตั้ง
สมเด็จพระญาณสังวรแห่งวัดบวรนิเวศวิหาร ขณะนี้

๑. สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

พระครูญาณสังวร แห่งวัดอัมพวันก็เป็นที่เลื่องลือมาก ทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ฝรั่งเศสชาวฮอลันดาเข้ามาค้าขายติดต่อกับราชอาณาจักรไทย ครั้งแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้นำเอาพระพุทธรูปนาคปรกสององค์เข้ามาถวาย

สมัยพม่ายกทัพมารบพระนครศรีอยุธยา ตั้งทัพอยู่ปากแม่น้ำ บางพุทราลพบุรีหลายวัดวาอารามต่าง ๆ เสียหายเป็นอันมากแต่วัดอัมพวัน ปลอดภัยรอดอยู่ได้อย่างอัศจรรย์

พระพุทธรูปนาคปรกที่ฝรั่งเศสนำมาถวายในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์ฯ ยังคงสภาพสมบูรณ์เก็บรักษาอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี องค์ปัจจุบัน คือ หลวงพ่อพระครูภาวนาวิสุทธิ

ราชทินนามของท่านระบุว่าเป็นพระภิกษุสายปฏิบัติบำเพ็ญเพียร ผ่านการฝึกฝนเล่าเรียนด้านภาวนาจากพระภิกษุสุปฏิปันโนหลายท่าน เช่น พระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อเดิม) หนองโพธิ์ จังหวัดนครสวรรค์, พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี) วัดอโศการาม, พระอริยคุณาธร (เจ้าคุณเลื่อง) สำนักเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น หลวงพ่อจง เกจิอาจารย์เวทมนตร์คาถา วัดหน้าต่าง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, หลวงพ่อวัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี และท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิมุนี ต้นตำรับยุบหนอพองหน่อ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์เป็นต้น

นอกจากนี้ยังศึกษาพระอภิธรรมกับพระอาจารย์เตชิน ภิกษุชาวพม่าน สำนักวัดระฆังโฆสิตาราม ธนบุรี ศึกษาวิชาโหราศาสตร์จากสมเด็จพระสังฆราช(ญาโณทย มหาเถร) วัดสระเกศวรวิหาร อีกด้วย

ผมไปที่วัดอัมพวันครั้งแรกก็ได้ตั้งใจ โดยคิดไปกับคุณ ท.เลียงพิบูลย์แห่งคณะ “กฏแห่งกรรม” และคุณประสิทธิ์ การุณยวนิช ผู้ก่อตั้งเมตาฟิสิกส์ อินสตีติวออฟไทยแลนด์

ขณะหลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ นำคุณ ท. และคุณประสิทธิ์ ชมสถานที่ ท่านเปิดเผยถึงการฝึกจิตที่สำนักวัดอัมพวัน

เพียงเวลาสามชั่วโมง ผู้ที่มีกรรมเล็ก ๆ น้อย ก็จะเห็นได้สัยตนเอง

ต่อจากนั้น ผมก็ซัดเซเข้าไปแะโดยมิได้ตั้งใจอีกสองครั้ง ตอนบ่ายหนึ่ง ก่อนเวลาพอดีพระอาทิตย์ชิงพลบอีกคราว

ใกล้ค่ำ นกสารพัดชนิดมาจับต้นไม้ใหญ่เกือบทุกต้นเท่าที่มีแสงสว่างกันแซดไป

วัดอัมพวันมีพันธุ์ไม้กว่าสามร้อยแปดสิบชนิด คุณหลวงบุเรศบำรุงการ ท่านเอาไปจัดปลูกไว้ ปักป้ายบอกชื่อประจำต้นอย่างเรียบร้อย

ต้นไม้ออกสีม่วงอ่อน มีเม็ดเหลืองเป็นพวง อย่างที่พบบนภูเขาวัดถ้ำกองเพล เส้นทางระหว่างจังหวัดอุดรธานีไปยังจังหวัดเลย ผมมาทราบชื่อที่วัดอัมพวันนี่เองว่า **“ชื่อยืนหยด”**

๒. พระภาวนาวิสุทธิคุณ

จำปีเหนือ แคนแดด มะขามป้อม พุดจีน ประยงค์ ปัตตาเวีย งามช้าง สนุ่ส้ม ชมพูพันธุ์ทิพย์ เถาวัลย์
หลง อโศกขาว สุพรรณิภา มะเดาด อินทผลัม ธรรมบูชา เหล่านี้ เป็นชื่อพันธุ์ไม้สะพรั่งอยู่ในวัดอัมพวัน
ทั้งนั้น

ต้นแห่่ง บางคนเรียกว่า ‘เล็บครุฑ’

ต้นฝีนออกดอกสีชมพูห้อยกว่าหน้าคล้ายชบาแล

พระอุโบสถทรวดทรงแปลกตา ก็ใช้ไม้พุ่มเตี้ยตัดเป็นกำแพงแก้ว ใบเสมาคิดไว้กับผนังโบสถ์
แบบเดียวกับพระอุโบสถวัดมหาธาตุในกรุงเทพฯ

พระครูภาวนาวิสุทธิ ท่านนี้แหละครับ ที่ท่านสร้างพระเครื่ององค์เล็ก ๆ มีอิทธิฤทธิ์แปลงแสงเรืองอยู่
ในตู้เก็บของ ขณะที่จิตวิญญาณของร้อยเอกชาญ สุริยันต์ ซึ่งเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุเครื่องบินตกในสมรภูมิ
เวียดนาม ปรากฏกายแต่งเครื่องแบบสนาม นัชนัดาเป็นนิล ไม่มีนัชนัดาขาว เข้ามหาร้อยเอกเสถียร
สถานพล ขณะนอนเฝ้าโรงทหารในค่ายอาสาสมัคร จังหวัดกาญจนบุรี ที่ผมเล่าในบทที่แล้ว

พระองค์ที่มีเสียงกระซิบเตือนร้อยเอกเสถียร สถานพล (ยศสมัยเมื่อเหตุการณ์อุบัติขึ้น) มีชื่อว่า
พระพุทธรูปมิตโชค สร้างเป็นสองแบบ ปางสมาธิกับปางประทานพร

ผงวิเศษที่ผสมเป็นองค์พระ ประกอบด้วย แร่เศรษฐีป้อมเพชร จากดงเศรษฐี จังหวัดกำแพงเพชร,
แร่ทรหด จากถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่แร่เม็ดมะขาม จากเจดีย์หัก บ้านแปง เจดีย์วัดปราสาท จังหวัด
สิงห์บุรี, ข้าวตอกพระร่วง จากจังหวัดสุโขทัยแร่ขวานฟ้า จากท่านอาจารย์หรรษาบ้านเดาอิฐแร่จีเหล็กไหล
จากเขาหลวง จังหวัดนครสวรรค์แร่สังควนาร จากโพธิประทับช้าง จังหวัดพิจิตรอิฐดอกจันทร์ จากวัด
ค่ายบางระจัน คดปลวก จากโคกดิน วัดพระปรารักษ์มณี คดไม้สัก จากดงพญาเย็น จังหวัดนครราชสีมา
ปรอท จากเพชรบูรณ์, ผงกรุพระ จากวัดพระธาตุ ชัยนาท ส่วนหนึ่ง จากกรุพระของหลวงพ่อก จากจังหวัด
ปราจีนบุรี, จากกรุพระอาจารย์ร้อยแปด ในจังหวัดสิงห์บุรี จากกรุพระของพระครูวินิจสุตคุณ จังหวัด
อ่างทอง และจากกรุพระของพระครูเปลี่ยน วัดจักรวรรดิราชาวาส กรุงเทพฯ

สรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ หลวงพ่อพระครูภาวนาท่านเดินทางไปจัดสรรคั้นหามาด้วยตนเองทั้งสิ้น ที่
สามารถกระทำได้อีกเพราะก่อนสมัยจะได้รับตำแหน่งเป็นครูบาอาจารย์สอนพระกรรมฐาน ท่านศึกษาเวทย์
มนตร์ไสยศาสตร์ และเคยธุดงค์รุกรูขุมลไปยั้งที่ต่าง ๆ แหล่งกำเนิดของแร่มงคลศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นมาก่อน
แล้ว

ผงวิเศษบางสิ่งมีการติดต่อกับจิตวิญญาณผู้เป็นเจ้าของดั้งเดิม เพื่อขออนุญาตนำมาใช้ และบางอย่าง
เดินทางเข้าไปนำมา ต้องผ่านภยันตราย อาศัยพลังจิตอันเข้มแข็งและเมตตาธรรมอย่างสูงส่งเป็น
เครื่องช่วยคุ้มครอง

ผมนึกเห็นภาพพระธุดงค์ห่มกาสาพัสตร์สีข้อมกลัก จูดยืนเดินเข้าไปในถ้ำมืดแต่เพียงลำพัง ผมนั่งถ้ำเบื้องบด้องประกายไฟสะท้อนแสงเป็นสีเขียวระยับ ท่ามกลางพื้นถ้ำที่ขี้เย็บไปด้วยบรรดาเงาใหญ่ๆน้อยๆ แม้ที่ร้ายที่สุดเช่น จงอางแผ่พังพานชูคอขึ้นมาสูงเกือบถึงเอวคน ส่งเสียงขู่ฟ่อๆ

นั่นคือภาพของสภาพการณ์ตอนหลวงพ่อบุญครองท่านเข้าไปขุดจี๋เหล็กไหล่เจ้าถ้ำเจ้าเขา ไม่ยอมให้นำออกมาทั้งก่อน ต้องใช้วัสดุมิคมขุดเพียงจี๋ของมมเท่านั้น”

คงเศรษฐี เดียวนี้ไม่มีเศรษฐี แต่ครั้งโบราณกาลเป็นถิ่นของบุคคลผู้สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สิ่งของนอกกายอันมีค่าทั้งหลาย ที่ป้อมเพชรคงเศรษฐีคือเป็นที่แรงที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย เนื่องด้วยจิตวิญญาณผู้มีทรัพย์ยังคงผูกพันวนเวียนอยู่กับทรัพย์ที่หายที่เคยเป็นสมบัติของเขาสมัยเป็นมนุษย์จนกลายเป็นแผ่นดินที่มีอาถรรพ์ไป

มโนภาพของผมถ่ายทอดให้เห็นพระภิกษุธุดงค์รูปร่างผอมบางท่านเดียวกัน กระทำพิธีไสยเวทสักการะจิตวิญญาณอดีตเศรษฐีบอกกล่าวขออนุญาตนำแร่เศรษฐีมาสร้างพระพุทธรูปองค์เล็กเพื่อเป็นสิ่งเตือนใจพุทธศาสนิกชนรุ่นหลัง

ฉับพลันทันใดนั้น ก่อนแรกกลมโตก็ผุดขึ้นมาพื้นดินเบื้องหน้าพระธุดงค์อย่างอัศจรรย์

โพธิ์ประทับช้างเป็นสถานที่ประสูติของสมเด็จพระพุทธเจ้าเสด็จ พระมหากษัตริย์อันเป็นที่เลื่องลือทั้งเรื่องของความจงรักภักดี ความเคร่งต่อจริตศกดิ์ศรีของชาติพันธุ์ที่ขยันรสิงห์ และความเป็นนักเลงคุณไสยคงกระพันต่างๆ

อิฐที่บางระจัน ก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มักเกิดปรากฏการณ์ประหลาดแก่ผู้ที่หยิบฉวยนำเคลื่อนย้ายจากสถานที่ดั้งเดิม ทุกก่อนมีตราดอกจันทร์ประทับกำกับอยู่ส่วนมากก้อนหนึ่งๆ มีตราสามดวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่หลวงพ่อบุญครองอริยฐานขอมจากจิตวิญญาณเพื่อการสร้างพระมีตราดอกจันทร์ประทับอยู่มากที่สุด คือมีตราถึงเก้าดวง

ผมได้เริ่มต้นเรื่องของมมไม่มีผิดในปามะม่วงว่า เรากำลังจะคุยกันถึงสาเหตุที่ส่งผลผิดธรรมดา อันไม่สามารถจะยกเอาเหตุและผลขึ้นมาวัดความเป็นสัจจะได้ การที่แร่ผุดขึ้นจากดินได้เอง หรือพ้ออริยฐานจิตขอต่อจิตวิญญาณคนกล้าบางระจัน ก็ได้มาซึ่งอิฐที่มีตราประทับมาว่าธรรมดาที่ตาม เป็นเพียงเรื่องปลุกย่อยเท่านั้น

ที่วัดอัมพวันมีเสียงบุคคลที่คนไม่ได้ฝึกฝนพลังจิตพิสดาร พงพไม่เห็นตัวผู้พูด ไม่สามารถได้ยินเสียงได้นอกจากในบางกรณี

เราจะว่ากันถึงเจ้าของเสียงประหลาด หรือเสียงจิตวิญญาณจากปรโลกส่งกระแสข้ามมิติโลกที่ซ้อนกันให้มนุษย์ธรรมดาารู้เรื่องราวก่อน

ในตอนที่แล้ว ผมเล่าถึงเสียงจากพระเครื่องปางบำเพ็ญภาวนาสมาธิ ปรากฏแสงเรืองขึ้นในตู้เก็บของของร้อยเอกเสถียร สถานพล ก่อนที่จิตวิญญาณร้อยเอกชาญ สุริยันต์ จะเวียนมาเยี่ยมเยือนอีกเป็นรอบที่สี่ ผู้กองเสถียรได้ยินเสียงเตือนว่า“ประเดี๋ยวเขาจะมาอีก ถ้าเขามาครั้งนี้แล้ว อย่าลืมบอกเขาด้วยนะว่าจะทำบุญไปให้”

พอจิตวิญญาณ รอ.ชาญ ปรากฏมาอีก คุณเสถียรประหวั นเสียนพุดกับผีไม่ออก เสี่ยงจากนั้น
ต้องเตือนให้บอกเรื่องการจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงสี่ครั้ง

พระเครื่องวัดอัมพวันรุ่นนั้น ก่อนจะกระทำพิธีพุทธาภิเษก มีท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ ปรากฏในนิมิตบอกว่า
**“พระนี่อยู่ในตัวแล้ว ไม่ต้องกระทำพิธีปลุกเสกใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ให้ท่านพระครูนั่งบริกรรม แล้วนิมนต์
พระสงฆ์สวดธรรมจักรกับพาหุงแปดบทและสวดบารมีสามสิบทิศ ให้ได้ครบร้อยแปดจบก็พอแล้ว”**

พระครูที่บริกรรมนั่งปรกนอกจากหลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ ผู้สร้าง ก็หลวงพ่แพ (พระครู
ธรรมโศภิต) วัดพิบูลทอง ซึ่งกิดคิดคุณเป็นที่ประจักษ์เลื่องลือนั่นเอง

พอสร้างสำเร็จยังไม่เข้าพิธี มีโหรหลวงท่านหนึ่งขอชมพระของหลวงพ่พระครูภาวนา พอพิจารณา
แล้วท่านผู้นั้น กล่าวเช่นเดียวกับจิตวิญญาณในนิมิตว่า**“พระนี้มีดีในตัวแล้ว ผมขอทำบุญกับท่านร้อยบาท
ผมขอหนึ่งองค์ จะเอาไปเยี่ยมใส่กรอบเดี๋ยวนี้เลย”**

เสียงประหลาดอีกรายหนึ่งไปเกิดที่จังหวัดสุพรรณบุรี กับคนรถของคุณสมเจตน์ วัฒนสินธุ์
คุณสมเจตน์ เป็นวิศวกรผู้คิดค้นเกี่ยวกับผลิตรถไฟฟ้า การแปลงสายจากสามเส้นเป็นเส้นคู่และ
ดำเนินการสร้างโรงงานผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าขึ้นในประเทศไทย

ระหว่างที่คุณสมเจตน์ไปธุรกิจที่จังหวัดสุพรรณ และจำเป็นต้องพักค้างแรมในเวลาค่ำคืน คนรถ
ของคุณสมเจตน์ฝันเห็นคนแก่มีหนวดเครารุงรังเดินเข้ามาหาคนแก่ในฝันหยิบองค์พระห้อยคอของเขาดู
แล้วพูดว่า **“อยู่วัดมานาน ยังไม่ได้สักองค์เลย!”**

เสียงประหลาดข้ามมิติ ในเวลาค่ำคืนที่ปามะม่วงยังมีอีก และมือที่ยื่นยื่นเรื่องชาติก่อนชาตินี้และ
ชาติหน้าภายหลังความตายของมนุษย์ในชาตินี้ ได้เป็นอย่างดี

เกี่ยวกับพระอุโบสถหลังเก่า ซึ่งหลักฐานจารึกบนตู้ลายรดน้ำ ระบุว่าอุบาสกอุบาสิกาสร้างถวายใน
ปี พ.ศ. ๒๒๐๐ ตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราชผู้หนึ่ง กับตู้ลายรดน้ำ จารึกว่านายเจียก
สร้างถวายเมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ ปีซึ่งกรุงศรีอยุธยาราชธานีเสียแก่พม่าซ้ำศึกครั้งหลัง

ตกมาถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ กว่าสภาพของวัดคู่ด้านกระแสดมยีนหัยค์ผู้สายฝนซัดศาตมาเป็นเวลานาน
ร้อย ๆ ปี จะอยู่ในสภาพอย่างใดลองนึกดูเถอะครับ

เวลาสี่นาฬิกาคืนวันหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ขณะพระครูภาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสนั่งสมาธิอยู่ มีเสียง
กระซิบของผู้ชาย สำเนียงบอประกความสูงอายุ บอกว่า **“โบสถ์พัง โบสถ์ท่านพังแล้ว อย่าไปไหนนะ!”**

ครั้งนั้นหลวงพ่พระครูภาวนาฯ ท่านคิดว่าเป็นเสียงของผู้ใดผู้หนึ่งในวัดกล่าวกับท่าน เพราะว่าเป็น
การได้ยินอย่างแจ่มชัดมาก

ท่านลืมหาดขึ้นมองหาเจ้าของเสียง จึงทราบว่ามีเสียงของมนุษย์ เพราะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ใกล้ท่าน
เลย

หลังดากระทำสมาธิต่อ เสียงชายชราที่กระซิบข้อความซ้ำ กันเช่นนั้นอีก

พอรุ่งอรุณ หลวงพ่จึงเดินออกไปพบพระภิกษุเฟื่อง ซึ่งท่านเข้าไปกระทำศาสนกิจในพระอุโบสถ
เป็นประจำเพื่อสอบถาม

“โบสถ์เราฟังเมื่อไร โบสถ์เราฟังหรือเปล่า?”

หลวงพี่เฟื่องตกใจ “โบสถ์ไม่ได้ฟัง ผมเพิ่งออกจากทำวัตรในโบสถ์เดี๋ยวนี้เอง

“งั้นไปดูกันหน่อยซิ”

หลวงพ่พระครูเดินนำหน้า มีพระภิกษุเฟื่องเดินตาม ไปยื่นพิจารณาสังฆารครุ ครัวของพระอุโบสถ
อยู่ครู่เดียว

“เปรี้ยะ!” เสียงตัวไม้ลั่นต่อหน้าต่อตา บางส่วนของเชิงชายหน้าพระอุโบสถยุบเอียงขวา มี
ลักษณะการเหมือนนกปีกหัก กระเบื้องและเศษปูนหล่นกราว

“อย่าเพิ่งฟังลงมาเลย ผลัดขอแรงคนเขามาเร็วเสียก่อน!” หลวงพ่ท่านบอกกล่าว

ครั้นแล้วการติดตามระดมแรงทั้งพระและชาวบ้านมาช่วยกันขน้าวของจึงเริ่มขึ้น จัดการรื้อเฉพาะ
เชิงชายออกก่อน

ในพระอุโบสถหลังใหม่เวลารাত্রีกาลช่วงเจียบกريب ผมปล่อยให้เพื่อนที่ไปด้วยกันสอบถาม
ข้อความเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับสวรรค์และนรกที่มนุษย์สามารถแลเห็นได้ ถ้ามีความตั้งใจต้องการจะเห็น โดย
อาศัยพระคาถา ‘ระบิดเปิดโลก’ ของหลวงพ่เขียนวัดตะพานหิน ที่หลวงพ่พระมหาวิระ ถาวโร ‘ฤาษีลิง
ดำ’ ท่านเคยทดลองให้หลวงพ่เขียน เขียนเลขสลากกินแบ่งที่จะออกล่วงหน้าครบทุกตัว ผมก็เก็บไว้
ตรวจสอบเมื่อเวลาออกแล้ว

เลขที่หลวงพ่เขียน เขียนไว้ออกตรงครบทุกตัวของรางวัลที่หนึ่ง

นานแล้วไม่ได้ย่างธายเข้าไปอยู่ในพระอุโบสถ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาค่ำคืนดึกดื่น เจียบเจียบ
เช่นนั้น

พอคุยกันถึงเรื่องมิดิที่เรามองไม่เห็น และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพระอุโบสถ ใจผมซ้กระแวงชอบกล อด
รำเลื่องไปในที่ไกลมูมสลัวไม่ได้

สายตากวาดต่อไปที่พระบรมรูปของบูรพกษัตริยาธิราช

“องค์นั้นมีการลงพลังจิตหรือเปล่าครับ มีกระแสเปล่งออกมาแรงเหลือเกิน!” เพื่อนผู้มีพลังจิต
พิสดาร-พจพ.ของผมโผล่ออกมาทำเอาแทบสะดุ้ง

“องค์ไหน?” ผมถามลืมตัว นึกไปว่าตนเองเป็นผู้ที่ถูกขอคำตอบ

“ไม่มีการปลุกเสกแต่อย่างใด” หลวงพี่ท่านหนึ่งในพระอุโบสถท่านบอก

“องค์นั้นน่าจะรับ รูปของใครครับ?”

“สมเด็จพระนารายณ์ฯ”

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ ก่อนที่พระอุโบสถหลังเก่าจะเริ่มพังบางส่วน อุบาสิก้าเป้า ปาลวัฒน์วิชัย คหป
ดานีมีชื่อชาวอำเภออินทร์บุรี ไปเยี่ยมมนัสการหลวงพ่พระครูภาวนาฯ เสร็จแล้วท่านได้ออกเดินชมพระ
อุโบสถโดยรอบแลเห็นน้ำไหลขึ้นมาจากพื้นอุโบสถ ได้กราบเรียนว่าชาวจีนถือเป็นนิมิตดี และเสนอแนะ
ด้วยว่า “พระอุโบสถชำรุดทรุดโทรมมากแล้ว จำเป็นต้องสร้าง รอไปอีกหน่อยหากสร้างก็ควรใช้ที่เดิมนี้
แหละจะดีมาก ๆ”

หลวงพ่อบุญครองท่านๆ ท่านเคยสร้างพระอุโบสถวัดอื่นมาก่อน ต้องใช้เวลาหลายปี มาพบกับปัญหาที่จะต้องหาทุนสร้างพระอุโบสถใหม่อีก ท่านเปิดเผยว่านี่ก็ท้อทีเดียว

มิติจากภพอื่นบอกว่า **“ไม่ต้องห่วง เจ้าของเก่าชาติก่อนเขาจะมาสร้างของเขาเอง!”**

ในฤดูกาลจองกฐินปีที่พระอุโบสถเริ่มพังนั้นเอง คุณทองย้อยชโลธร จากจังหวัดลพบุรี คุณฟัก ยุติโยธิน จากจังหวัดพิจิตร คุณปรุง ศรีพวงวงศ์ จากนครราชสีมา มีใจตรงกันที่จะมาทอดกฐินที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

เจ้าภาพทั้งสามตกลงพร้อมใจรวมเป็นกฐินเดียวกัน และร่วมทุนทรัพย์กับคุณสมเจตน์วัฒนสินธุ์ อีกส่วนหนึ่ง พระอุโบสถใหม่สวยงาม จึงเกิดขึ้นอย่างง่ายดาย

บ่ายอีกวันหนึ่ง ภายในอุโบสถหลังเดียวกัน ผมกราบองค์พระประธานแล้วลองนึกอธิษฐานขอคุณุภาพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งสถิตอยู่ในโบสถ์

“ถ้ามีขอได้โปรดแสดงอะไรให้ผมเห็นสักนิดเถิดเจ้าพระคุณ”

ผมนั่งพิจารณาความสวยงามขององค์พระ และฐานชุกชีลอยตัวงามเด่นฝีมือของคุณประจวบจันทร์ อุบล กับคณะ กำลังนึกในใจต่อไปว่า การกระทำสมาธิในพระอุโบสถหลังนี้ องค์พระประธานลอยเด่นมีส่วนช่วยในการน้อมนำสมาธิได้อย่างดียิ่ง

ทันใดนั้น....

นกสาลิกาตัวหนึ่งบินฉวัดเฉวียนเข้ามาทางประตูด้านหลังองค์พระประธาน มันบินวนรอบองค์พระรอบหนึ่ง แล้วก็โฉบกลับออกไปตามทางเดิม

นอกจากบ้าภูเขา รักทะเล ผมยังรักนกชอบดูนก วัดที่ไหนมีนกไปชุมนุมอาศัยความร่มรื่น ผมสมัครใจที่จะพักพิงที่นั่น นี่มีความร่มเย็น ให้ความเมตตาแก่บรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นอย่างสูง

นกบินเข้ามาในพระอุโบสถวนเวียนรอบองค์พระปฏิมาทองสว่างโพลนด้วยแสงโคมส่องอย่างนั้น ผมรู้สึกว่าเป็นเรื่องค่อนข้างผิดธรรมดาสักหน่อย

“ขอให้มันเข้ามาอีกเถอะ ถ้าเป็นอำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ว่ามันบินเข้ามาเพราะเพียงพระอุโบสถอยู่กลางดงไม้ มันย่อมหลงเข้ามาได้เป็นธรรมดา”

คราวนี้ นกบินเข้ามาเป็นฝูงเลยทีเดียว จวัดเจียนรอบองค์พระประธานสวนพวงกันไปมาอยู่พักหนึ่ง จึงบินกลับออกไป

วันนั้นตอนจะกลับ ขณะก้าวขาขึ้นรถ ผมพบไขไก่แจ้อยู่บนพื้นทรายลานวัด อยู่ใกล้ทำจนแทบเหยียบไปโดนมันเข้า

“ไม่พบแม่ไก่ แต่ฟองไข่ยังอุ่นนิ่มอยู่”

จากหนังสือ คนเหนือโลก จัดพิมพ์โดย สถานีวิทยุ ทหารอากาศ ๓๐๑ บางซื่อ

สัมมนานิยอกา-วันกฐินสามัคคี

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

เจริญสุขที่นื่องพุทธบริษัททุกท่าน

วันนี้ปรารภเรื่องทอดกฐินทานของวัดอัมพวัน ที่ภิกษุอยู่จำพรรษาถ้วนไตรมาส เสร็จสิ้นลงไปแล้ว
ทั้งภิกษุสงฆ์องค์เณรมี๗๕ รูปด้วยกัน

การทอดกฐินทานในวันนี้ นั้น อาตมาก็ไม่ได้เคยคิดมาก่อนว่า เราจะดำเนินงานประการใด แต่อาตมา
ศรีครองโยนิโสมนสิการมา ๓ ปีเต็ม

โดยที่ศาลาการเปรียญหลังนี้ใหญ่โต สมัยห้าสิบหกสิบปีโน้น มีพระภิกษุสงฆ์อยู่จำพรรษาอย่างมาก
ไม่เกิน ๒๐ รูป อาสน์สงฆ์พอที่ ๒๕ องค์ร่วมฉันภัตตาหารได้อย่างดี ญาติโยมมาบำเพ็ญกุศลทำบุญตักบาตร
ที่ศาลาการเปรียญหลังนี้ ร้อยกว่าคนในท้องถิ่น ตลอดมาหลายปีแล้ว

สมัยอาตมามาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๕๐๐ ปี ๒๔๔๕ รักษาการ วัดนี้เป็นป่าดงพงไพร
อุโบสถหลังเก่าบัดนี้ก็พังแล้ว ปรากฏชัดจากอุโบสถที่รื้อมาสัสมัยเมื่งู ถ้าพูดภาษาแต่ใจเรียกว่า
เหม็งเซีย สร้างมาหลายปี คนจีนสร้าง

ทำไมถึงรู้ เพราะจารึกแผ่นศิลาเป็นภาษาจีนหมด มีสดางค์จีน๗ ปีบ มีเครื่องกังไสมากมาย มีทั้ง
เพชรนิลจินดา มีหยกข้อมือม้ามังกร ม้าวิ่งเกี้ยวตัวครบ ก็เก็บเอาไว้ที่เก่าตามเดิม

ขอเจริญพรญาติพี่น้องที่ได้ทราบประวัติวัดนี้ ก่อน สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช มีคน
จีน ๒ คน ชื่อ กิมเหลียง กิมจื่อ พร้อมด้วยเพื่อนสนิทมิตรสหายฝรั่งเศสฮอลันดา ได้นำเรือกำปั่นมาจอด
หน้าวัดนี้ เลื่อมใสเจ้าอาวาส ได้จารึกไว้ว่าเจ้าอาวาสชื่อ ท่านพระครูญาณสังวร มีอายุ ๕๕ ปี เชี่ยวชาญทาง
วิปัสสนาจารย์

อาตมาก็คำนวณได้เพราะตู้พระไตรปิฎกที่วัดนี้มี ๒ ตู้ ตู้หนึ่งสร้างถวายไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๒๐๐ อีกตู้
หนึ่งถวาย พ.ศ. ๒๓๐๐ ตั้งแต่กรุงศรีอยุธยาแตกทัพครั้งสุดท้ายยังอยู่ครบ และจารึกต่อไปกิมเหลียง กิ
มจื่อ นี้ ทำการค้ากับสมเด็จพระนารายณ์

ในสมัยเมื่อ ๕๐๐ ปีมานี้ แม่น้ำเจ้าพระยาฝูลึก กรุงเทพมหานครยังเป็นเมืองทะเล เรือก็เดินมาผ่าน
ปากน้ำ บางพุทธา ผู้ละไว้ค้าขาย ชาดฝรั่งเศสฮอลันดาก็เลื่อมใส ทั้ง ๆ ที่เขานับถือศาสนาคริสต์

พระนาคปรกหิน บอกไว้ชัดในศิลาจารึกของภาษาจีนว่านาคปรกหุยาน และ เขมรคางคนหุตุ้ม ได้
ถวายไว้ในโรงอุโบสถ ขอพระราชทานจากสมเด็จพระนารายณ์มหาราช มาจนตราบเท่าทุกวันนี้ เดียวนี้ยัง
รักษาอยู่ในกุฏิอาตมา ขอเจริญชมได้ นี่สมัยเมื่งูสมัยคนจีนไว้ผมเปียและยังมีรูปถ่ายด้วย

อาตมาขอลอกเอาไปเขียนไว้ โดยโยมสุณีย์ พันธสุกร ไปจ้างเขียนมา สมัยโน้นคนจีนเขาไว้ผมเปีย
ถ้าพูดเป็นภาษาจีนกลาง เรียกว่า เมื่งู...

ได้ถวายประวัติวัดแค่สมเด็จพระญาณสังวรไว้แล้ว เมื่อท่านเสด็จที่วัดนี้ เอาไปลงจารึกว่าสมเด็จพระญาณสังวรมี ๓ องค์ องค์หนึ่งคือวัดนี้ องค์ที่สองคือสมเด็จพระสังฆราชโกเถื่อน องค์ที่สามคือ สมเด็จพระ วัดบวรนิเวศ สมเด็จพระญาณสังวร ท่านซึ่งใจมาก

ประวัติเป็นภาษาจีน อาตมาอ่านภาษาจีนไม่ออก ต้องไปให้คนจีนอ่าน๗ ตลาด ตรงกันหมด ศตวงศ์จีนยังอยู่ครบ๗ ปีบ อาตมาเอาชุดไว้ข้างนอก ยังไม่รู้ว่าจะอะไร ไปเมืองจีนมา นำไปให้คนจีนดู คนจีนบอก โอ! หายากสมัยเม้งจู เดียวนี้ยังเก็บไว้นะ เก็บไว้เพื่อจะเป็นข้อพิสูจน์

อาตมาขอเจริญพรว่าโบสถ์หลังนี้คนจีนสร้างแน่นอน มีลักษณะของจีนหมด ถ้วยชากังไส อาตมาไว้ในแท่นพระเอาไว้อย่างดีเลย ถ้าเอาไว้ข้างนอกก็กลัวลาคลาโคล เพราะอะไร

แค่กระเบื้องปูเหมือนบ้านนี้ ร้อน เอาออกมากองข้างนอก เดียวนี้แผ่นเดียวไม่มีเหลือ ทราบจากพวกลพบุรีว่า เขาลักไปแกะพระขาย นำเสียดายเหลือเกิน ถ้าอาตมาเอาถ้วยโถโอจานไว้ข้างนอก บัดนี้คงถ้วยเดียวก็ไม่เหลือ เลยเอาฝังไว้ในโบสถ์ อาตมาทำไว้แน่นอนหาที่เดียว

อาตมามาจำพรรษาที่วัดนี้ โบสถ์ก็ใกล้จะพังอยู่แล้ว คืบวันหนึ่งก็มีเสียงประหลาดดังขึ้น บอกว่า **“พรุ่งนี้พระคุณเจ้า๓ โมง ๔๕ นาที โบสถ์พัง”** เอ! เสียงอันนี้ ต้องตามไปให้ได้

ขอเจริญพรต่อไปว่า โบสถ์หลังนี้แปลกประหลาดมาก เวลาไปทำวัตรตอนเช้า ตอนเย็นต้องเก็บเสื่อพรม หมด เพราะตอนเช้านี้ ขึ้นเป็นกิบ น้ ขึ้นเอง คนจีนเขาบอก

“หลวงพ่อก ถ้าจะสร้างโบสถ์ สร้างตรงนี้นะ” อาตมาก็ขิมน้ คุกคามันเป็นอย่างนี้เลยได้ตัดไม้ขวดไว้ น้ น้ มาจากไหน

ในโอกาสต่อมา อาตมาก็ไปจับน้ มาได้ น้ าทิพย์ที่วัดไท้จ้ง อันฮิรแต่จิ๋ว มีบ่อน้ าทิพย์ มีกลิ่นเหมือนกันเลย ไม่ทราบมาขึ้นในโบสถ์ได้อย่างไร มันเป็นเรื่องแปลกเหลือเกิน

โบสถ์พังแล้วจึงได้พบศิลาจารึก อดมาเนใจเหลือเกิน ศิลาจารึกเป็นแผ่นดิน อาตมากลัวจะชำรุดทรุดโทรม เลยเก็บไว้เป็นหลักฐานไว้ในแท่นพระประธานต่อไป

ขอเจริญพรญาติพี่น้องว่า พ่อกออกไป ๓ โมงเศษ โบสถ์พังพอดี พังตามกำหนด อาตมานึกว่าเสียงประหลาดนี้ จะตามไปให้ได้ยินอีกต่อไป ทำไปทำมาก็ไปพบอย่างเช่น คนไว้หนวดยาว มีรูปภาพในถ้ำ เมืองก๊วยหลิน ถ้ำ คินไซ่มุก ไปถ่ายรูปมาเหมือนกันเลย เขาเขียนไว้ในถ้ำ ว่าเป็นนักกวีเอก สมัยฮ่องเต้ องค์หนึ่ง

ต่อมาอาตมาได้ยินเสียงประหลาดบอกอีกว่า **“พระคุณเจ้าครับ คนเก่าเขาจะมาช่วยทำกันเอง”** ๑ ปี ๑๖ วันเสร็จเรียบร้อย ทุกประการ ไม่ได้แจกฐิกันแต่ประการใด นี่เล่าประวัติโบสถ์เก่าของพระครูญาณสังวร พอตีมีท่านผู้หนึ่งเข้ามาวัด เข้ามาตามลำดับ คนที่สามคือพลตรีวิสันต์ พานิช ก็มาช่วยกันสร้าง ทั้งสามคนนั้น อาตมาถามประวัติแล้วเป็นคนจิตทั้งหมัด มีอาการอาม้าครบ เดียวนี้ ท่านพลตรีวิสันต์ ท่านก็มาที่นี้ด้วย ร่วมกันสร้างปีเศษ ๆ ก็เสร็จสิ้น ตอนสมัยท่านเป็นพันเอก เสนาธิการฝ่ายทหารปืนใหญ่ ลพบุรี

อาตมาก็ตั้งใจพัฒนา หลังจากที่ถูกหักแล้ว อาตมาขอเจริญพรญาติพี่น้องว่า หมดยุคเมื่อ ๕๕ ปี ต้องตายแน่ ไม่ได้กลับมาอยู่ในโลกมนุษย์อีกดังนี้

รู้ล่วงหน้า ๖ เดือน และอายุ ๔๕ จะขึ้น ๕๐ แล้ว พ.ศ.๒๕๒๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม เวลา ๑๒.๔๕ น.
พระคุณเจ้าจะต้องมรณภาพโดยรถชนคอหักตาย

อาตมาก็ขออธิบายว่า ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้มนุษย์ไม่หมดในชาตินี้ ขอบิณฑบาตชีวิตมาใช้หนี้ให้
สิ้นสุดในชาตินี้ ชาติเดียว ชาติหน้าอาตมาอย่าไปใช้หนี้เขาเลย เนื้อนายโลกมนุษย์เหลือเกิน เป็นโลก
มนุษย์ที่อิจฉา อาตมาไม่อยากจะคบมนุษย์ต่อไปแล้ว

มันก็ฟื้นคืนมาได้ กลับมาได้ หมออาจารย์ประดิษฐ์ โรงพยาบาลเลิดสิน บอกว่า มีหลวงพ่อก็ค
เดียวในโลก ที่คอหักหมุนได้แล้วไม่ตายยังพูดได้อีกด้วย และหายใจทางสะดือได้อีกด้วย คือพอสนอ ยุบ
หนอ บอกใครไม่เชื่อ ถ้าไม่เชื่อลองไปคอหักดู จะรู้กัน

อาตมาก็มาใช้หนี้มนุษย์ เริ่มสร้างหอประชุมมาตามลำดับ ขอเจริญพโยม บุญยง ว่องวานิช ไว้ใน
ที่นี้ด้วยว่า สองแสนคนแล้ว ตั้งแต่สร้างหอประชุมมา พ.ศ.๒๕๒๔ มีบัญชีครบ แต่ที่ผ่านเข้ามาเป็นธรรม
ทาน มาฟังธรรมะ ก็คำนวณไว้อย่างน้อย ๆ

ศาลาการเปรียญหลังนี้ นะ อาตมารู้สึกเศร้าใจทุกปีมา มีพระสงฆ์องค์เจ้าพรรษาที่ผ่านมาแล้ว ๖๐ ถึง
๗๐ องค์ พระต้องลงไปฉันทาล้างน้ำกับญาติโยม อาสน์สงฆ์ไม่พอ ก็นำเส้าใจ ญาติโยมจะอย่างไรเล่า

โดยเฉพาะเหตุผลข้อที่สองคือ เส้าก็ขาดหมดแล้ว ปลวกกินหมด อาตมาไม่รับทำในช่วงจังหวะนี้
เข้าใจว่าโอกาสหน้าไม่มีใครทำ อาตมาก็จะต้องตายจากโยมไปเหมือนกัน นี่ก็ใกล้เวลาแล้ว ขอเจริญพร
อย่างนั้น

ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็สร้าง มิได้สร้างแบบศาลาสองชั้นสามชั้น งบประมาณ ๔ ถึง ๑๕ ล้านแต่
ประการใด ทำประหยัดที่สุด ให้ถูกที่สุด และต้องดีที่สุด และระบบเสียงต้องใสสะอาดหมดจดบริสุทธิ
อย่างนี้

คิดทำมุ้งลวดรอบยาว ๒๕ วา อาสน์สงฆ์ยาว ๒๕ วา จะจุพระสงฆ์ ๒๐๐ รูป หลังจากนั้นไปมีห้องน้ำ
ห้องส้วม ๒๕ ห้อง วางแผนไว้แล้ว อาตมาตั้งใจอย่างนี้

ห้องส้วมเป็นอันดับหนึ่งของโศ มันเป็นการบำบัดทุกข์อย่างดียิ่ง พระพุทธเจ้าสอนว่าเป็นอานิสงส์
สูงยิ่ง พระภิกษุสงฆ์ผ่านห้องน้ำ ไปพบสกปรก แล้วหนี อาบัติโทษ เป็นอาบัตินะ

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ ถ้ามีลูกหลานอยากบุญญาดี ขัดส้วมที่บ้านให้สะอาด ขัดไว้รับรองบุญญาดี
แน่ คนเราที่ไม่อยากเข้ามี ๒ แห่ง โรงพยาบาลกับห้องส้วม ไม่จำเป็นไม่มีใครเข้าไปหรอก มันเบื่อเหลือเกิน
ถ้าไม่จำเป็นคนไม่อยากจะเข้าหรือสองอย่างนี้ ที่มีอานิสงส์มากคือส้วมกับโรงพยาบาล

อาตมาประสบมาแล้ว คอหักแล้วพยาบาลว่ายังไง เขาบอกว่า “หลวงพ่อก็คอีกชี่ หลวงพ่อก็คอยู่ที่นี่
ไม่อดเลย” อาตมาบอก “โอ้โฮ มันเจ็ดแล้ว จะให้คอหักอีกหรือไง” ไม่จำเป็นไม่เข้าหรือ

ห้องน้ำ ห้องส้วมเหมือนกัน ใครไม่จำเป็นจะไม่เข้า จำเป็นจึงจะเข้า ร้องจำเป็นนี้มีอานิสงส์สูง แต่
คนไม่รู้ เส้นผมบังภูเขา

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ศาลาการเปรียญนี้ก็จะสร้างแบบอนกประสงค์ ใช้เป็นสถานที่อบรมได้ นั่งได้
นอนได้ จุได้ ๑,๐๐๐ คน ยาว ๒๕ วา กว้าง ๑๐ วา หอประชุมปัจจุบันนี้ กว้าง ๑๖ วา เท่านั้น

ญาติโยมพี่น้องทั้งหลายเอ๋ย นึกว่ามาสร้างคนกันเถอะอาตมากำลังปลุกเสกเป็นการใหญ่ ไม่ใช่ปลุกเสกเครื่องรางของขลังนะ ปลุกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน โยมจะใช้ลูกหลาน ปลุกให้ตื่นก่อนนะ ให้มีศรัทธาก่อน ให้รู้เรื่องราวก่อน ลูกยังหลับอยู่เสกให้เป็นงานจะไปรู้เรื่องราวอะไร

ช่วยกันปลุกเสกลูกหลานหน่อยเถอะ ปลุกให้ตื่น เสกให้เป็นงานอย่าอยู่ว่าง อย่าห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่าย อาตมากำลังปลุกเสกหลับตาเสกทั้งกลางวัน กลางคืน ไม่ได้หลับ ไม่ได้นอน

อาตมาไปอยู่บ้านใคร รับรองไม่เปลืองข้าวณะ ฉันทันไม่จุรอก คำเดียวอิมแล้ว ทำงานวันยังค่ำ คืบยันรุ่ง

วัดนี้ไม่มีหยุดเสาร์อาทิตย์ ราชการวันเสาร์อาทิตย์หยุดแล้ว ที่นี้ทำงานทั้งกลางวันกลางคืน เงินเดือนก็ได้เดือนละ๓๐ วันทุกเดือน ไม่ได้ขึ้นเลย แต่บางเดือนเสียใจเหลือเกินมี๒๘ วัน ไม่พอ๓๐ วัน

นี่แหละชีวิต คืองานบันดาลสุข ทำงานให้สนุก มีความสุขในการทำงาน บางคนเลี้ยงงานเก่งนัก เรียนสูงแล้วเลี้ยงงานเก่ง ชีวิตมักจะอาภัพ

อาตมาต้องสร้างโรงพยาบาลที่นี้๓ โรง โรงพยาบาลใหญ่เลี้ยงคนทั่วประเทศ เมื่อสองวันมานี้เลี้ยงคนเป็นพัน ญาติโยมไปเป้ายันต์เกราะเพชรต้องเลี้ยง มาแต่เช้ามีคเลย

โรงพยาบาลกลางเลี้ยงคนสำหรับประชุมที่นี้ โรงพยาบาลห้องไอซียู ที่อยู่หน้ากุฏิอาตมา ดี๑ ดี๒ อุบัติเหตุมา หิวจัดมา เข้าห้องไอซียู ที่อยู่ติดกัน ให้รับประทานเสียก่อน แล้วย่อยกันต่อไป

เรามีห้องไอซียู หิว อุบัติเหตุมาแล้ว หน้าตาไม่ดีแล้ว เข้าห้องไอซียู กาแฟ โกโก้ ก่อน ข้าวต้ม หัวผักกาด แก้วไปก่อน นี่คนอุบัติเหตุมา ดี๑ ดี๒ มาจากเชียงราย ลำปาง เชียงใหม่ อุดร หนองคาย มาถึงนี้มันก็ต้องดึก

เขาเดินทางไกลมา เขามีทุกข์ เขาก็บ่บัดทุกข์ บำรุงสุขให้เขา ต้องบริการให้เขามีความสุข ความเจริญกลับไป

เข้าวัดเดี๋ยวนี้ ไม่ได้อะไรจากวัด จะเข้ามาทำไม เข้ามาแล้วต้องได้ชิ มีทุกข์มีสุขขึ้น นมาก็บ่บัดทุกข์ บำรุงสุขให้เขา แก้ปัญหาให้เขา เขาจึงอยากจะเข้ามา ก็ต้องบริการเลี้ยงข้าวเลี้ยงปลา อันนี้ใช่ว่ามาจนวัด

หน้าที่ของชาวบ้าน แยกมาบ้านต้องเลี้ยงข้าว ตามประเพณีไทย แต่บางบ้านไม่เอาเลย ไม่มีอหยาศัย ในการเลี้ยงอาหาร การบริโภค แต่ประการใด อาตมาจึงออกแขกมารับประทานข้าวหรือยัง อย่างนี้เป็นต้น

เหตุผลการสร้างศาลาก็ดำเนินการต่อมา อาตมาก็ยังไม่ได้คิดเลยว่าจะสร้างศาลาประการใด ก็ตัดใจว่ามา ๓ ปีแล้ว ว่าศาลาหลังนี้ เราก็ใกล้เวลาเต็มทีแล้ว ถ้าเราไม่ทำใครจะทำ

จะทำเหมือนหอประชุมแต่เป็นทรงไทย มีหน้ามุขสวยอย่างแบบคนไทยง่าย ๆ ทำอย่างดีบุพรมให้หมด นอนได้หมด เวลาอบรมประชุมก็มีมุ้งลวด ตัวแมลงไม่มากวน บ้านนอกตัวแมลงเยอะ เข้าหูเข้าตาเก่งเราก็ตัดมุ้งลวดเสีย แล้วสร้างริมแม่น้ำ เจ้าพระยา พัทยาสูไม่ได้อ ลมพัดถึงเลย

งบประมาณที่ช่างสถาปนิกออกแบบไว้หกล้าน อาตมาคิดว่าทำไม่ถึง เพราะไม่มีเข็ม แล้วค่าแรงงานก็ถูก คนบ้านเราก็ออแรงด้วย ช่วยกันด้วย ให้บ้าง ทำานนี้ ก็คงไม่แพงอย่างนี้ นะ ทำอย่างติดกระจกให้หมด มีห้องน้ำ ห้องส้วมอย่างดี

อาตมาก็ยังไม่คิดตัดสินใจ พอดีโยมสุณีย์ พันธุสุกร มาปรึกษาว่า ปีนี้กฐินสามัคคีกันเถาะท่านจะตัดสินใจสร้างอะไร นี่ก็ตรงกันว่า สร้างศาลาการเปรียญ ก็เป็นศาลาเอกประสงค์ อบรมทั่วไป และบำเพ็ญกุศล ทำบุญตักบาตรได้ด้วย ส่วนใหญ่จะตั้งเก้าอี้ คนที่นั่งพื้นนั่งข้างหน้า ตั้งเก้าอี้ให้เป็นแถวเลน ได้เป็นพื้น

ประเทศศรีลังกาเขานอนฟังเทศน์เลย เพราะว่าแขกพุงใหญ่ นั่งไม่ได้นอนฟัง แต่ดีกว่าคนไทยนะ นอนฟังไม่พูดเลย เราไปถามไม่มีพูดเลย

คนไทยฟังเทศน์พนมมือแต่ คุยกันสะบัด เขาก่อนนอน ไม่คุย ยืนฟังด้วย กอดอกด้วย เขาจะไม่พูดกับเรา เป็นการแสดงการเคารพในการฟังเหมือนกัน เขาฟังได้ผล เขาจะไม่พูดกันเลย ตั้งใจฟัง สนใจฟัง มีศรัทธาฟัง ทบทวนในการฟัง และปฏิบัติได้ทันที ก็ได้ผล

ในการสร้างศาลา โยมสุณีย์ พันธุสุกร ได้ชักชวนญาติพี่น้อง และบอกคุณโยม พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน ในฐานะนายกยุวพุทธฯ ด้วย ในขณะนี้

คุณโยมบุญยง ว่องวานิช เป็นผู้อุปถัมภ์ ได้สร้างตึกขึ้นไว้ที่หน้าวัด เป็นที่พักอบรมในภายใน และขอเจริญพรว่า โยมเข้ามานี้ จะเห็นรั้ว จะแยกออกไปแล้วสร้างอุทธรฐานอีก ๕๐ หลัง ปลุกดันพุงไปแล้ว ๕๐๐ ดันเศษ เป็นสวนป่า คนในไม่ออก คนนอกไม่เข้า จะทำส้วมตรงโน้นอีก ทำสวนไว้ขยายถนนสายเหนือออกไปอีก ๑ ไร่ ๑ วา ๑ ไร่ ๑ วา เข้าจะได้ไม่ต้องเลี้ยวโค้ง เตรียมโอกาสข้างหน้าไว้ จะต้องเป็นอย่างนี้

อบรมทั่วไปอาจจะวุ่นวาย ให้อบรมภายในนี้ปันด้านปริยัติ ด้านปฏิบัติธรรมาสังออกไปเขตป่า มีสวนดอกไม้ให้พระอาทิตย์ส่องแสงผ่าน เหมือนวัดป่านานาชาติ ของหลวงพ่อบุชาเป็นต้น ได้ผลดีใครจะไปยุ่งไม่ได้

รั้วทำสวยงาม ข้างนอกมองไม่เห็นข้างใน ข้างในมองไม่เห็นข้างนอก จะได้ป็นั่กาวานากัน ก็เป็นด้านปฏิบัติขึ้นมา

ด้านอบรมอยู่ทางนี้ ต่อไปเป็นตึกอบรม หอสมุดจะเสร็จแล้ว ๖ ชั้น เพื่อพระสังฆาธิการมาอบรม แต่ละชั้นพักได้ ๓๐ ถึง ๔๐ องค์ จัดไว้สำหรับพระภิกษุ ชั้น ๓๒ ห้อง มีห้องน้ำ ห้องส้วมเสร็จทุกแห่ง

สมเด็จพระญาณฯ ท่านรับแล้วท่านจะมาเปิดหอสมุดให้ ตั้งแต่คราวนิมนต์มาเสด็จปฏิบัติ อรรถาการโน้นแล้ว จะทูลเชิญเสด็จมาในวันหน้า

จุดปัจจัยไทยทานที่ญาติโยมมาจองไว้ ก็สร้างเป็นศาลาเอกประสงค์ เรียงกับหอประชุมนี้ไปตามแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ต้องรื้อหลังเก่าแน่ เพราะต้องยาวถึง ๒๕ วา กว้าง ๑๐ วา กว้างขวางมาก จะมีเสาแค่ ๒ แถว ตรงกลางโล่ง หลังคาเหล็ก ลงทุนให้ถูกที่สุด ทำมั่งลวด มีฝา กระจัก มีมุขออกไปทั้งหมด ๕ มุข คล้ายๆ พลับพลานี้ เป็นแบบศาลาหน้อย เขาจะได้รู้ว่าเป็นศาลา จึงปรารถนาคณะขึ้นมา

วันนี้ญาติโยมหลายสายก็ช่วยกัน โดยคณะพุทธศรัทธาทาลานก็เป็นลูกศิษย์ที่นี่ นำกองกฐินมาตลอดกระทั่งท่านอนุศาสนาจารย์ ท่านคณะอธิการบดี ตลอดทั้งวิทยาลัยครูทั่วไป กรมปศุสัตว์ ข้าราชการ

ทั้งหลาย บรรดาท่านทั้งหลายที่เป็นคณะลูกศิษย์ ที่มาอบรมวัดนี้ก็ได้บุญกุศลกัน เป็นสายสัมพันธ์สามัคคีกันในวันนี้

มาปรารภเรื่องสร้างศาลานี้ อาตมาก็เกรงใจโยมเหลือเกินนะ นึกว่ามาช่วยกันสร้างคนละอะ สร้างลูกหลานชาติไทย ขอเจริญพรจดไว้เลยนะ ถ้าไม่มาช่วยกันนะ อีก๒๐ ปี ลูกหลานจะไปไม่รอด จะไม่มีที่ดินอยู่ ขอฝากไว้ด้วย

ยิ่งคนชาวจังหวัดสิงห์บุรี ลูกเกิดมาไม่มีอยู่จังหวัดสิงห์บุรีเลยนะ ไม่เคยกลับมาช่วยพ่อแม่ทำนาเลยหนีเข้าไปเป็นลูกจ้างในกรุงเทพฯ หมด พ่อแม่มีนาเป็นร้อย ๆ ไร่ ขายเหล็กแดกรายแจกให้ลูกไป พ่อแม่มีการค้าสุทริวันละหมื่นบาท ลูกไม่มีมาช่วยพ่อแม่เลย ไปช่วยคนอื่นหมด ผู้แทนจึงมีคนเดียวมาจนบัดนี้

ศักราชที่ขึ้นใหญ่โตนี้ ไม่ใช่ของคนจังหวัดสิงห์ คนที่อื่นมาซื้อหมด เพราะอะไร มี๗๕๐๐ ไร่ ถึง ๖๐๐ ไร่ มีลูก ๕ คน ไปสำเร็จปริญญาบ้าง สำเร็จอาชีวะบ้าง ไปเที่ยวเป็นลูกจ้างคนอื่นเขา

ขอฝาก**คุณโยมบุญยง** ไว้ด้วย ที่ว่าปัญหาคนว่างงานในประเทศไทยมาก อาตมาขอเปลี่ยนคำพูดใหม่ ว่า ปัญหา คนขี้เกียจมากที่สุด ลูกไม่กลับมาช่วยแม่เลย พ่อแม่ทำงานงก ๆ

หลวงพ่อดีอัมพวันช่วยฝากงานหน่อย ลูกไม่มีงานทำ อาตมาไปดูที่บ้าน ไอ้โฮมิจการ มีสวนตั้ม ๕๐ ไร่ มีกิจการค้าแม่ขับรถไปส่ง เตี้ยก็แบกของ บอกได้ว่าไม่มีงานทำ ก็แสดงว่ามันขี้เกียจ

พูดใหม่ อย่าไปพูดว่าคนว่างงาน พูดว่าคนขี้เกียจดีกว่า

หนูเอ๊ย สำเร็จปริญญาตรีแล้วไม่ต้องไปง้อใคร กลับมาช่วยพ่อแม่ พ่อแม่กำลังมีงานอยู่ อย่าไปขายทรัพย์สินสมบัติซะ ทรัพย์สินสมบัติต้องรักษาไว้ ที่ดินนี่ขอเจริญพรท่านว่าญี่ปุ่น บอกว่า ปีนี้มาซื้อที่ประเทศไทยได้ ๓ หมื่นไร่ ลูกไม่รู้จักคุณค่าที่ดินของพ่อแม่เลย กลับไปเป็นลูกจ้างคนอื่นหมด

ขนาดเป็นสาว ๆ นะ มีนาตั้ม ๘ ร้อยไร่ กลับไปรับจ้างซักกริดในกรุงเทพฯ ใส่รองเท้าส้นสูงเดินเตะ ๆ ว่าเป็นคุณนาย เปลาเลย! รับจ้างซักกริด น่าเสียค่ายไหม นามิทำไมไม่ทำ พ่อแม่แก่แล้วก็ต้องขาย ดึกมีก็ให้เซ็ง

ทำไมเซ็งเล่าเตี้ย เตี้ยบอก ลูกไม่มาช่วย ไปอยู่ภาคใต้โน้น แสดงว่าไปเป็นลูกจ้างคนอื่นเขา ไม่รักษาทรัพย์สินสมบัติของพ่อแม่ไว้เลย อาตมาจึงสร้างหอประชุมนี้ ญาติโยมจะไม่เห็นใจบ้างก็แล้วไปเถอะ

อาตมานี้เดือนหนึ่งจ่ายเท่าไร สี่ห้าหมื่นนะ เดือนที่แล้วไม่รู้การไฟฟ้ามาเก็บอย่างไร สี่หมื่นสี่พันสี่สิบบาท ค่าไฟฟ้าวัดนี้ ทำไมมาเก็บอย่างนั้น ไม่ส่งสารเราบ้างหรือไง น่าจะเก็บสักแสนหนึ่ง จะได้ตัดไฟ ใช้ตะเกียงเจ้าพายุต่อไป

ข้อเท็จจริงไม่ได้ใช้มากหรอก ใบเสร็จมีตั้งแต่ต้นปีมานี้ หมื่นกว่าบาท แปรพัน แก้วพัน แต่เดือนที่แล้วสี่หมื่นสี่พันกว่า ขอเจริญพรอย่างนี้ ค่าอาหารเดือนละสองหมื่น ต้องถัวเฉลี่ยกินกันแล้ว อาตมาจะสู้ต่อไป คนเดียวก็ต้องสู้

อาตมาขอเจริญพรญาติพี่น้องทั้งหลาย ที่ท่านได้มาร่วมสนับสนุนอาตมาในฐานะมาช่วยกันปลูกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน ให้รู้จักเอกลักษณ์ของไทย รู้จักมารยาทไทย ไม่ลืมน้ำดินทวด แผ่นดินปู่ ย่าตายาย ที่ทำไว้ โปรดมาสร้างกิจการให้แก่พ่อแม่เถิด ลูกหลานเอ๊ย อย่าทิ้งกิจการของเราเสียเลย

พ่อแม่ที่สร้างมา วงศ์ตระกูลของเราเคยทำการค้า อย่างทั้งการค้า วงศ์ตระกูลทำอย่างทั้งทำนา
เดี๋ยวนี้ นาทั้งหมดแล้ว ทำไม่เป็นแล้ว การค้าก็ค้าไม่เป็น ขนาดลูกสำเร็จปริญญาโท เดี่ยวแม่ค้าขายแอด ๆ
ลูกค้าขายไม่เป็นเลย แล้วกิจการจะทำอย่างไร ก็ไปเป็นลูกจ้างคนอื่นเขา เป็นลูกจ้างบริษัทอื่นต่อไป อาตมา
ขอฝากไว้ด้วยนะ

นี่ก็ถึงเวลาที่จะรับประทานอาหารแล้ว ขอเชิญญาติโยมรับประทานอาหาร ถ้าคนไหนรับประทานอาหาร
อาหารที่วัดนี้ ในวันนี้แล้ว กลับไปไร่ ไร่ รวย สวยดี มั่งมีศรีสุขเงินไหลนองทองไหลมา

ข้าวสุกของอาตมา๑ เมล็ดข้าวสุก ๑๐๐๐ คอลลาร์ ยูเอส รับประทานเข้าไป ๑๐๐ ได้ มีข้าวสุก
วัดนี้ วัดเดียวออกได้ จริตทั้งประการใดลองรับประทานดูเถอะ อาตมาสังเกตมาหลายรายแล้ว มารับประทาน
อาหารที่นี้ กลับไปเป็นเศรษฐีไปหลายคนแล้ว มีเงินมากมายเหลือเกินนะ

พระพุทธรูปมิตโชค

แห่งสำนักวิปัสสนา วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ แห่งสำนักวิปัสสนา วัดอัมพวัน ต.บ้านแป้ง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ได้สร้างพระเครื่องให้ชื่อว่า “พระพุทธรูปมิตโชค” เป็นพระนั่งสมาธิอยู่ในพื้นฐานรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบบหนึ่ง อีกแบบหนึ่งเป็นพระปางประทานพร(แบบอินเดีย) ยกมือขวาประทานพร ทั้ง ๒ แบบ องค์พระนั่งภายใต้ต้นอัมพพฤกษ์(ต้นมะม่วง) หมายถึง นามวัดอัมพวันอันเป็นสถานที่อุปบัติพระนี้ ภายใต้ฐานที่ประทับนั่ง มีรูปพระธรรมจักรกับรูปกวางหมอบ หมายถึงการประกาศธรรมของพระพุทธเจ้า กำลังจะเริ่มหมุนต่อไป ซึ่งจะมีผลแผ่ไพศาลฉายแสงความร่มเย็นเป็นสุขไปยังเวไนยสรรพสัตว์ทุกถ้วนหน้าอย่างไม่มีประมาณ เพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงในพระเครื่องที่สร้างขึ้นนี้ ตามควร จึงขอนำเรื่องความเป็นมาสำหรับท่านที่เคารพนับถือได้ศึกษาเพิ่มพูนศรัทธาในองค์ผู้สร้าง

ประวัติความเป็นมา

ย่อมเป็นที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่า พระเครื่องรางของขลังต่าง ๆ นั้น เป็นที่นิยมนับถือของคนไทยชาวพุทธมาแต่โบราณ สำหรับมีไว้ประจำตัวเพื่อเป็นที่พึ่งทางใจ ทำให้ใจอบอุ่นเหมือนมีเพื่อนคอยคุ้มครองทั้งเพื่อเป็นสิริมงคลขจัดปัดเป่าสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาให้ห่างไกล เป็นสัญลักษณ์เครื่องหมายให้เห็นว่าผู้นับถือเป็นผู้เทิดทูนพระพุทธองค์ซึ่งเป็นศาสดาเอกในโลก ผลแห่งการอธิษฐานนั้น ย่อมอำนวยให้สำเร็จในสิ่งที่ตนปรารถนา นอกจากนั้น พระเครื่องรางยังช่วยเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ขจรสืบต่อไปในอนาคตอย่างไม่มีขอบเขตอาศัย มูลเหตุนี้เป็นที่ตั้ง บวกกับผลแห่งการบรรเทากระตุ่นเตือนของบรรดาคณะศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย เป็นพลังคลาไจน์ให้ท่านพระครูฯ ได้เกิดเมตตากรุณาธรรมเสียสละเวลารวบรวมแร่และผงวิเศษจากแหล่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ด้วยความวิริยะอุตสาหะอย่างขอดเคียม ยกที่ปลุกชนคนธรรมดาจะกระทำได้นำนามฤทธิการบดผสม(บดด้วยไฟฟ้า) ปลุกเสกเป็นรูปพระพิมพ์ขึ้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๑ ตรงกับเดือน ๑๑ วันอังคาร แรม ๕ ค่ำ อันเป็นฤกษ์งามยามดีที่ให้อุปสมถกรรมจารุบัติขึ้นในโลกของพระพุทธรูปมิตโชค

จุดประสงค์

ชั้นแรกพระคุณเจ้าท่านพระครู ดำริจะสร้างพระอุโบสถใหม่ จะนำพระนี้เข้าบรรจุไว้ในหูกซีได้แทนพระประธานเพื่อสืบอายุพระพุทธศาสนาไปชั่วกาลนาน มิได้มุ่งหมายจะจำหน่ายแจกหาผลประโยชน์ด้วยประการใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อทำสำเร็จเป็นองค์พระขึ้นแล้ว มีนักปราชญ์บางท่านสามารถทราบล่วงรู้ถึงสรรพคุณว่าพระนี้มีพุทธานุภาพดีเลิศ ไม่ควรจะนำของดี ๆ เช่นนี้ ไปฝังดินจมทรายเสียหมด แนะนำให้แบ่งส่วนแจกแก่สาธุชนผู้ใจบุญ (ที่มาช่วยบริจาคสร้างอุโบสถ) ไว้สักการบูชาบ้างก็จะอำนวยประโยชน์

อย่างมหาศาล เมื่อเป็นเช่นนี้ พระคุณท่านจึงตกลงใจล้อยตาม ก็จะจ่ายแจกส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งจะบรรจุไว้ตามเจตนาเดิม

แบบและขนาดของพระพิมพ์

เดิมตั้งใจทำเพียงแบบและขนาดเดียว คือเป็นปางสมาธิเกศเปลวเพลิงประทับนั่งใต้ต้นมะม่วงบนฐานบัวหลายแนวตรง ได้ฐานด้านหน้าเป็นรูปพระธรรมจักร มีกวางหมอบสองตัว กรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาด ๒.๔ X ๓.๓ X ๐.๔ ซม. ด้านหลังมีตัวอักษรจารึก “วัดอัมพวัน สิงห์บุรี”

เมื่อนำพระแบบที่ ๑ ไปให้ช่างที่พระนครแกะพิมพ์และทดลองพิมพ์แบบสำเร็จ ส่งมาให้ดูเป็นตัวอย่าง จะเป็นเพราะเทพเจ้าเข้าคลอใจหรืออย่างไรก็เหลือสันนิษฐาน พลันก็นึกอยากได้พระปางพระทานพรทรงอินเดียว (ซึ่งมีแบบอยู่แล้ว) นึกดำหนิแบบที่ ๑ ว่ารูปกวางหมอบที่ทำไปแล้วนั้นยังไม่เป็นที่พอใจ คิดไว้แต่ในใจว่าพุทฺธนี้เข้าจะเดินทางเข้าพระนครให้ช่างแก้ไขและทำแบบใหม่ วันรุ่งขึ้นจึงเดินทางเข้าพระนครกับผู้ติดตามอีกหลายท่าน เมื่อไปถึงยังมีทันพูดอะไร นายช่างบอกว่า เมื่อคืนผมนอนไม่หลับตลอดคืน เฝ้าแกะพิมพ์พระให้ท่านพระครูใหม่พร้อมกับนำมาให้ดู พอท่านพระครูเห็นเข้าเท่านั้นถึงกับขนลุก นึกว่านี่อะไรกันเหตุไรช่างทำเหมือนกับที่คิดไว้ไม่ผิดเพี้ยนประจักษ์ต่อหน้าผู้ติดตามทุกคน จึงตอบนายช่างไปว่าที่มานี้ ก็เพื่อจะให้ทำพิมพ์อย่างนี้และกวางแบบนี้แหละ(ดูแบบที่ ๒) จึงตกลงให้ทำพิมพ์ที่ ๒ ขึ้นอีกนับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ทุกท่านควรทราบไว้บำรุงศรัทธาส่วนหนึ่งด้วย

พระแบบที่ ๒ นั้นเรียกว่าปางพระทานพร เกศบัวตูม มีอักษรขอม ๒ แถว ทางคิณนี้ คือ หัวใจพระพระ ๘ บท (พา มา นา อุ กะ สะ นะ พุ) นอกนั้นก็ลักษณะเหมือนแบบที่ ๑ ทุกอย่าง แต่มีขนาดเล็กกว่า มีขนาด ๒.๓ X ๓.๒ X ๐.๕ ซม. เนื้อพระทั้งหมดเป็นผงผสมแร่เคลือบน้ำมันสีน้ำตาลอ่อน บางองค์มีสีเขียวปะปนบ้าง เนื้อของพระพิมพ์แกร่งมาก

ผงวิเศษและการได้มา

ผงที่นำมาผสมพระพิมพ์ครั้งนี้ มี ๖ อย่าง ที่พระคุณเจ้าไปนำมาด้วยตนเอง

๑. แร่เศรษฐีป้อมเพชร ได้จาก จ.กำแพงเพชร (แดนเศรษฐีแต่โบราณ)
๒. แร่ทรหด ได้จากถ้ำเชียงดาว จ.เชียงใหม่
๓. แร่เม็ดมะขาม ได้จากเจดีย์วัดประสาท เจดีย์หักบ้านแปง จ.สิงห์บุรี
๔. แร่ขวานฟ้า ได้จากอาจารย์หล้า บ้านเตาอิฐ จ.สิงห์บุรี
๕. แร่ข้าวตอกพระร่วง ได้จาก จ.สุโขทัย
๖. แร่ขี้เหล็กไหล ได้จากเขาหลวง จ.นครสวรรค์
๗. แร่สังกะยานร ได้จากโพธิ์ประทับช้าง จ.พิจิตร
๘. อิฐดอกจันทร์ ได้จากวัดไม้แดง ค่ายบางระจัน จ.สิงห์บุรี
๙. คดปลวก ได้จาก โศกดินวัดพระปรางค์มุนี จ.สิงห์บุรี

๑๐.คตไม้สัก ได้จากพงพญาเย็น จ.นครราชสีมา

๑๑.จีปรอท ได้จาก จ.เพชรบูรณ์

๑๒.ผงกรุพระ ได้จากวัดพระธาตุ จ.ชัยนาท

๑๓.ผงกรุพระ ได้จากหลวงพ่อบาตร จ.ปราจีนบุรี

๑๔.ผงกรุพระ ได้จากพระอาจารย์๑๐๘ วัดพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

๑๕.ผงกรุพระ ได้จากพระครูวินิจสุตคุณ วัดเสาชิงช้า จ.อ่างทอง

๑๖.ผงกรุพระ ได้จากพระครูเปลี่ยน วัดสามปลื้ม จ.พระนครศรีอยุธยา

สิ่งมวลสารศักดิ์สิทธิ์นี้ ท่านพระครูเล่าว่า ได้มาโดยบังเอิญคล้ายมีสิ่งบันดาล ทุกครั้งท่านได้จัดรูปเขียนบอกเล่าตั้งสัตย์อธิษฐานขอเชิญดวงวิญญาณเจ้าของเดิมมาสนทนา และขออนุญาตก็ไม่ขัดข้องแต่บางอย่างต้องผจญภัยกับอันตราย ถึงกับต้องเสี่ยงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ดังจะขอนำมาเล่าเพียงบางประการแทรกไว้ ณ ที่นี้ โดยสังเขปเพื่อประดับสติปัญญาตามสมควร เช่น**เร่จีเหล็กไหล** ต้องจุดเทียนเข้าไปในถ้ำมืดแต่ผู้เดียว ซึ่งเต็มไปด้วยอสรพิษ ภูริชัยเห็นงูจ้องแผ่พิพาน ถัดเจียนอยู่ตรงหน้า ท่านก็ตั้งสัตย์อธิษฐานเอาคุณพระเป็นที่พึ่ง สัตว์เหล่านั้นก็ไม่ทำอันตราย ท่านสังเกตเห็นบนเพดานถ้ำ มีสีเขียวระยิบระยับเหมือนเหล็กไหลธาตุนั้นเอง ไม่มีใครจะเอาไปได้ เพราะเจ้าของเขาไม่ให้ ขึ้นเอามาก็เป็นอันตรายแก่ชีวิต จึงเพียงแต่บูชาเอาจีเหล็กไหลมาเท่านั้น แต่ก็มีอานุภาพสุดประมาณ

อิฐดอกจันทร์ ปรากฏว่าที่ค่ายบางระจันเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ ทุกท่านคงทราบดีโดยเฉพาะอิฐดอกจันทร์อาภรณ์นัก มีผู้นำไปบูชาแต่เดิคร้อนจนต้องนำกลับมาคืนที่เดิม ท่านพระครูอธิษฐาน ขอก็ได้รับอนุญาตด้วยดี โดยมากอิฐแผ่นหนึ่งมีดอกจันทร์ ๓ ดวง แต่ที่พระคุณเจ้าได้มามีดอกจันทร์ถึง ๕ ดวง ส่วนของอีกสิ่งหนึ่งที่จะกล่าวคือ**แร่เศรษฐีป้อมเพชร** สถานที่นี้ ครั้งโบราณเป็นที่อยู่ของพวกเศรษฐีมากมาย คนรุ่นหลังจะไปทำมิดีอย่างใดก็ถูกสาปในปัจจุบันเป็นที่กร้างไม่มีเศรษฐีเหมือนครั้งก่อน พระคุณท่านได้ทำพิธีสักการะดวงวิญญาณ ขออนุญาตนำแร่เศรษฐีมาทำพระ ๆ ได้รับคำยินยอมจากเศรษฐีเจ้าของเป็นอย่างดีทันทีแรกก่อนใหญ่ที่สุดขึ้นมาเหนือดินเป็นที่ประหนึ่งมอบให้ นอกนั้นก็**มีรังคะวานร** อีกจำนวนมากจากโพธิ์ประทับช้าง ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติของสมเด็จพระพุทธเจ้าเสกษัตริย์ไทยสมัยอยุธยาพระองค์หนึ่ง

ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่อง มีพุทธานุภาพทาง มหาโชค มหาลาภ เมตตามหานิยม ทำมาค้าขึ้น แคล้วคลาดปลอดภัยอันตรายต่าง ๆ รอบด้าน

ขอกล่าวไว้เพื่อบำรุงศรัทธาเพียงเล็กน้อยตามคำของพระคุณเจ้าเล่าไว้เกี่ยวกับนิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น คือเมื่อทำพระเสร็จแล้วจะทำพิธีพุทธาภิเษกตามแบบฉบับ พระคุณเจ้าได้นิมิตไปว่า มีท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์มานิมิตบอกว่า “**พระนี่คืออยู่ในตัวแล้ว ไม่ต้องทำพิธีปลุกเสกใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ให้ท่านพระครูนั่งสมาธิบริกรรม แล้วนิมนต์พระสงฆ์สวดธรรมจักร กับพาหุง ๘ บท และสวดบารมี ๓๐ ทิศให้ได้ ๑๐๘ จบก็พอแล้ว**” จึงมิได้ทำพิธีอย่างใด ทำการปลุกเสกเพียง ๒ องค์ คือ ท่านพระครูศรีพรหมโสภิต (หลวงพ่อบุญ)

วัดพิบูลทอง กับท่านพระครูผู้สร้างเท่านั้นจากนิมิตฝันนี้เองจึงถือเอามาเป็นอนุสรณ์ไว้ในแบบพระเครื่องคือรูปเสมาธรรมจักร กับคาถาพาหุง๘ อักษรและขนานนามพระนี้ว่า “พระพุทธรณฤมิตโชค”

อนึ่งมีเรื่องแปลกที่จะเล่าให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อทำพระเสร็จใหม่ ๆ ยังมิได้ปลุกเสก มีโหรหลวงผู้หนึ่งขอชมพระพูดว่า “พระนี้ดีในตัวแล้ว ผมขอทำบุญกับท่าน๒๐๐ บาท ผมขอพระนี้ ๑ องค์” บอกว่าจะเอาไปเยี่ยมใส่กรอบเดี๋ยวนี้ ท่านพระครูมอบพระให้แต่ไม่ขอรับเงิน เพียงบอกให้มาช่วยกันทำบุญที่วัดในโอกาสต่อไป

คาถาใช้ภาวนากำกับ ทุกครั้ง ก่อนที่จะนำพระติดตัวไป จงปฏิบัติดังนี้ ตั้งนะโม จบ หลับตานึกถึงภาพองค์พระเครื่องให้ติดตาจำได้ พร้อมกับอธิษฐานขอพระบารมีเป็นที่พึ่ง ขอให้สำเร็จในสิ่งที่ตนปรารถนาพร้อมกับภาวนาว่า “อะระหัง พุทโธ อิติปิโสภควา นะมามิหัง”

การแจกจ่ายพระ พระนี้มีจำนวนน้อย และมีเพียงรุ่นเดียว จะนำเข้าบรรจุส่วนหนึ่ง คงเหลือไว้แจกให้กับผู้มาร่วมทำบุญสร้างพระอุโบสถอีกส่วนหนึ่ง คงไม่มากนัก คนหนึ่งจะรับแจกได้เพียงองค์เดียวขอแทนกันไม่ได้ และจะรับพระได้เฉพาะต่อหน้าท่านพระครูผู้ประสิทธิ์ประสาทเท่านั้น หากปรากฏว่าพระนี้มีผู้นำไปจ่ายแจกนอกจากท่านพระครูและนอกวัด ให้ถือว่าเป็นโมฆะ จะไม่ขอรับผิชอบใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้อเตือนใจ

ผู้ที่ได้รับแจกพระไปแล้ว ย่อมได้รับคุณค่ามหาศาล ความศักดิ์สิทธิ์ ขึ้นอยู่ที่ใจของท่าน ต้องมีใจเป็นกุศล อย่างนำพระไปใช้ทางทุจริต ต้องปักใจมั่นหมั่นรำลึกอย่างจริงจัง เด็ดเดี่ยว กล้าผจญอย่างอาหาญ ไม่สะทกสะท้านหวาดเสียวอะไรทั้งสิ้น อันไม่เป็นใหญ่เท่าตัวท่าน พระเดชพระคุณผู้ประสิทธิ์ประสาทพระนี้ได้เคยพูดอุปมาไว้อย่างน่าฟังว่า “หม้อเบตเตอร์ถึงจะอัดกระแสไฟไว้อย่างดี ถ้าสิ่งที่จะมารองรับไม่ดีแล้วก็ไม่มีความหมาย” ขอผู้รู้จงช่วยวิจารณ์และนำพระเครื่องของพระคุณท่านไปใช้ให้สำเร็จประโยชน์ถูกต้องตามทำนองครองธรรมเทอญฯ

จากหนังสือประวัติและผลงานพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๑๒

พุทธานุภาพของพระพุทธนฤมิตโชค

กาลเวลาผ่านไปเป็นอดีต มวลชีวิตย่อมร่วงโรยล่วงลับไม่กลับหลัง มัจจุราชช่างโหดร้ายทารุณอะไร เช่นนั้น ช่างไร้ความปราณีสงสาร แต่เราก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น จะต้องประสบชะตากรรมในสภาพที่แตกต่างกัน เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ เราจะมีหนทางใดเล่าเป็นการตั้งตัวให้มีสติ ไม่โศกเศร้าเสียใจจนเกินขอบเขต หรือช่วยต่ออายุให้ยืนยาวต่อไปอีกสักหน่อย เพื่อจะได้มีเวลาโอกาสสั่งลาทนายทนาย มิตร สร้างกุศล และ อโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรกันเสียก่อน เห็นจะมีทางเดียวเท่านั้นก็คือ ศึกษา ปฏิบัติ และยึดมั่นในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ย่อมจะนำชีวิตไปสู่แดนสุขาวดีตามวาระนั้น คราบไฉนยังมีมหายาใจอยู่จน ประกอบกรรมดีทั้งทางโลกและทางธรรมตามฐานะที่พึงจะกระทำได้ การสร้างกุศลในปัจจุบันย่อมเพิ่มพูน ปัญญาบารมี อาจพิชิตมารผจญทั้งภายในและภายนอกลงได้บ้าง อีกอย่างหนึ่ง ฌยัคฆ์ในองค์พระ ปฎิมากรย่อมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดพลังงานจิตอันสูงส่ง อาจปกป้องคุ้มครองรักษาให้แคล้วคลาดจากภัย พาล ทำให้ชีวิตรอดพ้นห้วงมรณะมาได้อย่างปาฏิหาริย์ ย่อมเป็นการยึดดวงชะตาโลกอัน โสภี

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่ามีผู้นิยมเข้าพระเครื่องจำนวนมากกว่าสมัยก่อน บางองค์มีราคาเรือนหมื่น เรือนแสนก็ยังหาเข้าไม่ได้ บางครั้งโชคร้ายเสียเงินแต่ได้ของปลอมมามากล้นคอก็มี บางองค์เก่าจริงแต่ไร้พลัง ไม่มีพุทธานุภาพพระเครื่องที่ได้สร้างขึ้นใหม่ และได้ทำพิธีปลุกเสกโดยมีพระเกจิอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิยอมมี พุทธานุภาพ นำอัสจรรย์ เข้าชั้นบรมครูนำคู่มือเดียว

ในคราวทำพิธีวางศิลาฤกษ์พระอุโบสถวัดอัมพวัน เมื่อ๒๔-๒๕ มี.ค. ๒๒ ท่านพระครูภาวนา วิสุทธิ์ ได้แจกพระเครื่องมีนามว่า “**พระพุทธนฤมิตโชค**” ให้กับผู้มีจิตศรัทธาไว้สักการบูชา หลังจากนั้น ไม่นานนัก ได้มีผู้ประสบอุบัติเหตุจากพระเครื่องด้ของตนเองจำนวนมากมาย ได้มาเล่าสู่กันฟัง ซึ่งมีเหตุการณ์ เกิดขึ้นหลาย ๆ อย่าง จึงขอให้ท่านผู้มีเกียรติได้อ่านพิจารณาดู จะเป็นไปได้หรือไม่ หรือท่านผู้ประสบมาดี แต่งเรื่องขึ้นเอง เพื่อเชิดชูอาจารย์ให้โด่งดังและขอส่วนแบ่งจากการจำหน่ายพระเครื่องก็เหลือเถา ขอให้ ท่านผู้รู้สอบถาม ตรวจสอบจากผู้ประสบด้วยตนเองเถิด จะได้รู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องต่อไปนี้

๑. ความเหนียวคง

๑.๑ **ครูสมพงษ์ โพธิ์ศรี** อยู่บ้านแปง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี ได้เล่าว่า วันหนึ่งเดินทางไปธุระแถว ช้างบ้าน ได้ถูกสุนัขกัด ปรากฏว่าไม่เข้าเป็นรอยบุ๋มฟกซ์ ด้พิษเท่านั้น และมีพระองค์นี้เท่านั้น

๑.๒ **ร.อ.เสถียร สถานพล** อยู่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี ได้เล่าว่า เมื่อ ๘ พ.ย. ๒๒ ได้จึงลูกสาววัย ๓ ขวบ ไปบ้านผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เมื่อเข้าไปในบ้าน มีสุนัขกระโดดเข้ากัดแขนลูกสาวเต็มแรง ตนเอง รู้สึกเสียใจมากที่พาลูกสาวมาให้สุนัขกัด จะเอาไม้ไล่ตีสุนัขก็ไม่ได้ เพราะเป็นของเจ้านาย เมื่อ ได้ดูแขน ลูกสาวแล้วรู้สึกแปลกใจ เห็นแต่เป็นรอยฟกซ์ ด้พิษ มีรอยลึก ๕ แห่ง เลือดไม่ออกเลย ก็นึกอัสจรรย์ ด้ ในเมื่อมีพระองค์นี้ เพียงองค์เดียวและใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตของตนเอง ทำไมพุทธานุภาพจึงแผ่ถึงลูก ด้ ข้างหน้าแปลกประหลาดใจจริง

๒. ความแคล้วคลาด

๒.๑ นายประวิทย์ เจ้าของโรงงานทำประตูและหน้าต่าง บ้านอยู่ จ.กำแพงเพชร ได้พาเพื่อนไปธุระที่ จ.ระยอง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ ได้เกิดอุบัติเหตุ รถแลนด์โรเวอร์ที่ขับไปพลิกคว่ำหลายทอด ปรากฏว่าคนในรถไม่เป็นอะไรเลย รถชำรุดไม่มากนัก จึงได้ขับรถมาหาอาจารย์ และขอพระเครื่องนำไปแจกญาติที่กำแพงเพชรเพื่อเอาไว้ป้องกันตัว

๒.๒ ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม บ้านอยู่ตากฟ้า จ.นครสวรรค์ ท่านผู้นี้ไม่เคยมาที่วัด ได้เสาะแสวงหามาถึงวัดอัมพวันเพื่อมาขอพระเครื่องไปบูชา ได้เล่าเหตุการณ์ของคนที่ได้ประสบมาว่า เพื่อนของเขาได้ดักยิงกู่ริคนหนึ่งในระยะเผาขน แต่กระสุนมิได้ถูกกู่รินั่นเลย จึงเกิดสงสัยว่ากู่ริคนนี้อยู่ในตัวเอง ได้ติดตามไปถามดู จึงพบว่ามิใช่หัตถะดาบสี่เหลี่ยมหุ้มพลาสติกอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เมื่อได้แกะเปิดออกก็รู้ว่า เป็นพระเครื่องสีน้ำตาล ด้านหลังจารึกชื่อ วัดอัมพวันสิงห์บุรี เขาจึงได้เดินทางมายังวัดนี้ เพื่อขอพระเครื่องไปสักการบูชา

๒.๓ นายสายันต์ กาญจนะ ผู้จัดการ รร.วรรณวิทย์ อ.เมือง จ.ลพบุรี ท่านผู้จัดการฯ ได้เล่าว่าได้ประสบอุบัติเหตุขับรถส่วนตัวหลายครั้ง เป็นต้นที่ขับรถชนคันกันบ้าง ขับรถไปชนเสาไฟฟ้าบ้างเป็นประจำ แต่ตนเองปลอดภัยทุกครั้ง มีเพื่อนฝูงมาเยี่ยมถึงวัดพระเครื่องออกมาบอกว่า ได้ช่วยชีวิตตนไว้ เมื่อเพื่อนออกปากขอก็มอบให้ไป แล้วผู้จัดการก็มาขอท่านพระครูเอาไว้ติดตัวอีก คุณสายันต์ ได้เล่าว่าได้เกิดอุบัติเหตุ ๒ ครั้ง แต่ปลอดภัยทุกครั้ง

ครั้งที่ ๑ (เมื่อ ๕ พ.ค. ๑๒ เวลา ๑๘.๐๐ น.)

คุณสายันต์ ขับรถยนต์ส่วนตัวมุ่งหน้าไปประตูน้ําพระอินทร์พร้อมกับเพื่อน ๕ คน ได้เกิดอุบัติเหตุรถชนกันเสียหายมาก พรคนพวกบาดเจ็บเล็กน้อย ส่วนตัวคุณสายันต์ไม่เป็นอะไรเลย

ครั้งที่ ๒ (เมื่อ ๕ ต.ค. ๑๒ เวลา ๑๕.๓๐ น.)

คุณสายันต์ พร้อมด้วยพรรคพวกรวม ๑๑ คน ขับรถไปเที่ยว จ.สิงห์บุรี ได้เกิดอุบัติเหตุรถยนต์ที่ขับไปชนกับรถบรรทุกที่สวนทางมาพลิก ๓ ทอด รถเสียหายมาก คนในรถบาดเจ็บเล็กน้อย แต่คุณสายันต์ไม่ได้รับอันตรายเลย

๓. ป้องกันภูติผีปีศาจ

๓.๑ ส.ต.ประจวบ ศรีโมรา บ้านอยู่ อ.เดิมบางนางบวช จ.สุพรรณบุรี ได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อรับพระไปจากท่านผู้การฯ จึงนำไปเลี้ยงแมวขนคอก ในบ่ายวันหนึ่งไล่ควายไปเลี้ยงในบริเวณป่าช้าวัดข้างบ้าน ซึ่งบรรดาพรรคพวกไม่กล้าเอาควายไปเลี้ยงเลย พวกนั้นบอกว่ามีผีดุมาหลอกพวกเขาทุกครั้ง หนีเข้าไปถึนั้น เนื่องจากที่อื่นไม่มีหญ้าเพียงพอให้ควายกิน มิแต่ในป่าช้าเท่านั้น ที่มีหญ้าอุดมสมบูรณ์ ส.ต.ประจวบ จำต้องนำควายไปเลี้ยงในป่าช้าดังกล่าว เมื่อตะวันจะตกดิน จึงต้อนควายกลับบ้าน ไม่ปรากฏว่ามีผีหลอกก็น่าอัศจรรย์จริง ๆ

๔. เลี่ยงกระชิบเดือนกย

๔.๑ ร.อ.เสถียร สถานพล บ้านอยู่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ จ.ลพบุรี ท่านผู้นี้ได้บันทึกเรื่องราวไว้ โดยละเอียด โปรดอ่านเรื่องวิญญาณเพื่อนรักได้พิมพ์ไว้ท้ายเล่ม พอจะสรุปสาระสำคัญได้ว่า วิญญาณของ ร.อ.ชาญ ไปหา ร.อ.เสถียร ในคืนเดียวกันถึง ๔ ครั้ง ก่อนจะมาถึงครั้งที่ ๔ ได้มีเสียงกระซิบสั่งว่า “**ให้อาพระเครื่อง (พระพุทธรูปมิตโชก) ไปไว้ใต้หมอนประเดี๋ยวเขาจะมาอีก เมื่อเขามาก็บอกเขาด้วยว่าจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้**” ในบัดดลนั้นเอง วิญญาณของร.อ.ชาญ ก็มาปรากฏภาพให้เห็น แต่ ร.อ.เสถียร พูดยังไรไม่ออก แต่ได้ยินเสียงกระซิบข้างหูอีก เดือนช้า ๆ กัน ๓-๔ ครั้งว่า “**พูดกับเขาซิ จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้**” เมื่อ ร.อ.เสถียร ได้สติจึงได้พูดตามเสียงผู้กระซิบนั้น ปรากฏว่าภาพของ ร.อ.ชาญ ได้หายไปและไม่ปรากฏให้เห็นอีกเลย

๔.๒ เจ้าของโรงสี (ไม่ประสงค์ออกนาม) อยู่ จ.นครสวรรค์ ได้มาเล่าเรื่องการถูกโจรปล้นให้เพื่อนบ้านฟังว่า เขารู้ตัวก่อนถูกปล้น ๒-๓ วันแล้ว ซึ่งทราบได้จากเสียงกระซิบของพระองค์นี้ ได้บอกว่า “**ให้ระวังตัวจะมีโจรมาปล้น แต่ไม่เป็นไร**” เขารู้สึกดีใจเพราะเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นตามเสียงกระซิบนั้น เขาได้ทำการเตรียมการต่อสู้ไว้ล่วงหน้า เมื่อพวกโจรเข้ามาชิดต่อสู้กัน พวกโจรเอาอะไรไปไม่ได้เลย และคนในบ้านก็ไม่ได้รับอันตรายใด ๆ เลย

๔.๓ คนขับรถของคุณสมเจตน์ วัฒนสินธุ์ เขาได้ขับรถเก๋งพาคุณสมเจตน์ วัฒนสินธุ์ กับเพื่อนไปธุระที่จังหวัดสุพรรณบุรี และได้ค้างคืนที่นั่น ตกกลางคืนได้นอนฝันประหลาด ได้เห็นคนแก่มีหนารุงรัง เดินเข้ามาหาและหยิบพระในสร้อยคอเขาดูแล้วพูดว่า “**กูอยู่ที่วัดมานานยังไม่ได้สักองค์เลย**” เขาได้ยืมและคืนตกใจรุ่งเช้าได้เล่าให้คุณสมเจตน์ฟัง เลียบบ่งจรจากสุพรรณบุรีตรงมายังวัดขอพระไว้สักการะคนละองค์

จากอุณิหารปรากฏการณ์ย่อ ๆ ดังกล่าวแล้วข้างต้นย่อมแสดงให้เห็นว่า มีอำนาจพระพุทธรูปบรรจุไว้ในองค์พระพุทธรูปมิตโชกอย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้น นมัสการแห่งองค์พระเครื่องยังประกอบด้วยเนื้อแร่ศักดิ์สิทธิ์ และผลกรพระจากที่ต่าง ๆ รวม ๑๖ อย่างดังนี้

๑. แร่เศรษฐีป้อมเพชร

๒. แร่ทรหด

๓. แร่เมืงมะขาม

๔. แร่ขวานฟ้า

๕. แร่ข้าวตอกพระร่วง

๖. แร่ขี้เหล็กไหล

๗. แร่สังกะยานร

๘. อัฐุดอกจันทร์

๙. คดปลวก

๑๐. คดไม้ตัก

๑๑.จีปรอท

๑๒.แร่อุกกาบาต

๑๓.ผงกรุพระอีก ๔ แห่ง

จึงนับได้ว่าเป็นมรดกสารคดีสิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์ และพุทธานุภาพอยู่ในองค์พระเครื่องนี้ โดยสมมุติแล้ว ทางคณะกรรมการจะได้นำพระเครื่องส่วนที่เหลือจากคราวที่แล้ว เพื่อแจกให้กับผู้มีจิตศรัทธาในงานพุทธาภิเษก และผูกพัทธสีมา ในวันที่ ๘-๑๒ เมษายน ๒๕๑๓ ปัจจัยที่ได้จากพระเครื่องนี้ ทางคณะกรรมการจะได้รวบรวมจัดตั้งเป็นทุนมูลนิธิ ให้ชื่อว่า “ภาวนาวิสูทธิ์มูลนิธิ”

จุดประสงค์ในการจัดตั้งมูลนิธินี้ขึ้นก็เพื่อ

ก. หาผลประโยชน์มาเป็นค่าใช้จ่ายในอารามแห่งนี้ อาทิ เช่น ค่ากระแสไฟฟ้า ค่าอาหารเลี้ยงภิกษุ สามเณร, จี, การรักษาพยาบาล ฯลฯ

ข. ซ่อมแซมปรับปรุงถาวรวัตถุในอาราม ให้คงสภาพอยู่และใช้การได้ตลอดไป

ค. ไม่ต้องการเรียกรายจากชาวบ้านให้ได้รับความเดือดร้อน และให้สอดคล้องกับระเบียบคำสั่งของเถระสมาคม

ง. เพื่อเป็นเกียรติประวัติของท่านพระครูภาวนาวิสูทธิ์ ซึ่งได้บริหารงานมาด้วยดีได้ปรับปรุงพัฒนาวัดให้มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นไปตามลำดับ จนได้รับการยกย่องและทางราชการได้แต่งตั้งให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง จนกระทั่งได้รับพัดและประกาศนียบัตรพัฒนา เมื่อ ๕ ก.พ. ๑๓ แสดงถึงความสามารถ มีผลงานดีเด่นในการพัฒนาวัดของพระคุณเจ้า

จึงหวังว่า ท่านผู้มีจิตศรัทธาและสาธุศิษย์ทั้งหลาย คงจะยินดีสนับสนุนช่วยเหลือ เพื่อให้งานมูลนิธิที่กรรมการได้ดำริไว้นี้ได้ก่อตั้งเป็นผลสำเร็จตามที่หวังไว้ การสมทบทุนตั้งมูลนิธิดังกล่าว นับได้ว่าเป็นกุศลส่วนหนึ่ง ที่ท่านผู้มีเกียรติจะได้รับสมความปรารถนาทั้งชาตินี้และชาติหน้า ไม่ควรให้ชีวิตผ่านเลยไปโดยไม่ได้คิดถึงเรื่อง อนิจจังวตสังขารฯ เมื่อมีเวลา گیرตั้งสมอบรมบุญ เพื่อเป็นที่พึ่งแห่งตนเองต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสูทธิ์ พ.ศ. ๒๕๑๓

ภาคกฎแห่งกรรม

ปักธินจำพรรษาที่วัดอัมพวัน

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ ๖ พ.ศ. ๓๒

วันนี้เราจะเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ญาติโยมฟัง เป็นเรื่องของนกขวนกันมาบ้างเพื่อกุศลที่วัดอัมพวัน
มีความหมายเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมเหมือนกัน

ปัทมียและปัทมียาที่พากันมาสร้างกุศลอยู่จำพรรษาที่วัดนี้ ทุก ๆ ปีเป็นเวลาติดต่อกันมา ๑๕ ปีแล้ว มาจากถิ่นต่าง ๆ กัน มีทั้งหมณเฒ่า ฟุ้ง มาจำพรรษาตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาวัดวันอาสาฬหบูชา จนถึงวันกลางเดือนสิบสอง หมดฤดูฝน นกเหล่านี้ก็จะกราบนมัสการลาไปยังถิ่นฐานของตนเป็นกลุ่ม ๆ

กลุ่มหนึ่งอยู่ที่เชียงใหม่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน อีกกลุ่มอยู่ทางเพชรบูรณ์ ชัยบาดาล และกลุ่มสุดท้ายอยู่บางปะอิน

แต่ละกลุ่มต่างก็สอนลูก ๆ ของตนให้ถือปฏิบัติตาม นกอินทรี นกคิ้งโคลง นกสาติกา นกนารานชนิด
มีอายุไม่ถึง ๓๐-๔๐ ปีหรืออก ไปโดนพวกคนร้ายยิงเสียบ้าง เป็นโรคตายบ้าง อายุไม่ถึง ๑๐ ปีมันก็ตายแล้ว

แต่เหตุใดเล่าจึงพากันมาบำเพ็ญกุศลที่นี้ทุกปี ติดต่อกันถึง๑๕ ปีผ่านมาเท่าที่จำได้ นกที่มามาก คือนกเอี้ยง สาลิกา เป็นต้น เมื่อมันมา มันจะคุยกัน มารักษาศีลกินบวชตลอดพรรษาทีเดียว

กลางวันก็ไปหากินถึงกำแพงเพชร อุดรดิตถ์ ไปหากินจังหวัดแพร่ ไปไกลจากวัดอัมพวันมาก มันก็
พูดกันรู้เรื่อง

มีนกสองสามตัวขาหัก อาตมาก็ทำนํ้ามันให้เอาผ้าเหลืองผูกขามันไว้ มันก็หาย

มีคราวหนึ่งอาตมาไปบรรยายธรรมที่พิษณุโลก ระหว่างกลางพรรษา ไปอบรมทหารค่ายพระนเรศวรมหาราช ค่ายเอกาทศรถ กลับมาก็มาทำธุระข้างทางได้นครสวรรค์ลงมา ที่ในปีนั้น นกเอี้ยงฝูงหนึ่งบินมา อาตมาจำได้ นี่นกวัดเรา เพราะมีผ้าเหลืองผูกขา ก็มาบินวนที่อาตมา ๆ ก็บอกว่า

“เอียงเอียบ กลับไปก่อนเถะ” แล้วก็ออกมาตามมาถึงวัดที่หลังนงนี้แหละขอเล่าสั้น ๆ

นมัันมาเกาะตามต้นไม้กว่าจะนอนใช้เวลา ๓-๔ ชั่วโมง ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวๆ อยู่กันเป็นกลุ่มๆ อยู่ข้างโบสถ์ ข้างศาลา ข้างหอประชุม ข้างกุฏิอาตมา ข้างกุฏิกรรมฐานกับโรงครัว ข้างหอฉัน ทั้งหมด กลุ่ม

กลุ่มหนึ่งเป็นหมื่นตัว มากันมากมาย มันก็สั่งกันไว้ว่า ลูกเอ๋ย พ่อตายแม่ตายนะ เจ้าจงมาบำเพ็ญกุศล รักษาศีลทั่วด้อมพวนนี้ไว้ ก็สั่งลูกไว้

ตัวมันเองตายไปแล้ว ลูกก็มาต่อให้ จึงได้มีนกมาทุกปี มารักษาศีลถึงกลางเดือนสิบสอง พระสงฆ์
รับกลิ่นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็กราบนมัสการลา กลับไปยังเคหสถานของเขา กลุ่มสุดท้ายไปบางปะอิน มัน
ก็เล่าอย่างนี้

ย่ำรุ่ง ตอนที่ จะเดินทางไปหาหิน ผุ่งนกจะลุกเวลาตี ๔ พร้อมพระวัดอัมพวัน พระเจริญกุศลภาวนา นกมันก็เฝ้าเจ้าอนโมทนา เตรียมตัวไปหาหิน และบินไปไกล ๆ มาก

ยามเย็นกลับมาแล้วก็ตรวจตราพวกมันว่า ตัวผู้ตายกี่ตัว ตัวเมียตายกี่ตัว มีใครบ้าง หัวหน้านกก็ตรวจ
ตรา เขารักกันดี สามัคคีกันดี เจียวข้าวกว่าจะนอน พอตรวจตราเรียบร้อยแล้วเขาจะเฝ้าบเลยทั้งหมดในวัดนี้

บางทีมีคนร้ายเข้ามาจนเขาจะตื่น หรือพระอื่นอื่นมาอบรมที่วัดนี้ ห่มผ้าไม่เรียบร้อย ดบไม้ดบมือ
นรกเขาจะบินขึ้นมาแล้วถามว่า“เอ! พระวัดเราไม่น่าเป็นอย่างนี้ไปได้”

หัวหน้านรกเขาก็จะบอกว่า“ไม่ใช่พระวัดนี้ ดูให้ดี” นรกจึงเงียบไป

นรกมันก็สั่งกันไว้ นรกเอ็งก็สั่ง กลุ่มสุดท้าย กลุ่ม บินไปทางใต้ ทางบางปะอิน

ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ปีนี้เอง โยมตลับ พันธุ์สุผลอยู่ที่บางปะอินมาแล้วเหตุการณ์
ให้ฟังว่า เกิดอัศจรรย์ดลบันดาล นรกเอ็งที่เลี้ยงไว้พูดได้เรื่องแปลกมาก เขาเล่าประวัติของนรกว่า

นรกเอ็งมันตกจากต้นกระทู้ที่หลังบ้านของแก ลูกเขยนำมาเลี้ยงได้ ๕ ปีแล้ว มันโตขึ้นก็พูดได้

แม่ตลับนี้อายุ ๗๕ ปีแล้ว เขาไปนรกกันหมด นรกก็บอกว่า“แม่แก่ ขอข้าวกินหน่อย หิวแล้ว” แม่แก่
ก็พูดว่า

“เอ็งเอ๊ย แม่แก่ลูก ไม่ไหวหรอก ไม่สบาย เหนื่อยเหลือเกิน มันหิวหอบ แสบอากาศ ปวดขา ลูกไม่
ไหว”

“แม่แก่กินข้าวเสียสิ แม่แก่กินข้าวเสียก่อนก็ได้ กินแล้วค่อยมาให้เอ็ง ขอกินข้าวหน่อย” แม่แก่ก็
พูดต่อไปอีกว่า“เอ็งเอ๊ย แม่แก่ลูก ไม่ไหวจริง ๆ นะ มันปวดขา ให้เขากลับจากนรกก่อน ค่อยกินข้าวนะ”

“แม่แก่ไปวัดทิพวัน จังหวัดสาธิต แม่แก่จะได้หาย หายนะแม่ต้องไปนะแม่แก่ นะ ไปวัดนี้นะ”

ลูกสาวกลับจากนรกก็บอกกับลูกสาวว่า นรกมันพูดได้นะ แม่ลูก ไม่ไหวก็บอกให้ไปวัดนี้ จังหวัดนี้
แล้วจะหาย ลูกสาวก็บอกว่า

“โอ๊ย! ไปเชื่อมันทำไม วันเดือนปี ไม่เคยออกจากกรงไปไหน จะรู้วัดทิพวันจากไหน

แม่แก่ก็บอกว่า“มันไม่เคยออกจากกรงไปไหนก็จริงอยู่นะลูกนะ แต่ทำไมพูดอย่างนี้ บอกให้ไป
อย่างนี้”

อีกวันหนึ่งเขาออกไปนรกอีก นรกเอ็งก็ขอข้าวกินอีก แม่แก่ก็บอกลูกไม่ไหว ไปไม่ได้ เหนื่อย
เหลือเกิน

“แม่แก่ไปนะ แม่แก่ไปให้ได้เชียว วัดทิพวัน จังหวัดสาธิต” มันพูดไม่ชัด แต่แม่แก่จำได้ชัด ก็เล่าให้
ลูกสาวฟังอีก

พอศิ.ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเคยพานักเรียนมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน
มีหลานของบ้านนี้ มาด้วย เลียบอกแม่แก่ว่า

“ไม่ใช่วัดทิพวันหรอก วัดอัมพวันแน่ จังหวัดสิงห์บุรี หนูไปอบรมมาแล้วหลายวัน มีมะขาม
กายสิทธิ์ มีน้ำ มันดื่มนะ”

“เห็นจะลูกของเอ็งแล้ว” อยู่ต่อมาก็บอกว่า

“เอ็งเอ๊ย ถ้าแม่แก่ไปหาวัดนี้เจอสมแม่แก่จะเอากล้วยงาม ๆ มาให้” เอ็งหัวเราะใหญ่เลย เป็นไป
ได้น่าสนใจเหมือนกัน

ต่อมาไม่นานแม่แก่ตลับนี้ ก็ชวนคนข้างบ้านมาเที่ยวเสาะแสวงหาวัดอัมพวัน มาลงที่สิงห์บุรี มาถาม
เขาดู

เขาก็บอกให้ขึ้นรถวัดตราขุมลงหน้าวัด แวะเข้ามาว่าจะคุยกับอาตมา เป็นเวลา ๕
อาตมาก็นึกถึงเรื่องเก่ามาเล่ากันใหม่ นกเอี้ยงมันบอกลูกมันไว้ บอกหลานมันไว้ ตั้งอย่างนี้ มันก็
ทำให้สังหรณ์จิต บอกแม่แก่ไปวัดนี้เถอะ หายแน่

อาตมานึกว่าต้องหายแน่เลย ก็บอกยาไปให้คือตะไคร้ขง ให้นำมันไปขุดหนึ่ง ยา๒ ห่อ เหนื่อย
นี้หายแน่ และติดตามผลได้ทราบมาว่าหายแล้ว

อาตมาก็สงสารเอี้ยงมัน ปู' ย่าตายมาจำศีลที่วัดเรา นึกว่าให้เกียรติมันด้วย ให้เกียรตินกเอี้ยงพูดได้
อาตมาพูดมาเพื่อเป็นแนวคิดถึงนกปักขีและปักขาที่มาเจริญภาวนาบำเพ็ญกุศล เป็นแสน ๆ ล้าน ๆ
ตัวที่วัดของเรา เป็นเวลา๑๐ กว่าปีแล้ว มันก็ส่งลูกไว้ให้มาที่นี่

อย่างแม่ดลิมที่บางปะอินนั้น นกมันตกไปเก็บมาเลี้ยงไว้มันก็บอกอย่างนี้แหละ ได้อัดเทปไว้เพื่อ
เป็นหลักฐานเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม นับประสาอะไรกับนก คนเรายังไม่ค่อยอยากจะมา เพราะไม่อดสร้าง
ความดีให้มีปัญญา ก็แล้วไป อาตมาชี้แจงแสดงมาพอสมควรแล้วเวลาที่ประชุม ก็เกรงใจพี่น้องกำลังจะง่วง
นอน แต่อาตมาต้องกลับไปทำงานถึง๕ ก็แก่แล้วนะ ไม่ใช่หนุ่มสาวอย่างท่านทั้งหลาย แต่เราก็ต้องทำงาน
ให้เสร็จ ตามที่เราตั้งใจไว้

คนเราที่ตั้งใจอย่างไร ทำอย่างนั้น แล้วมีวาจาสิทธิ์ จะนึกเงินไหลนอง นึกทองไหลมาแน่

ถ้าพูดแล้วไม่ทำ เป็นกิจกรรมที่เลวร้ายเป็นกฎแห่งกรรม เสียสัจจะ คนนั้นจะทำมาหากินไม่ขึ้น และ
คนนั้นจะทำอะไรไม่ได้รับผล ไม่ได้านิสงส์ ไม่สมความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแน่นอน ความเจริญรุ่งเรืองก็
จะไม่มาสู่ชีวิตของเขามีความหมายอย่างนี้

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนสารสมบัติ จະนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุก ๆ ท่านเทอญ

บุญบันดาล

แม่ชีชู้อ

เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๒ หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพระภานุวิสุทธิคุณ ได้เล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ญาติโยมฟังถึงสุภาพสตรีชาวสิงคโปร์ ซึ่งเคยกระทำบุญไว้ในอดีตชาติ ชื่อ “ปุพเพ จ กตบุญญา” มีใจความย่อ ๆ ว่า

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ผู้ปฏิบัติธรรมก็อาจจะทราบแล้วว่า ที่วัดอัมพวันของเราแม่ชีชู้อ แห่งเอง อยู่สิงคโปร์แท้ ๆ อาม้าตายไป ๑๐ ปีแล้ว มาเข้าฝันว่า

ให้ไปบวชชีให้หน่อย เจาะจงมาบวชที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ประเทศไทย มาบวชและกลับไปแล้ว

นี่จะมาอีกแล้ว จะลาออกจากธนาคารสิงคโปร์ เขามีอายุ ๒๗ ปี จะมาอยู่ ๓ ปี จะมาขอศึกษากับหลวงพ่อก็ได้

ให้รู้กฎแห่งกรรม โดยวิธีปฏิบัติ เพราะเขารู้ไปหลายข้อแล้ว มาใหม่ ๆ พุศไทยไม่ได้ ตอนหลังพุศไทยได้หมด ขณะนี้กำลังทำหนังสือผ่านกรมการศาสนาไปเพื่อยืนยันกับรัฐบาลสิงคโปร์ว่า มาอยู่ที่วัดนี้จะได้ไม่ต้องเสียภาษี

เรื่องนี้ น่าสนใจยิ่ง คณะผู้จัดทำจึงนำเรื่องพิสดารของเธอมาสื่อไว้ดังต่อไปนี้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

บันทึกของผู้ปฏิบัติธรรมชาวสิงคโปร์ ถอดความโดย ดร.กิ่งแก้ว อัครถาวร

ดิฉันชื่อ ชู้อ คุณย่าผู้ล่วงลับไปแล้วตั้งชื่อให้ดิฉัน

ดิฉันเกิดวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๔ (ค.ศ. ๑๙๖๑) ในประเทศสิงคโปร์ ดินแดนที่มีหลายเชื้อชาติ และ หลายศาสนา

ดิฉันเป็นลูกคนกลางในท่ามกลางพี่น้อง ๗ คน

เมื่อดิฉันอายุ ๕ ขวบ ดิฉันเริ่มนั่งขัดสมาธิคนเดียวในห้องกรุ่นคิดเกี่ยวกับปัญหาน่าสงสัยหลายอย่างหลายประการ เช่นว่า ฉันคือใคร? ใช่...ฉันคือ ชู้อ แต่แล้วเธอเป็นใครเล่า ทำไมตัว “ฉัน” จึงได้เกิดมา? แล้ว “ฉัน” เกิดมาเพื่อทำอะไรกันสำหรับชีวิตนี้?

ต่อมา เมื่ออายุได้ ๒๐ ปี ดิฉันเริ่มฝึกกำหนดลมหายใจเข้าออก พร้อมทั้งกล่าวบริกรรม “พุทโธ” ตามที่ได้อ่านพบในหนังสือ แต่เนื่องจากไม่มีครูบาริอาจารย์แนะนำให้ปฏิบัติอย่างถูกต้อง ดิฉันจึงเจริญภาวนาต่อไปไม่ถูก เลขเลิกทำ

หกปีต่อมา ในฐานะที่ดิฉันมีความสนใจใคร่ศึกษาในเรื่องนี้ ดิฉันได้พบพระอาจารย์องค์หนึ่งจากหาดใหญ่ ท่านได้กรุณาสอนวิธีปฏิบัติแบบกำหนดลมหายใจ ดิฉันรู้สึกดิฉันเรียนรู้ได้เร็วมาก ดิฉันถึงกับคิดว่า จะไปเข้ากรรมฐานที่สำนักของพระอาจารย์องค์นั้นที่หาดใหญ่ แต่หลังจากที่พระอาจารย์เดินทางกลับหาดใหญ่แล้ว ดิฉันไม่ได้ปฏิบัติต่อ ถึงกระนั้นดิฉันได้เริ่มเห็นแสงสว่างสำหรับชีวิตขึ้นบ้าง ใน

ขณะเดียวกันก็เริ่มเห็นส่วนมืดมนของทางโลก ภาพเหล่านี้ ทำให้ดิฉันสนใจ บังเอิญดิฉันได้อ่านหนังสือบางเล่มที่เพื่อนคนหนึ่งหามาให้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ดิฉันเกิดความศรัทธา และเรียกตัวเองตั้งแต่นั้นมาว่า เป็นพุทธมามกะ

ไม่กี่เดือนต่อมาเหมือนมี “เสียง” บอกย้ำในใจว่าให้มาบวชเป็นแม่ชีที่ประเทศไทย ตอนนั้นดิฉันทำงานธนาคาร ในที่สุดดิฉันก็ตัดสินใจมาบวชในประเทศไทย ตั้งใจไว้ว่าจะบวช เดือน และหลังจากนั้นเข้ากรรมฐานฝึกปฏิบัติแบบเข้ม อยู่มาคืนหนึ่งประมาณสักหนึ่งชั่วโมงก่อนจะถึงเที่ยงคืน อะไรก็ไม่ทราบ แต่งตัวชุดสีขาว ได้หมุนตัวผละไปจากดิฉันอย่างรวดเร็ว ดิฉันรู้สึกกลัว เพราะไม่ทราบว่าป็นอะไรแน่

ตอนนั้นดิฉันอยู่ในระหว่างใคร่ครวญว่าจะไปบวชที่วัดไหนดี จะไปวัดที่หาดใหญ่ หรือวัดอัมพวัน (พี่ชายของดิฉันและเพื่อน ๓ คน เคยมาบวชที่วัดอัมพวันปรากฏว่าคุณย่า (ผู้ล่วงลับไปแล้วถึงสิบปี) ได้มาเข้าฝันดิฉัน ท่านคงทราบว่าคุณย่าจะไปบวชที่ใด ท่านแนะนำให้ดิฉันไปที่วัดที่พี่ชายของดิฉันเคยบวช เมื่อดิฉันสร้างกุศลแล้วอย่างนี้ ท่านขอให้ดิฉันอุทิศส่วนกุศลให้ท่านด้วย ขณะที่อยู่ในประเทศไทย ดิฉันตกลงตามที่ท่านขอหรือ

วันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๑ ดิฉันมาถึงวัดอัมพวันเป็นครั้งแรก เมื่อดิฉันได้พบ “หลวงพ่” ดิฉันรู้สึกปีติมาก ยิ่งเมื่อท่านรับให้ดิฉันบวชเป็นชีได้ทันที ดิฉันยังมีความสุขอย่างที่สุด

ตอนปลายเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ขณะที่ดิฉันนอนพักและกำหนดสติไปด้วยนั้น คุณย่าที่ล่วงลับไปแล้วได้มาปรากฏให้ดิฉันเห็นอีก ในห้องที่วัดอัมพวันนั่นเอง ท่านเปิดประตูเข้ามาหาหน้าตาท่านอึมเิบ ท่านพาผู้หญิงแก่มาด้วยคนหนึ่ง แต่เขายืนอยู่ข้างหลัง ห่างกันพอสมควรทีเดียว คุณย่าชี้มือบ๊วยไปมาทางดิฉัน เพื่อบอกกับผู้หญิงแก่คนนั้นว่า นี่แหละหลานสาวของฉัน ท่านอึ้งแล้วท่านก็ออกจากห้อง พร้อมทั้งจับประตูให้ด้วย

ดิฉันเดินทางไปสิงคโปร์ เมื่อตอนกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ และดิฉันได้กลับมาวัดอัมพวันอีกครั้งหนึ่งแล้วเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เพื่อมาปฏิบัติกรรมฐานต่อ โดยไม่มีกำหนดกลับ

(บันทึกเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๒)

My name is **Soo Ngoh** given by my late grandmother. I was born on the 20th November 1961 in Singapore, a multi-races and multi-religions country. I am the middle child of the 7 children in the family.

At the age of nine. I started to sit cross-legged alone in my room and pondered on some puzzled questions. Who am I? I'm Soo Ngoh. Yes, but who is she? Why was 'I' born? What am 'I' supposed to in this life?

Later, at the age of 20, I began to meditate using breathing in and out method, i.e. “BUDDHO” which I learned from a book. With no proper guidance, it was impossible to continue and I stopped.

Six years later, because of my keenness to learn, I met Phra Ajahn from Hatyai, who was very willing to teach me his breathing-cycle method. I was able to adopt it very fast. Initially, I had thought of going for ‘meditation retreat’ in Hatyai under Phra Ajahn’s guidance. However, I had stopped practicing after he had left for Thailand. I began to see the brighter side and the darker side of the world. These sights upset me. I happened to pick up some books and read based on the “Teachings of the Buddha and the Dharma,” which were given by a friend. Eventually, I call myself a Buddhist.

A few months later, a “**voice**” seemed to be **telling my mind to become a num (Mae-chi) in Thailand**. I was working in the bank at that time. Finally, I had made up my mind to become ‘mae-chi’ in Thailand even it’s only a month and the rest of the months in meditation retreat. On one night about an hour before midnight, something in white clothing turned away from me swiftly. As I did not get to see it clearly. I became frightened.

I was still contemplating which temple should I go? The wat in Hatyai or Wat Ampavan (my elder brother and his 3 companions were ordained here before). **It was my late grandmother (she passed away 10 years ago) who appeared in my dream**. She seemed to know where I should be going to become a nun. **She advised me to go to the wat where my elder brother had ordained**. Consequently, **she requested me to do some good merits for her in Thailand** and I agreed.

On the 24th April 1988, it was my first visit to Wat Ampavan. And when I met “**Luang Phor,**” my heart was filled with joy. When he readily accepted me to become ‘mae-chi’, my mind was full of happiness.

In late July 1988. while I was doing lying meditation, my late grandmother visited me in Wat Ampavan. She opened the door and entered my room. Her face looked very pleased. She brought another old woman along, who was standing a distance away from her, and

pointed me to that old woman that I ma her grandddaughter and smiled.
She closed the door back gently and left.

I returned to Singapore in mid August 1988 and made a
comeback indefinitely for further meditation in late May 1989.

สัญญาณมรณะ

พระภวนาวิสุทธิกุล ๑๔ มี.ค. ๓๒

สัญญาณแห่งมรณะมันจะบอกล่วงหน้า แต่เราก็กังเมาได้ เราก็กังตายตามนั้น บางคนก็กังได้ถ้าเชื่อฟัง เรื่องกรรมแห่งนิมิตของมรณะ นิมิตแห่งความตาย ถ้าเราเชื่อเราก็กังได้ ถ้าเราไม่เชื่อเราก็กังไม่ได้ มันอยู่ที่คนเชื่อ

คนไม่เชื่อเรื่องกรรมอย่างนี้ ต้องไปตายตามสัญญาณ เรียกว่า“สัญญาณแห่งมรณะ” ต้องตายตามสัญญาณนั้น จะผลัดวันประกันพรุ่งไม่ได้แน่ แต่บางอย่างก็ผลัดได้ บางอย่างผลัดไม่ได้ โดยทำนองนี้ มีความหมายมาก ขอให้ญาติโยมฟังกันต่อไป

วันนี้จะเล่าเรื่องสัญญาณของมรณะ ถือนิมิตของความตายมันจะมาปรากฏแก่คนผู้ตายล่วงหน้าเป็นเวลานานถึง ๒ ปี แต่แล้วเขาก็ไม่แก่ของเขา เขาจะต้องตายอย่างนั้นจริง ๆ

คนที่จะกล่าวถึงไม่ใช่คนอื่นไกลกับอาตมาเลย อาตมาอยู่ที่นี่เป็นเวลา ๓๒ ปีแล้ว มาอยู่รับหน้าที่เจ้าอาวาส รักษาการเมื่อ พ.ศ.๒๔๕๕ นับตำแหน่งแห่งที่เจ้าอาวาส พ.ศ.๒๕๐๐ นับได้เป็นเวลานานถึง ๓๐ กว่าปี มีลูกศิษย์คนหนึ่งที่อยู่จักกัน ชอบพอกันอย่างดี ชื่อ นายครู ทรัพย์ทองเมื่อก่อนนี้เคยไปด้วยกันที่บ้านต่าย “ความฝันของลูกต่าย” ที่ลงกฎแห่งกรรมของ ท.เลียงพิบูลย์ ไปแล้ว

นายครูขับรถออสตินเก่า ๆ ไปบ้านต่าย ต่ายนั้นฝันว่าเขาจะเอาตัวไป ความนี้ไม่ต้องเล่าเพราะเล่าไปหลายครั้งแล้ว ต่ายอยู่ข้างวัดพรหมบุรีนี้เอง นายครูก็ไปที่บ้านต่ายด้วยกัน หลังจากนั้นก็เล่าให้นายครูฟังว่า

“ครู นี่แหละนิมิตความตาย ต่ายมาแล้ว มะรินนี้ต้องตายแน่” แล้วก็ตายตามสัญญาณนั้นจริง ๆ อันนี้มีความหมายของวิปัสสนาทั้งสิ้น

ที่เราเข้าใจกัน แผ่นเมตตาคือศตวรรษกุลให้เจ้ากรรมนายเวร แผ่นส่วนกุลให้ท้าวเวสสุวรรณ แผ่นส่วนกุลให้ยมบาล ข้อเท็จจริงไม่ใช่

พระแก้วพระกาฬคือกฎแห่งกรรมที่จะต้องตายตามสัญญาณ พระแก้วพระกาฬเป็นตัวสมมติ แต่ตัวด้านนามธรรมคือกฎแห่งกรรมที่จะต้องตายในระยะนั้น พระแก้วพระกาฬมาผลาญชีวิตลิดชีวิตดวงวิญญาณออกไปอย่างนี้เป็นการสมมติแต่ตัวกฎของกรรมอันเกิดจากการกระทำนั้นเป็นความจริง ซึ่งเป็นสัญญาณมรณะบอกว่าตัวเองจะต้องตาย ในระยะนั้นทันที

รอเวลาได้ไหม ก็ได้ ถ้าเชื่อ คนเราส่วนมากไม่เชื่อ เหมือนนายครู ทรัพย์ทองเป็นต้น จะเล่าเรื่องนายครูต่อไป

นายครู เป็นคนมีเงินมีทองพอสมควร อาชีพแจวเรือจ้าง สิงห์บุรี-ไชโย ๑ บาท คนละ ๑ บาทแจวแทบแยเลย ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มโสด

นายครูแจวเรือจ้างตลอดมาพอสมควรแล้ว อายุย่าง ๒๒-๒๓ ปี บวชเรียนเรียบร้อย ได้ชอบสาวคนหนึ่งเป็นคนจีนชื่อเจ๊ฮุ้น อยู่ในตลาดบ้านแปง ทางพ่อแม่ของเจ๊ฮุ้นไม่ค่อยพอใจเพราะนายครู เป็นคนไทย คนจีนไม่นิยมรับคนไทยมาเป็นครอบครัว เลยทำให้ครูต้องลำบากใจ ผลสุดท้ายทั้งสองคนได้ทำการค้า ไปเช่า

ร้านสำหรับค้าขายที่หน้าวัดกลางชนรินทร์ ตลาดบ้านแห่ง ชายของโซ่ห่วย ขายทุกอย่าง เพราะภรรยาเป็นนักค้าขาย

พอภรรยาเริ่มตั้งครรภ์คนดัน นายกรู้ก็ลงกรุงเทพฯ ไปซื้อมะพร้าวโดยเรือสินค้า มีเงินอยู่ ๕,๐๐๐ บาท สมัยนั้นไม่มีเรือสี่ล้อคหมู เรือเขียว เรือแดง มาตอนหลังก็เหลือแต่เรือสินค้า

นายกรู้ เวลานั้นอายุ ๒๔ ปีแล้ว ก็ลงเรือสินค้าไปซื้อมะพร้าว เครื่องแกง พริกกะปิ หอมกระเทียม ขากลับเรือแล่นถึงจังหวัดอ่างทองตอนตี ๕ เรือเกิดชนโขดลุ่มทันทีที่บ้านโพธิ์ ทุล

นายกรู้นอนข้างห้องเครื่อง เอาผ้าใบปิด เพราะเป็นหน้าหนาว เรือล่มไปแล้วก็ออกไม่ได้ คิ๊นอยู่ข้างห้องเครื่อง คนตายหลายศพ คนที่ตายไม่ใช่ว่ายนํ้าไม่เป็น ว่ายนํ้าเป็นแต่ติดผ้าใบและหลับ จึงตาย

นายกรู้ก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร **เหลือวิชาที่เดียวก็จะตายแล้ว เลยบอกว่า “ข้าพเจ้าขอบวชในพระพุทธศาสนาขอให้ข้าพเจ้ารอดจากความตาย ถ้าวอดข้าพเจ้าขอบวช”** ก็เลยผลุดขึ้นมาได้

พอหลุดลอยขึ้นมาได้ นายกรู้ก็โล่งใจ มะพร้าวลอยไปหมดไม่มีเหลือ นํ้าตาลก็ละลายนํ้าไปหมด แต่ความจริงแล้วตรงนั้นนํ้าก็แค่คอเท่านั้น เรือล่มตายกันได้ เพราะมันไปชนโขด มีหัวตออยู่ นายท้ายคงจะหลับ ชนแล้วก็คว่ำลงไป คนก็ตายหลายศพอยู่ในห้องเรือออกไม่ได้ แข่งทับบ้าง

สรุปใจความว่า นายกรู้ขึ้นมาแล้วก็กลับมาถึงบ้าน เงินที่ไปซื้อสินค้า ๕,๐๐๐ บาท หมดเลยไม่มีเหลือ แต่ก็ไม่เคยเล่าให้ใครฟังว่าจะต้องบวช อย่างเราพูดตามศัพท์ทั่วไปเรียกว่าบนบวช

ลูกในครรภ์จะต้องคลอดในปีต่อมา นายกรู้อายุ ๒๕ ปี ลูกคลอดออกมาก็เจริญวัยชันษา นายกรู้ก็ทำมาหากินเรื่อยมาตามอันดับ ไม่ได้บวช เพราะไม่ได้บอกกับคุณแม่

นายกรู้รับพ่อรับแม่ของตัวมาอยู่ด้วย ต่อมาพ่อก็ขอลาไปบวช ไปเป็นสมภารวัดคลองสายบัว จังหวัดฉะบุรี อยู่หลังวิทยาลัยครูเทพสตรี บัดนี้ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็อยู่แต่แม่อยู่ด้วยกันตลอดมา จนลูกสาวคลอดออกมาเมื่ออายุ ๒๔ ปี จะแต่งงานกับอาจารย์ ร.ร.พิบูลวิทยาลัย ฉะบุรี ในวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๓

นายกรู้ ทรัพย์ทองนี้ มาเป็นลูกศิษย์อาตมา ขับรถไปกำแพงเพชร ไปเหนื่อมาได้ ๒ ไร่ต่าง ๆ ที่วัดอัมพวันยังไม่มีรด ต้องจ้างรถนายกรู้ คุ้มมีรด คัน รถคู่ ๑ คัน ปีค้อพล คัน และรถออสตินเก่า ๆ ๑ คัน

อุดม ลูกสาวคนโตนายกรู้สำเร็จพยาบาลทำงานที่โรงพยาบาลหญิง กรุงเทพฯ จะแต่งงานปีนั้นอายุ ๒๔ ปี นายกรู้อายุ ๔๘ ปี นายกรู้เกิดปี ๓ คินติด ๆ กัน อาตมาบ้นที่ก็มีหลักฐานมีพยานบุคคลด้วย

คินแรกฝันว่า มีเทวดาจะเอาตัวไป ในฝันก็บอกเขาไปว่า “เอาไปทำไมเล่า”

“ไม่ได้ หมดเวลาแล้ว ต้องเอาไป”

นายกรู้ตกใจตื่น วันนั้น อาตมาจะไปกำแพงเพชรเลยไม่ได้ไป กรู้ไม่ยอมขับรด

นายกรู้มาร้องให้ บอก “หลวงพ่อ ผมไปไม่ได้หรือครับ ผมเสียใจมาก”

“เสียใจเรื่องอะไร เล่าให้ฟังซิ” เขาก็เล่าบอกว่า

“เมื่อคืนฝันร้าย มีนายนิรบาลแต่งตัวผ้าแดง โทกศีรษะมา ๔ คน จะเอาตัวผมไป ดึงแขนดึงขาใหญ่เลย ผมบอกยังไม่ไปไม่ได้ ลูกยังเล็กอยู่” ก็เลยตกใจตื่น เสียใจ วันนั้น อาตมาเสียงานเพราะนายกรู้ไม่ยอมขับรด

คืนที่สองฝันซ้ำอีก บอกว่าต้องเอาตัวไปให้ได้ ถือบัญชีมาทางแล้ว ต้องเอาไปนะ เขาสั่งให้เอาตัวไปให้ได้ในวันนั้น กูก็ขอร้องไว้ ขอร้องอย่างไรก็ได้ เขาบอกมีบัญชี นายกูไม่ยอม ในเมื่อไม่ยอมเช่นนั้นแล้วก็ตกใจตื่น อาตมาจะต้องไปงานที่ลพบุรี เลยไม่ได้ไปเสียงานอีก

คืนที่สามฝันอีก ฝันว่า ๔ คนมาแล้ว ถือบัญชีมาด้วยบอกว่า “กูรู้ไหม ที่เขาให้เอาตัวเจ้าไปเพราะเหตุใด”

“ผมไม่ทราบครับ” ตากูเป็นคนปากหวาน พูดยาเพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยทำบาป ทำบุญตลอดมา กูก็บอกว่า “จะเอาตัวผมไปทำไมครับ” อีกคนหนึ่งก็บอกว่า “กูจำได้ไหม เมื่อเจ้าอายุ ๒๔ ปี นี้ จนลูกในท้องของเจ้าคลอดออกมา จะแต่งงานแล้ว เจ้ามีอะไรหรือเปล่า” กูก็นึกไม่ออก ในเมื่อนึกไม่ออกแล้วเขาก็บอกว่า

“ตอนที่เรือล่ม ลูกสาวคนหัวปีของเจ้า ยังอยู่ในท้องไซ้ไหม นี่จนลูกแต่งงานอายุ ๒๔ ปีแล้ว เจ้าพูดว่าจะบวชทำไมไม่บวช นี่เสียสัจจะ เป็นกฎแห่งกรรม เจ้านายเขาให้เอาตัวไปในวันนี้ให้จงได้”

นายกูก็ร้องไห้ใหญ่ ในฝันเสียใจ บอกว่าอย่าเอาผมไปเลย ลูกก็ยังเล็ก ยังเรียนหนังสืออยู่ คนโตเพียงจะสำเร็จเพียงคนเดียวเท่านั้น ขอเมตตากระผมเถิด นายที่ ๔ ก็บอกว่า “ไม่ได้ ต้องเอาตัวไป”

อีกคนหนึ่งตาโปน นุ่งผ้าแดงใส่เสื้อแดงโพกผ้าสีแดง มีผ้าห้อยคอสีขาว มีความสงสารนายกูบอกว่า

“กูรู้เสีย เอาละข้าสงสารเจ้า ลูกยังเล็กนักเอาอย่างนี้ ได้ไหม ภาย ๒ ปีนี้ บวชเสีย เจ้าบวชภายใน ๒ ปีนี้ได้ไหม บวชเสียจะได้ไม่เอาไป” กูก็บอกว่า

“บวชไม่ได้ครับ หลวงพ่อผมก็บวชไปองค์หนึ่งแล้ว เป็นสมภารมีลูกชายคนเดียวคือผมเท่านั้น ผมไปช่วยอีก เขาจะหาว่ามาอาศัยข้าววัดกิน กำลังทำมาค้าขายเขาบอกว่า

“ตามใจนะ ไม่ได้ว่าอะไรนะ ต้องบวชเรียนภายใน ๒ ปีนี้ ถ้าไม่บวชตายนะ รชนคอหักตายนะ ถ้าบวชแล้วคงไม่ขัดบรต จะเอาอย่างไรกันแน่” แล้วก็ตกใจตื่น

เขาก็ร้องไห้มาหาอาตมา เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาฟังแล้วก็จบบอกว่า “กู บวชเถอะ” อยู่ต่อมาได้ ๑ ปี ก็ไม่บวช ขบรตให้อาตมาตลอดรายการ

ต่อมานายกูฝันว่า มันปวดที่ตับ ปวดในปวดนอกจะตาย ทำนองนี้ เป็นต้น แต่แล้วมันก็เป็นจริง ขึ้นมาตามลำดับ

เหลือไม่กี่วันจะแต่งงานลูกสาวนายกูฝันอีก บอกว่าเจ้ามีลูกจะแต่งงานแล้วอายุ ๒๔ ปี เจ้าก็คงจะเป็น ๔๘ เจ้าจะต้องตาย ตายอย่างอนธนา เพราะเสียสัจจะ ที่บนบานสาธกกล่าว

ขอเจริญพรญาติโยมไว้ในที่นี้ว่า ไม่ใช่เจ้าพ่อหักคอ แต่เวรกรรมตามสนองที่เสียสัจจะอย่างแรง เพราะเอ่ยเผยวาจาออกมาอย่างแรงที่สุดแล้วไม่ทำตาม

อาตมาบันทึกไว้ว่าแต่งงานลูกสาววันพุธ สิงหาคม ๒๕๑๗ อยู่มาปีนั้นไม่ได้บวช พอมาปีสุดท้าย อาตมาเห็นท่าไม่ดีแล้ว ก็บอกให้นายกูบวช เขาก็บอกว่า

“หลวงน้ำมันเข้าพรรษาแล้วบวชขังใจเล่า และผมก็มีครอบครัวเขาจะว่าเอาละมั้ง” และบอกต่อไปอีกว่า

“ลูกผมก็ยังเข้างานไม่ได้และผมยังเป็นหนี้แม่เอื้อ ห่มั่น เอามาซื้อรถ เพิ่งส่งให้ไป๒ ห่มั่น ก็คงจะบวชไม่ได้”

อาตมาก็พยายามกล่อมเกล้าและบอกให้กลุ่มบวชภายในเดือนสิงหาคมในปีต่อมา ถ้าไม่บวชวันที ๕ สิงหาคม ๒๕๑๘ ครบอีก ๑ ปีแล้ว ต้องตายแน่ อาตมานึกไว้ในใจ

อาตมาเตรียมบาตร ผ้าไตรไว้ข้างที่นั่นที่หอประชุมที่กุฏิอาตมา จะนิมนต์ท่านเจ้าคุณพรหมโมลีเป็นอุปัชฌาย์ เตรียมเครื่องอัฐบริขาร ถวายคู่สวด อุปัชฌาย์ให้เสร็จ

กลุ่มบอกว่า “ไม่บวช” ทำอย่างไรก็ไม่บวช และเรื่องที่ฝันก็บอกกับอาตมาว่า อย่าบอกให้แม่รู้ว่าบอกให้ภรรยาผมรู้โดยเด็ดขาด อาตมาก็รับปากจะไม่บอก

“หลวงน้ำ อย่าบอกกับเจ้าคุณพรหมโมลี บอกไม่ได้เด็ดขาด ที่ผมฝันร้ายนี้อย่าบอกนะ”

“เฮ้อตกลง” อาตมาก็ถือศีลจะห่มั่นคง “ไม่บอก” ถ้าบอกเดี๋ยวก็ตายอีก ทำนองนี้ เป็นต้น

ครูหนูน ทำนองเป็นครูใหญ่ วัดกลางชนรินทร์ จดไว้ด้วยกัน

เหลืออีก ๗ วันจะครบ ๒ ปี เขาก็นิมนต์อาตมาไปฉันที่วัดกลางชนรินทร์ทุกวัน ขอทำบุญ พอวันที่ ๑ ครบ ๒ ปี เขาก็บอกกับอาตมาว่า

“หลวงน้ำ ผมไม่ได้ขับรถให้หลวงน้ำนะ ผมจะไปอำเภอนาทะโก จังหวัดนครสวรรค์ มีคนเขาจ้างรถไปแต่งงาน” อาตมาก็ลืมไป ลืมสองปี อาตมาไปที่บ้านเก่า ต.บ้านหม้อ อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี กับเจ้าคุณวัดกลาง แล้วกลับมาตอนบ่าย

นายครู ทรัพย์ทอง ก่อนไปก็ลาแม่ ให้อาตมาเป็นคนนี้แล้วก็ขับรถไป

วันนั้นเป็นวันครบ ๒ ปี ตามที่ยมทูตบอกไว้ พอบ่ายสองโมงอาตมากลับจากงานสักประเดี๋ยว เจอที่ร้านช่างทองที่สิงห์บุรี มาบอกอาตมา

“หลวงพ่อ นายครูอยู่ไหม” อาตมาบอกว่า

“เขาไม่อยู่นะ ขับรถไปแต่งงานที่อำเภอนาทะโก”

“ตายแล้ว!”

“เฮ้อ! รู้ได้อย่างไร”

“ลูกน้องของฉันไปนครสวรรค์มาเห็นรณนายครูว่าที่มโนรมย์ คอหักตายลูกน้องฉันเขายังไปช่วยเหลือคนอื่น ไม่เป็นอะไรเลย”

ก็ได้รับความว่าขับรถไป มีผู้หญิงซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ขับตัดหน้า จะให้รถคว่ำ จะได้เก็บข้าวเก็บของ นายครูเห็นผู้หญิงขับรถก็ชะลอ แล้วก็บี้งแซงรถมอเตอร์ไซด์ก็ตัดหน้า นายครูเบรกเต็มที่โผล่ศีรษะออกมาบอกคนข้างหลังบอกให้ระวัง เลยรถคว่ำทับคอหักตายคาคือคอหมุนได้เลย ครบสองปีพอดี ตรงกับวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๘ ตรงกับความฝัน และต้องตายอย่างนี้ด้วยนี้แหละเสียจริงๆ

อาตมาไปช่วยทำศพ ภรรยาของเขาคือเจ้ฮุ้น ไม่สามารถจะไปแจกการ์ดได้ เพราะไม่รู้จักใครเลย ไม่เหมือนตาครู

ในที่สุดอาตมาก็นำเครื่องอัฐบริขาร เครื่องฟ้าไตรและเครื่องอุปกรณ์ทั้งหมด ไปติดกันที่เทศน์อุทิศให้ตาครู ให้ยืมบาลบวชให้ในเมืองโน้นต่อไป

อันนี้ชี้ให้เห็นชัดได้เลยว่าไม่ไขบนไว้เป็นตัวกรบันทึกที่เสียสัจจะ คนเสียสัจจะมักจะตายแบบนี้ ทั้งนั้นเสียสัจจะวาจาที่ตนอ้างอิงไว้อย่างแรง บางคนบนไว้อย่างแรงเชียวจะตายจะขาดใจแล้วบนไม่ทำตาม ส่วนมากจะตายแบบนี้ หรือมิฉะนั้นล้มหัวฟาดน็อกพื้นตาย มีหลายรายดังที่กล่าวนี้

นี่แหละเรื่องสัญญาณมรณะของนายครู ทรัพย์ทอง ผู้เป็นลูกศิษย์ที่วัดอัมพวันนี่ แล้วก็ตายพอดีตามกำหนดที่ได้ฝืนนั้นทุกประการ

ถ้าหากว่าบวชตามที่อาตมาบอกแล้ว รับรองไม่ตายเนื่องจากไม่ต้องขับรด ยมบาลเขาบอกแล้วต้องคอยหักตาย ถ้าไม่บวชคุณก็ต้องไปขับรด รดจะต้องคว่ำหรือชนตายในวันดังที่กล่าวแล้ว เป็นความจริงดังที่บันทึกไว้ทุกประการ มีพยานหลักฐาน เจ้ฮุ้นยังอยู่

พอศพมาถึงวัด อาตมาก็เปิดเผยให้เข้คุณวัดกลางฟัง เจ้าคุณบอกว่าน่าจะบอก อาตมาบอกว่า

“บอกไม่ได้หลวงพ่อก็เสียสัจจะ เพราะเขาห้ามโดยเด็ดขาด ห้ามบอกเจ้าคุณ ห้ามบอกเจ้ฮุ้น ห้ามบอกแม่ของเขา เลยกี้ไม่ได้บอก”

มีอาจารย์หนูน ทำนอง อดีตครูใหญ่วัดกลางธนรินทร์ก็ทราบเรื่องนี้ดี แต่ทราบไม่ละเอียดเพราะอาตมาปิดบางข้อท่านไม่ทราบ ครูไม่ให้พูด จนตายแล้วก็เปิดเผยให้ฟังเป็นข้อ ๆ ย่อใจความ ครูก็เล่าให้ครูหนูน ทำนอง ฟัง แต่เล็กน้อยดังที่กล่าวแล้ว

อันนี้ยกตัวอย่างสัญญาณแห่งมรณะ ทุกคนจะต้องมีสัญญาณ ทุกคนจะต้องมีนิมิต รู้ว่า จะต้องตายอย่างไร แต่เราไม่ได้สนใจตัวเองแต่ประการใด นายครูก็ตายตามสัญญาณนั้นทุกประการ

สุดท้ายนี้ ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่บรรดาญาติพี่น้องทั้งหลาย ผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ และจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณชนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดสมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ

บันทึกของเพื่อนนายกรู

คุณหนูน ทำนอง

คนเราเกิดมาแล้วต้องตายด้วยกันทุกคน จะหนีความตายไปไม่พ้น เพราะต้องเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ บางคนไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร บางคนลืมหืมตาตาย คิดว่ายังไม่ตายก็มี ถ้าลืมหืมตายย่อมหลงผิด และอาจทำในสิ่งที่ผิด ๆ บางคนเห็นกันอยู่หลัง ๆ ได้พูดได้คุยกันพอจากกันไปประเดี๋ยวเดียว ได้ทราบข่าวว่าตายเสียแล้ว บางคนพูดว่าอยากรู้วันตาย จะได้เร่งทำบุญทำทาน ถ้ายังไม่รู้วันตายคงปล่อยไปตามยถากรรม เมื่อเป็นเช่นนี้ ว่าเป็นผู้ประมาท บางคนถ้าจิตไม่มั่นคงหรือแน่วแน่จริง ๆ ในเรื่องของสังขารแล้ว ถ้ารู้วันตายจริง ๆ จะมีความเศร้าโศกอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตต่อของรักของชอบใจ ต่อสามีภรรยา บุตร ธิดา บิดา มารดา หรือทรัพย์สมบัติทั้งปวง หาที่สุดมิได้

เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าตนจะตายเมื่อใด ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ตนเองยังปลงไม่ตก มีเรื่องที่จะพูดเล่น ๆ อย่างเลื่อนลอย ผู้ที่รู้วันตายได้จริง ๆ นั้น อยู่ในขั้นของผู้มีกิเลสเบาบางแล้ว ส่วนผู้ที่ยังมีกิเลสเมื่อได้รู้วันตายเข้าจริง ๆ จะทำให้จิตใจเศร้าหมอง มีความโศกเศร้า และหวาดหวั่นตลอดเวลา มีแต่ความทุกข์ระทมมาสู่ตน เมื่อถึงคราวจิตดับ วิญญาณอาจไปสู่ทุกคติได้

มีบางท่านก่อนถึงแก่กรรม สามารถรู้เวลา รู้วัน รู้เดือน ของการมรณกรรมได้ก็มี โดยมากท่านเหล่านี้ มีจิตมั่นคงไม่หวั่นไหว เพราะรู้ความจริงของสังขารและกฎของธรรมชาติ ส่วนมากท่านเหล่านี้ได้สร้างสมบุญแต่อดีตชาติ หรือได้สะสมบุญบารมีในชาติปัจจุบันไว้มาก ท่านที่เป็นนักปฏิบัติธรรม หรือท่านที่มีจิตมั่นคงในพระพุทธศาสนา ได้บำเพ็ญกุศลอยู่เสมอ มีการสวดมนต์ ให้ท่านอยู่เป็นนิมิต มีการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นประจำ จะไม่มีความหวาดหวั่นแต่อย่างใด เพราะท่านเหล่านี้รู้ว่าชีวิตของเราเกิดดับเกิดดับอยู่ตลอดเวลา หรือดังคำที่กล่าวว่า “ให้นึกถึงความตายไว้วันละครั้ง หรือให้นึกถึงความตายอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก”

ดังจะได้นำประสบการณ์ของข้าพเจ้า ที่ได้ทราบจากเพื่อนของข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังก่อนที่จะเขาจะถึงแก่กรรม เพื่อนของข้าพเจ้าเขามีอายุอ่อนกว่าข้าพเจ้า ๕-๖ ปี เราสนิทสนมกัน มีบ้านเรือนอยู่ใกล้ๆ กัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน เรามีสารทุกข์สุกดิบอะไรมักเล่าสู่กันฟัง ถ้ามีความจำเป็นอย่างใด เราจะช่วยเหลือกันตามกำลังความสามารถเสมอ เขาเป็นคนใจบุญสุนทาน มีเอื้อเฟื้อช่วยเหลือ เป็นคนใจกว้าง เขปฏิบัติอย่างเป็นกิริยาด้วย ความสม่ำเสมอ มีบางคนขนานนามเขาว่า “เป็นคนปากหวานประจำท้องถิ่น” เขาเป็นผู้มีใจบุญใจกุศล ได้ทำมาแล้วเป็นจำนวนมาก เขามีรถยนต์ ๒ คัน ไม่ว่างานบุญจะมีขึ้นที่วัดใดในบริเวณใกล้ ๆ เขาจะรับผู้ใจบุญไปร่วมบุญโดยไม่คิดสตึงสตางค์ บางครั้งถึงจะรับจ้างจะได้บ้างไม่ได้บ้างก็ไม่เป็นไร เขามีความอดทนและดูเหมือนว่าเขาไม่เคยมีปากมีเสียงทะเลาะกับผู้อื่นโดยสาธยาย

ตั้งใจจะเล่าเรื่องความฝันของเพื่อนอดเสียมิได้ที่จะกล่าวถึงความดีของเขาให้ยืดยาวออกไป ท่านผู้อ่านคงต้องการที่จะทราบเรื่องความฝันของเพื่อน ได้รู้ได้พิจารณา เพราะถ้าผู้ใดได้ประสบกับตนเองแล้วออกจะน่ากลัว และหวาดเสียว สำหรับผู้ที่ยังไม่มั่นคงในความจริงของสังขาร หรือสัญญาของชีวิต ทุกคนมีสัญญาการเกิดการตายมาแล้วทั้งนั้น ทุกคนจะต้องเป็นไปตามสัญญาที่กำหนดไว้ ถ้าเราเกิดมาแล้วไม่ได้

สร้างความดีให้กับตนเอง หรือมิได้ทำความดีให้กับสังคมเลย นับว่าน่าเสียดายชีวิต ถ้าคิดให้ละเอียดถึงขั้น การที่เราได้เกิดมาเป็นคนหรือเป็นมนุษย์นั้น วิเศษที่สุดแล้ว สามารถบำเพ็ญบารมี สร้างกุศลได้เต็มที่ เต็ม กำลังความสามารถ ผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้พบสังขารม จะรู้คุณค่าของชีวิตได้ดี ถ้าปล่อยให้ชีวิตล่วงเลยไป ปล่อยให้ผ่านไป มิได้สร้างความดีให้กับตนเองแล้ว นับว่าเราไม่รู้คุณค่า เราไม่รู้จักความสำคัญของชีวิตที่เราได้เกิดมา บางคนมีความมือเข้ามาครอบงำ ทำให้เห็นสิ่งที่น่ากลัว น่าหวาดเสียว น่าขยะแขยง น่าละอาย เป็นของดีเป็น ของชอบใจ และมีความสุขในสิ่งนั้น ๆ ด้วย

เพื่อนของข้าพเจ้าเขาทำการค้าอยู่ที่ตลาดบ้านแปง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี วิจารณ์ค้าขาย ของเขาเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าไปเป็นลำดับ เขาซื้อสินค้าขึ้นล่อง โดยเรือเมล์ระหว่างกรุงเทพมหานครกับบุรี ต้องใช้ เรือเมล์บรรทุกสินค้าไปตามลำแม่น้ำเจ้าพระยา และเรื่องที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ ผู้เขียนขอให้ชื่อไว้ด้วยนาม วรรณะ” เขาผู้นั้นคือคุณครู ทรัพย์ทอง เมื่อวันที่ เมษายน พ.ศ.๒๕๑๗ คุณครู ทรัพย์ทอง ได้เล่าเรื่องความ ผันของเขาให้ฟังว่า เมื่อคืนนี้ผีนไปว่าที่ดับของเขาดับไปหมด แล้วดับนั้นก็น่า แล้วเขาก็ตายไปเมื่อเขา รู้สึกตัวตื่นขึ้น มีความเสียใจมาก และได้หนีย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์เมื่อ ๒๔ ปีมาแล้ว

วันหนึ่งเรือสินค้าที่เขาโดยสารใช้บรรทุกสินค้าขึ้นล่องอยู่เป็นประจำ ได้ล่มลงในเวลากลางคืน เขา กำลังนอนหลับ เมื่อรู้สึกตัวว่าเรือล่ม ได้พยายามช่วยเหลือตัวเอง และได้ตะเกียกตะกายอยู่ในเรือ เพื่อหาง ออก ในขณะนั้นเขาตั้งใจว่า ถ้าเขารอดชีวิตแล้วจะบวชให้ เดือน ทันใดนั้นเขาก็โผล่หน้าออกมาข้างเรือแล เห็นด้วยจันทร์แล้ว ได้พยายามตะเกียกตะกายว่ายน้ำ เข้าฝั่งด้วยความอ่อนเพลียของข้าพเจ้าของเสียหายไป หมด เหลือแต่เสื้อผ้าชุดที่อยู่กับตัวเท่านั้น เขานึกว่าเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

หลังจากนั้นเขาก็ประกอบอาชีพค้าขาย ขึ้นล่องกรุงเทพฯ อยู่เป็นประจำ การค้าขายของเขา เจริญรุ่งเรืองมาด้วยดีเป็นเวลาถึง ๒๔ ปี เขาจึงได้เกิดความผินขึ้น เมื่อพ้นขึ้น เขาก็นึกถึงอดีตกาลขึ้น มาทันที นึกถึงภาพที่เรือล่ม นึกถึงภาพที่ติดอยู่ในเรือ นึกถึงที่ได้กระเสือกกระสนออกมาจากเรือ นึกถึงจิตที่เขาตั้งไว้ ว่า “**รอดชีวิตแล้วจะบวช**” และนึกถึงอะไรต่อมิอะไรอีกมากมายจนสับสนไปหมด มีความไม่สบายใจและ เจ็บที่ดับ เขาเอามือลูบ ๆ คลำ ๆ ตรงที่เจ็บนั้น แล้วพูดว่า เมื่อวันก่อนไม่รู้สึกเจ็บแต่อย่างใด พอตื่นเจ็บตรง นี้จริง ๆ เขาเอายาทาแก้เจ็บแก้ปวดทาไปตรงนั้น ลักษณะท่าทางและกิริยาของเขาคอนนี้ผิดปกติไปมาก ตาม ธรรมดาคุณครู ทรัพย์ทอง เป็นคนพูดสนุกสนาน มีอารมณ์ขันอยู่ตลอดเวลา จะพูดจะคุยกับผู้ใด มักได้รับการ สรรวเสเฮฮาเสมอ เขาเป็นคนแปลกที่มีเรื่องขำขันให้คู่สนทนาหรือกลุ่มที่สนทนาฟังอย่างสนุกสนาน จริง ๆ แต่การสนทนาคราวนี้ ไม่เหมือนทุกครั้งที่เคยได้สนทนากัน ความร่าเริงความสนุกสนานหายไปหมด สังเกตเขาเหงาไปมาก หน้าตาหมองคล้ำ ไม่สดชื่น เขาได้เล่าความผินให้ฟังแล้วเขาก็พูดต่อไปว่า ขณะนี้อายุ ๔๘ ปีแล้ว เหตุการณ์ครั้ง สำคัญของชีวิตที่ผ่านมาถึง ๒๔ ปี ข้าพเจ้าจึงพูดขึ้นว่า “**เจ้ากรรมนายเวรเขามาเดือน กระจ่าง ถ้าให้ตีความบวชตามที่ได้อธิบายไว้**” คุณครู ทรัพย์ทอง ก็พูดว่าจะบวชได้อย่างไร แม้ก็แก่แล้ว ลูก ๆ ก็ กำลังเรียนอยู่หลายคน รถยนต์ก็อยู่ ๒ คัน เมื่อบวชแล้ว ทางบ้านก็ลำบากมาก ไม่มีใครดูแลช่วยเหลือ ยิ่งกว่านั้นในเดือน ๕ หมายถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๗ ลูกสาวจะแต่งงาน ไม่มีใครช่วยเหลือกันรับแขก ข้าพเจ้าพูดว่างานทุกอย่างเมื่อลงมือทำแล้วก็สำเร็จจนได้ เมื่อบวชแล้วจะได้ชยันโตให้ลูกสาวอีกด้วย คุณครู

ทรัพย์ทอง พูดต่อไปว่า ถ้าบวชจริง ๆ รถมีอยู่ ๒ คัน ต้องขายเสียคันหนึ่ง การอุปสมบทแบบง่าย ๆ เพียงมีใคร เครื่องอุปบริหาร เครื่องไทยทาน เพียงเล็กน้อยก็อุปสมบทได้ แต่ชีวิตจริงของผู้ครองเรือน ไม่ง่ายเหมือนอย่างที่คิดหรืออย่างที่พูด กับการรับผิดชอบของเขา เราได้พูดคุยกันหลายอย่างเพื่อช่วยเหลือเขา แล้วเขาเล่าจากไป ขณะที่เขาเล่าให้ฟังนี้มีผู้ร่วมฟังอยู่ด้วยอีก ๒ คน

วันรุ่งขึ้นเป็นวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. เขาไปที่บ้านข้าพเจ้า แล้วเล่าให้ฟังอีกว่า “เมื่อคืนนี้นอนไม่หลับเลย” ทำให้คิดต่าง ๆ นานา โดยไม่ยอมบอกความกลุ้มใจให้แม่และภรรยาฟัง เมื่อนอนไม่หลับก็หยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบเป็นเพื่อน สูบไปคิดไปคิดไปนึกถึงตนเอง ว่าถ้าเป็นจริงเช่นนั้น แม่ ภรรยา และบุตร คงลำบากกันมาก ยิ่งกว่านั้นยังสั่งกำชับข้าพเจ้าและผู้ที่นั่งฟังไม่ให้นำเรื่องนั้นเล่าให้แม่และภรรยาทราบอีกด้วย สังเกตดูเขามีความเศร้าและเหงาไปหมด แล้วใช้ยาทาตรงที่ตบอยู่เรื่อย ๆ เมื่อเห็นคุณครู ทรัพย์ทอง มีความทุกข์ร้อน ไม่รู้จะหาทางแก้ไขและช่วยเหลือๆ ได้อย่างใด ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดขึ้นมาแล้วพูดว่า ควรไปหาท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ ดีกว่าเพื่อให้ท่านช่วยเหลือแนะนำแนวทาง เมื่อข้าพเจ้าพูดขึ้น คุณครู ทรัพย์ทอง ก็พลอยเห็นดีด้วย

คุณครู ทรัพย์ทอง เมื่อครั้งที่เขายังมีชีวิตอยู่ ได้เคยขอร้องนาคประจำให้ ท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณ (พระครูภาวนาวิสุทธิ) ไปในศาสนกิจบ่อยครั้ง และคุณครู ทรัพย์ทอง เป็นกำลังสำคัญในการช่วยเหลือกิจการงานวัดอัมพวันมาด้วยดี

พอเวลา ๑๕.๐๐ น. ข้าพเจ้ากับคุณครู ทรัพย์ทอง ได้เตรียมตัวไปวัดอัมพวัน โดยคุณครู ทรัพย์ทองเป็นคนขับรถเอง เมื่อถึงวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าที่ ๒ เปรียบเหมือนลูกศิษย์ของวัด เมื่อมีมัสการแล้วได้พูดคุยกันเล็กน้อย คุณครู ทรัพย์ทอง ไม่ยอมพูดเรื่องของตนเอง ข้าพเจ้าเห็นเป็นการเสียเวลาจึงเล่าเรื่องความฝันของคุณครู ทรัพย์ทอง ให้ท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณฟังตั้งแต่ต้นจนจบ โดยคุณครู ทรัพย์ทอง ไม่ยอมพูดเรื่องราวของตนเองเลย อาจจะเป็นเพราะไม่มั่นใจตนเองหรือหวาดหวั่นในเหตุการณ์อยู่ก็ได้ เขาได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ตลอดเวลา แล้วนำยามที่ติดตัวไป ผสมกับน้ำ ชาติที่วัดอัมพวัน ดื่มหลายครั้ง เขาได้แต่นั่งร้องไห้ตลอดเวลา เห็นแล้วสลดใจ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องแทนเพราะรู้เรื่องคืออยู่แล้ว พระภาวนาวิสุทธิคุณฟังเรื่องโดยตลอดแล้ว ท่านนับสงบนิ่งอยู่นาน แล้วก็พูดขึ้นว่า “ครู ควรจะบวช” คุณครูก็พูดว่า “ผมจะบวชอย่างไร ลูกก็จะแต่งงาน เดือน ๕ นี้ และภาระทางบ้านมีมากมาย” พระภาวนาวิสุทธิคุณยังพูดต่อไปว่า “ถึงบวชแล้วก็มีคนช่วยจนสำเร็จ ครูเป็นคนมีพวกรมาก มีงานเพื่อนฝูงช่วยกันจนได้ บวชเพียง ๓ เดือน ไม่มากมายอะไร” แล้วท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณจะช่วยใคร ๑ ใคร เราสนทนากันอยู่นาน ต่างฝ่ายต่างออกความเห็นกันไปต่าง ๆ กัน เพื่อให้คุณครู ทรัพย์ทอง สบายใจ ต่อมาคุณครู ทรัพย์ทอง ตกลงใจบวชเดือน ๑๐ หลังจากที่บุตรสาวได้แต่งงานแล้ว สนทนากันอยู่จนถึงเวลา ๒๑.๐๐ น. เราทั้งสองจึงกราบลาท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เมื่อถึงวันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นวันประกอบพิธีมงคลสมรสสาวของคุณครู ทรัพย์ทอง งานดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย หลังจากที่บุตรสาวได้ประกอบพิธีมงคลสมรสแล้วคุณครู ทรัพย์ทอง ก็ไม่ได้อุปสมบทแต่อย่างใด เพราะเรื่องทั้งหลายเป็นอนิจจัง เป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน จึงให้กาลเวลา

เป็นเครื่องพิสูจน์ หลังจากนั้นเป็นเวลาผ่านไปถึง ปีเต็ม ๆ ทุกคนลืมเรื่องที่คุ้นกรู ทรัพย์ทอง ได้เล่าถึง ความฝันและสัญญาที่ได้ให้ไว้อย่างสนิท ในวันที่ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๘ เขาขับรถยนต์ไปพลิกคว่า เขาถูกรถยนต์ทับถึงแก่ความตาย ที่อำเภอโนนรมย์ จังหวัดชัยนาท ทำให้คิดถึงเหตุการณ์ในอดีต และการที่เขาต้องมาถึงแก่กรรมในครั้งนี้ มีสาเหตุมาจากการที่เขาไม่ได้อุปสมบทใช่หรือไม่ หรือว่าเขาผิดสัญญาที่ให้ไว้ หรือว่าเจ้ากรรมนายเวรมาเตือนสัญญาจึงทำให้ฝันถึงเหตุการณ์เช่นนั้น เขาเล่าความฝันของเขาให้ฟังวันขึ้น เมษายน พ.ศ.๒๕๑๙

งานมงคลสมรสลูกสาวเริ่มวันที่ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๙ และเขาขับรถไปถึงแก่กรรมที่วัน ที่ สิงหาคม ๒๕๑๘ เมื่อคราวเรือล่มอายุเขาได้ ๒๔ ปี เขามีอายุต่อมาอีก ๒๔ ปี รวมอายุได้ ๔๘ ปี

เมื่อคุณกรู ทรัพย์ทอง ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว จึงได้พูดถึงความฝันของเขาให้แม่และภรรยาฟัง บางคนพอรู้เรื่องก็พูดกันไปต่าง ๆ นานา ว่าถ้าเป็นเช่นนั้นควรบวชเสียจะได้ไม่ตาย ฝ่ายทางแม่และภรรยาก็พูดว่า “ถ้ารู้เรื่องเสียแต่ต้น ก็ให้บวชเสียแล้ว” ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้โปรดพิจารณาว่า “ความจริงคืออะไร”

ลายเซ็นคุณหนูน ทำนอง

(หนูน ทำนอง)

อดีต ครูใหญ่ ร.ร.วัดกลางชนรินทร์

ต.บ้านแปง อ.พรหมบุรี

จ.สิงห์บุรี

พระญวนแก้กรรม

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วิปัสสนากัมมัฏฐานแก้กรรมได้อย่างไร กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่เรื่องใหม่นี้เราคงไม่ได้ทำกันอีก คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึกได้รับผิดได้ก็ต้องยอมรับใช้กรรม ไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ ต้องใช้ทั้งนั้น ต้องใช้กรรม ไม่ใช่บุญบาปล้างกันได้นะ เราทำบุญไปแล้วล้างบาปที่ทำไว้คงไม่ได้ เป็นกฎตายตัวเลย บุญไปตามบุญ บาปไปตามบาป น้ำกับน้ำมันเข้ากันไม่ได้ ต้องแก้ยังไง วันนี้อตมาจะเล่าให้โยมฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องของพระญวน พระญวนมาแก้กรรมที่นี้ โดยที่ไม่รู้จักอตมาเลยนะ เขาคงมีบุญเพกตปญญาตา เมื่อชาติก่อน คงจะมาแก้กรรมกันที่นี้ เพราะวัดนี้เก่าแก่จริง ๆ นะ

เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว ยิวพุทธิกสมาคมฯ จัดการฝึกอบรมพัฒนาจิต โดยให้ชวนเจียนุ นักศึกษามาเข้าค่ายกันที่วัดอัมพวัน คุณสมพรเทพพิธธา เป็นประธาน อาจารย์วิศาล อติษฐ์อานวหาร วิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลดเกษียณแล้วก็มาช่วยยิวพุทธ จัดงานอบรมพัฒนาจิต

ที่วัดอัมพวันนี่ ตอนนั้นยังไม่มีหอประชุมเลยที่ใช้ผ้าใบจึงเอา ศาลาที่ยังไม่เรียบร้อย ห้องน้ำ ห้องส้วมก็ยังมึนน้อยไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ให้นักศึกษาอยู่กลด ยิวพุทธซื้อให้คนละอัน เดียวนี้สงฆ์ไว้ที่นี้

นายบัวเขียว เป็นชาวญวน เดิมทำงานรับจ้างฆ่าวัวฆ่าหมู อยู่ทางสกลนครอะไรนี่แหละจำไม่ค่อยได้ ก็รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควายก่อน เงินเดือนก็ไม่พอ เงินที่จะเลี้ยงชีพไม่พอ ก็ไปอยู่กับเจ้าแค้นเงิน รับจ้างฆ่าหมู ต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕ ตัว บอกว่าทางภาคอีสาน ถ้ามีงานก็ต้องฆ่าวัวก่อน เขาเล่าให้อตมาฟัง

เริ่มหมดกรรม

วันหนึ่งเขาจะถึงบุญกุศล จะหมดเวรหมดกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระธุดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระแต่ประการใด วันนั้นเห็นพระธุดงค์ก็นึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไปไหว้กราบพระธุดงค์ ตักน้ำ ถวายท่าน พระธุดงค์องค์นี้ ก็ถามว่า คุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บัวเขียวเล่าถวายทุกประการ พระท่านคงสงสัยว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมูท่านก็แสดงธรรมให้ฟัง ชี้ให้เห็นข้อผิดข้อถูก ชี้บุญบาป บัวเขียวก็ซึ้งในธรรมะ พระท่านก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพอย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรมเหลือเกินนะ ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บัวเขียวเล่าว่านึกเลื่อมใสกับพระธุดงค์องค์นี้มาก ไม่เคยไหว้พระ ไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา มาตั้งแต่เดิมที อตมาก็ไม่ได้ถามว่า ท่านนับถือศาสนาอะไรมาแต่เดิมที ก็กลับไปบ้านนอนไม่หลับ คิณนี้ ฆ่าหมูไม่ลง ต้องตั้งใจฆ่าไปสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออกจากเจ้าแค้นไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

บวชแล้ว ก็ไปศึกษาเรื่องวิปัสสนา เดินธุดงค์ไปตามสภาพ ๑๐ กว่าปี แล้วเจริญอานาปานสติ พุทฺทหายใจเข้า โธหายใจออก ทำมาโดยมีสมาธิคร่าว ๆ ดิ่งเข้าไปโดยอภิคตารมณ เวลานั้นแล้วจะเห็นหมูเห็นแต่วัวแต่ควายที่เคยฆ่า มันทำให้สำนึกสมัญญาในจิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา ไม่สามารถจะแก้ได้เลย แล้ว

ท่านก็เดินชุดงค์ไปเรื่อย ภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถัดเพียงดาวท่านก็ไป ก็ไปเจออาจารย์องค์โน้น องค์นี้ ร้อยแปดพันประการ

นิมิตเกิด

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ภาคอีสาน จะเป็นสกลนครหรือหนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินชุดงค์มาเรื่อย ๆ วันหนึ่งท่านเกิดนั่งสมาธิเกิดนิมิตขึ้นมา จิตสบายก็เกิดนิมิตว่า **“นี่คุณจะทำกรรมอะไรไหม ที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้ที่คุณยังแก้กรรมไม่ได้เลย” “ทำไมจะแก้กรรมได้”** ตามตามนิมิต ๆ ก็เปิดฉากขึ้นมาว่า **“วันที่ ๑๖ เราจะเปิดอบรมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี”**

แล้วฉากที่ ๒ ก็เปิดออกมา **“รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้ ให้เดินทางมาโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก้กรรมได้”** จากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานดังที่กล่าวแล้ว แล้วรูปร่างสมภารเป็นอย่างนี้ ๆ ว่าอย่างนี้ มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์คล้ายคลึงกับประการหนึ่ง เลยท่านก็มาหวนระลึกนึกถึง ๒ วัดอัมพวัน อยู่ที่ไหน สิงห์บุรีไม่เคยผ่าน ก็เดินชุดงค์ไม่เคยเดินทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาคอีสานภาคใต้และภาคเหนือ และส่วนใหญ่นี้เราก็คำนวณได้ว่า พระกัมมัฏฐานที่เชี่ยวชาญจริง ๆ มี ๒ ภาค ภาคเหนือและภาคอีสาน ภาคกลางนี้ภาคหัวหมอก พระหัวหมอกไม่ใช่พระวิปัสสนาเนี่ย อาตมานึกเอาเอง

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน ตามเขาเรื่อยมา จากนครราชสีมาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มีดที่ไหนก็ปักกลดนอนที่นั่น เช้าต่อมาเรื่อย ๆ ก็นับได้๑๓ วันมาถึงที่วัดอัมพวันนี่ มาถึงก็มานมัสการอาตมา เล่าเหตุการณ์ให้ฟังยังไม่ได้เล่าละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตมาถึงวัดนี้จะมี การอบรมนักศึกษาจริงหรือไม่ บอกว่าจริง นี่เตรียมแล้วปักกรดแล้ว รอนักศึกษามาวันมะรืนนี้ พระบัวเหียวมาถึงนี่ก่อนกำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัดนี้๑๓ วัน ท่านปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมทีตรงนี้เป็นต้น สัตบรรณสูง ๒๐ วา อีกต้นเป็นต้นพิบูล ที่เทวดาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพันปี หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมาก แล้วมีมะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษาได้นิมนต์พระเถรานุเถระผู้ใหญ่มา มีอธิบดีสมพร เทพสิทธิ แล้วยังมีนายอภัย จันทวิมล สมัยก่อนเป็นอะไรไม่ทราบ ก็เชิญมาในพิธีนี้เหมือนกัน

พระบัวเหียวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้กรรมที่นี้ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไรนะ เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ ท่านก็ขอรับกัมมัฏฐาน อาตมาก็ให้แนวสติปัฏฐาน ๔ บอกว่า พุทโธทิดี แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่านตั้งสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เข้าใจ ก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก แล้วให้ท่านอยู่บนกุฏิ

กรรมแสดง

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้น ผ่าน คืนที่ ๒ มาแล้วเริ่มแสดงอภินิหาร สติดีเข้า แล้วกำหนดเวทนาเข้า ตอนที่ท่านเดินชุดงค์นั้น ท่านเล่าให้อาตมาฟังไม่เคยกำหนดเวทนา ปวดเมื่อยก็ทนเอาเฉย ๆ พุทหายใจเข้า โธ

หายใจออก ท่านว่าอย่างนี้แล้วทิ้งไป แต่ไม่มีสติท่านว่า สติไม่มี ใช้สติปัญญา ๔ ชั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์เพิ่มขึ้น แต่ก็นั่งตรงกลดคตินจกรมขว้างหนอ ซ้ายข้างหนอ ท่านก็ใช้สติกำหนด

คืนที่ ๒ แสดงอภินิหารแล้ว คือร้องเป็นหมู เป็นวัว เป็นควายหมดเลย ร้องมาจนเสกฤทธิแล้วจนเสกต้นสัตตบรรณหัวร้างข้างแตกเลือดไหลออกมา ไหลใหญ่เลย แล้วทีนี้ก็มีมัดเป็นหมู นอนงอเป็นหมู แล้วร้องอืด ๆ ร้องอย่างหมูเลย แล้วเลือดไหล เห็นกันหลายองค์ พอคณิกศึกษาเข้ามา แล้วก็มาขึ้นดูเป็นกลุ่มเป็นก้อนหมด พวกอาจารย์สมเด็จด้วย ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา ๗๙. อยู่ที่ยืนดูก็ท้อใจ **บอกโอพระปฏิบัติเป็นอย่างนี้ละก็ไม้อาแล้ว** เราเสียภาพพจน์เสียแล้ว อาตมาก็ยังไม่ทันทู เขาก็เลยตามหมอมามาตรวจหมอบอกว่าหัวใจก็ดี ความดันก็ปกติไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร

นักศึกษาที่ตกลงกันว่า นั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัวบอกไม้อาแล้วจะกลั้ว พออาจารย์วิชาลก็มาห้ามไว้ว่า ยังกลับไม่ได้ก็ต้องประชุมชี้แจงให้เข้าใจ นี่เป็นการเสียภาพพจน์ไปเหมือนกัน

กำหนดสติแก่

คืนต่อมา นักศึกษามาเข้าประชุมแล้ววิปัสสนา ๗ ฐานก็ไปนั่งปฏิบัติพระองค์นี้มาแสดงอีก วิ่งมาตรงนี้อีกละที่ต้นสัตตบรรณวังชนเลย เอาศีรษะชนเป้ง ๆ ทยอยหลังไปถอยหลังมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัวเป็นควายเลือดไหลเป็นกอง ๆ เลือดไหลออกมาเป็นกระโถนเลย คอเป็นแผล เลือดก็ออกมาทางตาบ้าง ทางหูบ้าง เลือดออกทางปากบ้าง อาเจียนออกมาบ้าง แล้วถ่ายอุจจาระเป็นเลือด ตลอด ๓ คืน ๓ วันไม่ได้นอน อาตมาไปก็ไปดูท่านแล้วก็บอกว่า บัวเสียวตั้งสติกำหนดเวทนา ปวดหนอ ๆ กำหนดไป กำหนดใหญ่เลย พอได้สติ กำหนดไป ๆ วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็ลุกนั่งได้แล้ว ลุกนั่งได้ก็เจริญสมาธิ

สติปัญญา ๔ เข้าพลสมมติได้ทันที

พอเข้าพลสมมติ ออกมาแล้วก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับ ผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่เป็นคนไทย ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบตามที่ทำอาตมาได้เล่าผ่านไปแล้ว เล่าว่า ได้ไปฆ่าวัวฆ่าควาย นี่เป็นกรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมาจะ กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้น โยมอย่าได้ทิ้งเวทนานะ บางคนไปฆ่าผักฆ่าปลาฆ่า ปวดแข็งปวดขา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกปวดจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่รู้สึกจะเป็นอุดรธานี เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อยุธยา เคียวนี่ สำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้กำหนดเวทนา กำหนดหนักเข้า ๆ เคยไปหักขาเขี่ยขา กบตอนเป็น ๆ เอามาทำอย่างนั้น ๆ เขาเล่าละเอียด พอรู้เรื่องราวตัวทำกรรมมาแล้วกำหนดและแผ่เมตตาแล้ว หายทันที ๆ และจะไม่ปวดแข็งปวดขาอีก

แล้วก็ย้อนมาเล่าถึงพระบัวเสียว พอท่านได้สติบอกว่าผมเองนี่ปฏิบัติมา ๖๐ ปี แก่กรรมมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเลย ๆ และไม่รู้เวทนาในเวทนา ท่านก็บอกว่าผมทราบแล้วครับว่าเวทนาในเวทนา เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทรมานอย่างนี้แหละหนอ พอได้สมาธิพลสมมติแผ่ไม่มีที่คอยื่น แล้วเลือดหายไป และศีรษะที่เป็นแผลก็หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน เลขในที่สุดก็เข้าพลสมมติได้

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่าอ้อแก้กรรมได้ เลยท่านสามารถจะบรรยายได้อย่างสวยงาม **ตั้งแต่ต้น** อวสาน ทำให้ให้นักศึกษาต้องตื่นตื้นในเรื่องการปฏิบัติธรรมนี้อย่างพระบัวเหียวก็มาทำเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ทราบว่ วิปัสสนาแก้กรรมได้**โดยวิธีรับใช้กรรม** โดยที่เอาหัวไปชนโน้นชนนี้

อันนี้ขอเจริญพรว่า**เวทนาสำคัญมาก**นะ จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นกรรมวิธีในตัวเองที่เราไปทำเขาไว้ กำหนดไว้ให้หาย**โดยสติสัมปชัญญะ** โดย **สติปัฏฐาน ๔** และการกำหนดอย่างนี้ พระบัวเหียวเวลากลับไปถึงบ้านรื้อที่ ชวนญาติโยมไปสร้างวัด ญาติโยมมุ่งชาวปฏิบัติวิปัสสนา เจริญสติปัฏฐาน๔ ท่านก็เลยเลิกใช้พุทโธ ใช้เวทนากำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมของเวทนาทุกเวทนาที่เราทำไว้ที่ทรมานเหลือเกินคือเวทนา จึงจะรู้กฎแห่งกรรม จากคำว่าเวทนา ตัวนี้ ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวทนากำหนดไม่ได้ จะมีกฎแห่งกรรมที่เราทำเขาไว้ อย่าไปหนีเวทนา หนีไม่ได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระบัวเหียวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส อาตมาก็รับเลี้ยงพักที่วัดนี้ ค็นก็พาโยมมาดูว่าแก้กรรมได้ที่ไหน ก็มาที่ต้นสัตบรรณให้ญาติโยมดู มาชี้ที่พระบัวเหียวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็กลับไปหายเงิบไปอยู่สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนี้ มาที่นี้ บอกอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อบว่าพระบัวเหียวของฉันนั้น ท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยดีมีตัวแทนแล้ว ท่านหายไปแล้ว โดยตรงก็ไปก็ไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาก็พยายามสืบทราบหาไป ก็รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน ก็อยู่จำวัดแล้ว พระบัวเหียวที่เป็นญวนเดี๋ยวนี ไปอยู่ภาคเหนือ อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่าน แต่รู้ในญาณว่าท่านไปอยู่ภาคเหนือ แต่ไปเปลี่ยนชื่อ ไม่ชื่อบัวเหียว แต่ชื่อจริงของพระญวนนั้นชื่อบัวเหียวชัด

อย่าลืม อย่าทิ้งเวทนา โยมต้องรู้ ถึงจะรู้กันอย่างไรทรมานบรรมที่นี้ ไว้หนวดหนอยเป็นสิบเอก นั่งไปนั่งมาบอกกำหนดเวทนา จะลุกไปลุกมาทำไม พอบังคับเข้า นั่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้ว พร่ำ ๆ ๑ ๆ เคนรอบวัดเลยเสียอกเสียใจ อาตมากำลังบรรยายไปเรียก หลวงพ่ออธิบายที ๆ จับได้เลยไปฆ่าเขาหลายศพ มันมาปรากฏในเวทนาทันที เวทนาคือตัวสำคัญนะ จะบอกวิธีปฏิบัติให้แล้วหนักเข้าหนักได้ ฆ่าเข้าไป พ่อก็มาห้าม ทะเลาะกับเมีย ตะคอกพ่อลงใต้ลงไปเล่าให้อาตมาฟัง อาตมาบอกไม่ว่าเงี้ยว ๆ ไปนอนก่อน รู้จากเวทนา ตัวกรรมที่รู้จากเวทนาคือตัวทุกข์ถึงรู้ว่าตัวเองทำอะไรไว้ บอกเคยรู้ไหมเคยจำได้ไหม เคยนึกได้ไหมไปฆ่าเขา นี่ ตอนหนุ่ม ๆ นะ รุ่นเป็นจ่านะ ตอนนี้อายุมากแล้ว บอกผมลืมไปแล้วหลวงพ่อบ แล้วตกทอดใต้ลงไป นี่ก็ลืมไปแล้วนะ ผมเมาผมไม่รู้จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี้กำหนดเวทนาได้บ๊บบักยังนึกเหตุการณ์ได้ขึ้นโดยอัตโนมัติของตนเองว่าเคยไปฆ่าเขา มา อย่างนี้อาตมาติดต่อตามไปว่าเรียบร้อยแล้ว เดี๋ยวนีตีปกติไม่เป็นไรเลยนะ

อีกคนหนึ่งฆ่าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นไหมพอรู้ตัวทุกข์ขึ้นมา เห็นกรรมของตัวที่ทำมันดันออกเดิน ไปเลยเดินไปอยู่ในกอไผ่นะ อนุศาสนาจารย์ก็กลุ่มมอกกลุ่มใจหลวงพ่อบเขาไม่ตกน้ำตายไปแล้วหรือนี่ คนนี้นะ อาตมาบอกว่า **เฉย ๆ กินข้าวซะก่อน เดียวไปตาม จะเจออยู่ในกอไผ่** ต้องผ่าจากกอไผ่ออกมา เห็นไหม ผ่าไปอยู่ในกอไผ่ที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระ ไปบิณฑบาตเดินไปกลางคืนนะ เวลาเข้าไม่รู้เข้าไปอย่างไรออกลำบาก ผ่าเข้าไปในกอไผ่ นี่**เวรกรรมต้องไปใช้**นะ เคยเอาเขาเข้าไปในกอไผ่ มันก็ต้องไปเข้าชี

นี่คนลืมนึกกฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกข์มีเวทนาวิปัสสนาสติปัญญา รู้กรรมตอนเวทนานั่งสบายไม่รู้หรือว่าทำกรรมอะไรไว้ ขฝากเทคนิควิธีปฏิบัติไว้ด้วย ถ้าทนต่อเวทนาไม่ได้เลย เลิก ๆ โยมจะรู้กรรมแล้วใช้กรรมไม่ได้ ต้องตอบปฏิเสธกันเรื่อยไป นายจำคนนี้ บอกหลวงพ่อก่อน ผมรู้แล้วผมเสียใจมาก แล้วก็เอาหัวไปชนกับลูกกรงนี่บ้าง เสียใจมาก ตี๔ ฟังประตูไปเลย คอกกัมมัญฐานฟังเลย นี่เป็นภาพกฎแห่งกรรมต้องระวัง เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันท้อมันถอย อย่างมันเสียหนี

เพราะฉะนั้น พวกญาติโยมในระดับวิทยากรที่จะไปสอนเขา ต้องควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ ถ้าคนไหนมีกรรมมากต้องควบคุมให้มาก เดี่ยวมันแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยสร้างกรรมมาไม่เป็นไร ๆ เลยนะ ถ้าคนไหนสร้างกรรมไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันนี้ต้องควบคุมให้ดี หนีได้ง่าย ฟุ้งซ่านได้ง่าย บ้าบอออกแตกไปก่อน บ้างก็ไปชนโน่นชนนี่ โดดโน่น โดดนี่ อะไรไปอย่างนี้นะ นี่กรรมชัดต้องใช้เขาก่อน เพราะฉะนั้น ญาติโยมที่ดีในฐานะเป็นวิทยากร ต้องควบคุมไว้เลยนะ ถ้าเห็นว่าคนนี้มีกรรมอะไรมา ควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ นี่มีวิธีแก้หลายอย่าง

กรรมยังไม่สิ้น

เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ชาววัดคู อ.พรหมบุรี ต้องโศกเศร้าและตระหนกตกใจ ในการตายของยายจรัส สุภานิน คนบ้านใกล้เคียง แก่เป็นอุบาสิกาของวัดคูทำบุญร่วมศต และถือศีลทุกวันพระเป็นประจำ (ประมาณ ๑ ปี) เป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ยายจรัสกำลังสาละวนยืนหยิบขนมป้อนหลานอยู่บนชานบ้านพัก ปรากฏว่ายายจรัสต้องล้มลงทันใดพลางเอามือลูบคลำตรงบริเวณที่ปวดแถบชายโครง เมื่อเหลียวดูปรากฏว่ามีเลือดไหลออกมาไม่หยุด ญาติพี่น้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลใกล้บ้าน แต่แพทย์พบพิชขาดแผลไม่ไหว จึงสิ้นใจเสียก่อน แพทย์ได้ชันสูตรพลิกศพ ปรากฏว่าถูกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ตลอดจนพยานรู้เห็น ไม่สามารถจะจับตัวมือปืนได้ ไม่มีใครยิงปืนในบริเวณนั้น มีบางคนบอกว่า ขณะที่เขากำลังอาบน้ำ ที่แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าบ้านของเขา ได้ยินเสียงคล้ายเสียงปืนดังปังทางฝั่งตรงข้ามแล้วก็ได้สิ้นใจอะไรอีก พออาบน้ำเสร็จแล้วกลับขึ้นมาจึงรู้ว่ายายจรัสถูกยิงตาย เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพิจารณาสถานที่เกิดเหตุ โดยเฉพาะภายในบริเวณบ้านตำบลบ้านแป้ง หมู่ที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุ บริเวณชานเรือนมีไม้ระแนงติดกันเป็นช่องโดยรอบ หากยิงปืนจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ข้ามมายังบ้านผู้ตายแล้วความเร็วแรงของกระสุนวิถีจะอ่อนลงตามลำดับ เพราะความกว้างของแม่น้ำ ตอนเกิดเหตุมีระยะทางหลายร้อยเมตร ยิ่งเป็นลูกปืนขนาด ๑๑ มม. ด้วยแล้วก็คงเป็นปืนพกเท่านั้น ระยะยิงไกลก็เพียง ๕๐ หลา ระยะแม่นำหวังผลก็เพียง ๒๕ หลาเท่านั้น หากกระสุนวิถีข้ามผ่านมาได้จริง เหตุใดเล่าจึงไม่กระทบไม้ระแนงซึ่งติดกันไว้อย่างถึบๆ ทำไมจึงลอดช่องอย่างจำเพาะเจาะจงมาถูกยายจรัสถึงแก่ความตายได้ เมื่อการสอบสวนไม่เป็นผล ทางญาติพี่น้องได้จัดการฃาปนกิจศพยายจรัสตามประเพณี อยู่มาไม่นานนักวิญญาณของยายจรัสได้ล่องลอยวนเวียนอยู่ระหว่างวัดคูกับวัดอัมพวัน และที่ใกล้เคียง ยังมีความห่วงหวงโดยรอความช่วยเหลือจากญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงและต้องการปฏิบัติกัมมัฏฐานดังจะเห็นได้ในปรากฏการณ์บางอย่างที่แสดงออกในลำดับต่อไป

วันหนึ่งเป็นวันธรรมสวนะ อุบาสกอุบาสิกาชาววัดคู คงจำคิอยู่ที่ศาลาตามที่เคยปฏิบัติมา เมื่อตะวันคล้อยลอยต่ำใกล้สนธยา อุบาสกอุบาสิกาต่างก็ลงบันไดเดินกลับชานของตน ในทันใดนั้นเองสายตาทุกคนก็มองเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกหน้า เมื่อพิจารณารูปร่างลักษณะโดยต้องแท้นใจแล้วก็แน่ใจว่า“... เอ นั้นมันเป็นจรัสนี่นา” ก็เผาศีมันไปแล้ว ทำไมยังมาเดินลอยนวลอยู่ได้อีกเล่า”

จึงเป็นที่เลื่องลือกันมาไม่จบสิ้น เพราะพวกอุบาสกอุบาสิกาไม่เคยเชื่อว่าวิญญาณมีจริงมานานแล้ว เมื่อประสบเข้าเช่นนี้ จึงเชื่อแน่ว่าวิญญาณต้องมีแน่ ๆ อย่างสงสัย

กาลเวลาผ่านไปไม่นานนักวิญญาณนางจรัส สุภานิน ได้เข้าสิงสู่อยู่กับนางบุญชูศรี พวงวงษ์ ตั้งบ้านเรือนอยู่หลังวัดอัมพวันและทำงานอยู่โรงเรียนวัดอัมพวันมาเป็นเวลาหลายปีล่วงแล้ว ได้เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ฟังอย่างน่าอัศจรรย์และได้บันทึกเรื่องราวด้วยตนเองแลบันทึกให้ลงเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดกับภรรยาของตนตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อเป็นวิทยาทานต่อสาธุชนได้พิจารณาค้นหาสาเหตุแห่งความจริงในเรื่องวิญญาณนั้นมิจริงหรือไม่

นายสงวนได้เล่าว่า เมื่อเดือนธันวาคมในปีก่อน นางซุฯ ได้ป่วยเกี่ยวกับโรคประจำตัว ปวดข้อมือและข้อเท้า มีอาการกระดูกอยู่เสมอ วันนั้นปวดทรมานทรมานญาติพี่น้องช่วยกันบีบนิ้วและขึ้นทับทั้งตัว อาการของคนไข้รู้สึกทุเลาลงเมื่อเวลาประมาณบ่าย ๔ โมง อยู่ต่อมาชั่ว ระยะเวลาหนึ่งประมาณ ๑ ชั่วโมง อาการของนางซุฯ ก็กำเริบขึ้นอีก ญาติพี่น้องก็ช่วยกันบีบนิ้วกดกันจนอยู่ถึงเที่ยงคืน อาการก็ทุเลาลงและหลับไป จนถึงรุ่งเช้าของวันใหม่ ญาติพี่น้องจึงลากลับบ้านของตน ส่วนนายสงวนก็ออกไปทำงานที่โรงเรียน คงปล่อยให้ภรรยาอยู่บ้านตามลำพัง เมื่อนายสงวน ทำงานเสร็จ ได้เห็นภรรยานั่งพิงโถงน้ำ อยู่ข้าง รั้วและหันหลังให้ นายสงวน จึงร้องถามว่า “แกมาทำไมที่นี่” นางซุฯ ตอบว่า “มาช่วยแกดูโรงเรียนนะซี” นายสงวนจึงบอกไปว่า “ข้าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว” ทันใดนั้นเองนางซุฯ ก็เดินกลับไปบ้านแต่ไม่ยอมขึ้นบ้าน คงเดินเลยเข้าไปในวัด ไปขอข้าวแม่ชีกิน แม่ชีได้ถามว่า “แกมาทำไมอีก” แม่ซุฯ ตอบว่า “พ่ออายุชุกเขาไม่ให้กินข้าว” แม่ชีจึงหาอาหารมาให้กิน แต่อาการนางซุฯ เป็นที่ผิดสังเกตจนคนตาขวางไม่ยอมมองหน้าคน เมื่อกินข้าวอิ่มแล้ว ก็เดินไปหยิบกระเทียมของแม่ชีจะเอาไปบ้านตน นายสงวน จึงได้ทัดทานไว้โดยพูดว่า “แกจะเอาของเขาไปไหน” นางซุฯ ได้ตอบว่า “ก็เป็นของ ๆ เราเอาไปบ้าน” นายสงวนจึงได้ยื้อแย่งเอากระเทียมของแม่ชีเก็บไว้ และจึงรีบพาตัวภรรยากลับบ้านของตน และนายสงวนได้รับหุงข้าว จัดอาหารให้ภรรยากิน นางซุฯ ก็เข้าไปกินอย่างผิ่วผิบจนหมดแล้วโดยเอาน้ำปลาราดลงไปกินแล้วกินได้กินดี เวลาประมาณ ๓ โมงเช้า พวกญาติพี่น้องได้มาเยี่ยมอีกตามเคย แต่ครั้งนี้ นางซุฯ ไม่ยอมมองหน้าคนได้แต่พูดพร่ำรำพันไม่เป็นเรื่องเป็นราว มองดูบ้านของตัวเองก็บอกว่าอายนั่น ก็สวสวายนี่ก็สวสวายไปทั้งนั้น

ป้าจ๊ะได้เอ่ยปากพูดกับนายสงวนว่า “อ้าทีคิดทำอะไรแล้ว เอ็งรีบไปตามหมอมาค่วน” นางซุฯ ได้ยินจึงสวนคำขึ้นว่า “หาหมออะไรกันไม่ได้ไม่คิดก็หาว่าผี” และนางซุฯ ก็พูดไปต่าง ๆ นานา และขอหมากินติด ๆ กัน ๓ คำ จึงเป็นที่ผิดสังเกตของพี่น้อง ที่ห้องดูอาการอยู่ด้วยความเป็นห่วงป้าจ๊ะ จึงพูดด้วยเสียงดังขึ้นว่า **“อินี่ผีกินเสียแล้ว”** นางซุฯ ได้ยินจึงพูดขึ้นว่า **“อะไรก็ผีอะไรก็ผีกิน ขอหมากให้กูกินอีกหนึ่งคำ”** ขณะนั้นเองนางซุฯ ก็ทำท่าทางต่าง ๆ นานา เอามือข้างหนึ่งลูบคลำบริเวณศีรษะข้างบน ๆ ก็ลูบคลำอีกป้าจ๊ะจึงถามว่า **“มีงคลำทำไม”** นางซุฯ ตอบว่า “มันเจ็บ” นายสงวนถามว่า **“ทำไมถึงเจ็บอยู่ดี ๆ เจ็บอย่างไรกัน”** นางซุฯ ตอบด้วยความโมโหว่า **“แหม! อ้ายหวน มึงไม่รู้จักกูหรือ กูมาเยี่ยมอิซุฯ มันพี่น้องสาวกู”** ป้าจ๊ะจึงถามว่า **“มาอย่างไรกัน”** นางซุฯ ตอบว่า **“มากับพวกที่ไปเรียนนักธรรม เลยแวะมาเยี่ยมอิซุฯ มันเพื่อขอหมากมันกิน”** ป้าจ๊ะถามว่า **“ทำไมเขาทำไปให้ไม่ได้กินหรือ”** นางซุฯ ตอบว่า “มากับพระขอติดมงคล อิซุฯ เขาก็ไม่ให้ขอพี่สีกเขาก็ไม่ให้กิน เลยแวะมาเยี่ยมอิซุฯ มัน” ป้าจ๊ะได้พูดว่า **“ได้กินแล้วก็ไปเสียซิ”** นางซุฯ ตอบว่า **“กูไม่ไปจะอยู่กับอิซุฯ มัน จะเข้าไปอยู่กับหลวงพ่อ เคยมาปฏิบัติกับมัญฐานอยู่กับท่านเจ้าของวัดเขาก็ไม่ให้เข้า”** ป้าจ๊ะถามว่า “ใครยังมึง ๆ รู้ไหม” นางซุฯ ตอบว่า “กูรู้แต่ไม่บอก เราเคยทำมาอย่างไรก็ใช้กรรมไป” นายสงวนเห็นทำไม่ได้การแล้ว จึงรีบไปตามนายบ้าย ซึ่งเป็นพ่อมาจัดการไล่ฝ้ายจาร์ต ให้ไปจากร่างนางซุฯ เสีย เมื่อนายบ้าย มาถึงก็ถามนางซุฯ ว่า **“แกตายไปแล้วก็ขอให้ไปอยู่ที่อื่น จะมา**

อยู่กับนางซูๆ ไม่ได้” นางซูๆ ตอบว่า “กูยังอยู่ที่ไหนไม่ได้ จะเข้าไปอยู่วัดกับหลวงพ่อก็ไม่ได้ เจ้าของวัดเขาไม่ให้เข้า” นายบ้ายถามว่า “เดี๋ยวนี้เ็งอยู่ที่ไหน” นางซูๆ ตอบว่า “กูอยู่ต้นมะพลับหลังวัด” เมื่อการเจรจาขอร้องไห้ไปเสียโดยดีไม่เป็นผล นายบ้าย จึงเอามือจับศีรษะนางซูๆ แล้วเป่าลง ๓ หน นางซูๆ น้อยอย่างปลาถูกทุบและได้ร้องขึ้นสุดเสียง เงียบไปประมาณ ๑๐ นาที นางซูๆ ก็รู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมาเห็นทุกคนเต็มบ้าน จึงถามว่า “มาอย่างไรกัน” พี่น้องพวกนั้นก็พูดว่า “พี่ชายจาร์สมาเข้ามึง” นางซูๆ พูดว่ามาเข้าเมื่อไรไม่รู้รู้สึกตัวเลย ต่อจากนั้นนางซูๆ ก็หายเป็นปกติอยู่มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้

จากเหตุการณ์ปรากฏดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักฐานยืนยันว่า วิญญาณนั้นมิใช่จริง ได้เรียนถามท่านพระครูภาวนาวิสุทธิในเรื่องนี้ ท่านอธิบายชี้แจงว่าวิญญาณจะมาพบกับจิตของคนไข่วัยขณะหนึ่ง จะทำให้คนไข่นั้นไม่ได้สติ จะพูดจะได้ตอบตามผู้ซักถาม แสดงอาการเหมือนกับบุคคลผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่กรณีวิญญาณยายจาร์สนี้ แสดงว่ากรรมยังไม่สิ้น ยังมีความหิวโหยรอการช่วยเหลือและมีความปรารถนาใคร่ธรรม แต่ก็มีวิญญาณเจ้าของที่คอยกีดกัน มิให้เข้าร่วมอุโบสถจึงให้ชื่อเรื่องว่า “กรรมยังไม่สิ้น” จะถูกพิจารณาอย่างไร ขอให้ผู้รู้ช่วยเสนอแนะ ยินดีรับฟังและจะได้แก้ไขตามความเหมาะสมต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๓๐

ความฝันลอย

ท. เลียงพิบูลย์

โลกมนุษย์ที่เราอยู่ทุกวันนี้ ย่อมมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นได้เสมอ หากเรามีความสนใจ ได้พยายามติดตามค้นคว้า ก็จะเห็นได้ว่า เรื่องมหัศจรรย์ย่อมจะมีจริง แม้จะหาเหตุผลและหลักฐานที่จะ พิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้รู้เห็นที่จะเชื่อได้ว่า เหตุการณ์นั้น ได้เกิดขึ้นจริง มิได้เคาหรือสร้างมโนภาพขึ้นเอง เรื่องที่จะเขียนนี้ ผู้ส่งเรื่องให้ข้าพเจ้าเขียนนั้น เป็นนายทหารชั้นโท เมื่อ ได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่า เป็นเรื่องที่มีสาระเรื่องหนึ่ง ควรจะเผยแพร่ให้ผู้สนใจในเรื่อง “กฎแห่งกรรม” ได้รู้ เรื่องแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตทั่วไปภายใต้ดวงอาทิตย์ ข้าพเจ้าจึงอยากสนับสนุนให้ผู้ที่สนใจเรื่องนี้ ก็จะ เป็นกุศลของท่านเจ้าของเรื่องผู้ล่วงลับไปแล้ว ยังช่วยให้เรามีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ ใช้ความคิดและ พยายามหาเหตุผล การเขียนขึ้นนี้ ก็เพื่อจะให้ผู้อ่านรุ่นหลังกันหาความจริงต่อไป คิดว่าคงจะได้รับ ประโยชน์บ้างไม่มากนักน้อย ไม่ใช่ข้าพเจ้าเชื่ออะไรอย่างมกมายและอยากให้ท่านเชื่อตามไปด้วย หากท่าน ผู้ใดอ่านแล้วไม่เชื่อเพราะไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าก็พอใจ และยินดีที่ท่านเป็นคนมีเหตุผล โชคดีที่ข้าพเจ้าได้มี ชีวิตอยู่ได้รับเมฆของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาให้สิทธิเสรีเป็นประชาธิปไตย มิได้บีบบังคับให้เชื่อถือ อย่างมกมาย แต่พระธรรมคำสอนในทางพระพุทธศาสนา กลับสนับสนุนไม่ให้เชื่ออย่างหลงไหล ให้ใช้ สติปัญญาพิจารณาหาเหตุผลให้แน่ใจเสียก่อน จึงค่อยเชื่อเหตุนี้ เพราะพุทธศาสนาได้สอนตามหลักธรรมชาติ เป็นลัทธิธรรม ทุกข้อทุกตอนที่สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยใช้สติปัญญา เพราะมีเหตุผลจะนำผู้ที่ปฏิบัติเกิดผล ตามคำสอนของสมเด็จพระศาสดาสัมมสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้มีปัญญาได้ใช้เหตุผลพิจารณาถึงแก่นแท้ของ หลักธรรมดูแล้วจะเห็นได้ว่าไม่มีข้อสงสัยใด ๆ แฝงอยู่ จะมองเห็นทะลุปรุโปร่งใสสะอาด เหลือแต่เพียง มนุษย์ปุถุชนจะมีความอดทนศรัทธาพอที่จะปฏิบัติได้หรือไม่เท่านั้น ถ้าปฏิบัติได้เมื่อใดจะเห็นผลเกิด ความสุขขึ้นเมื่อนั้น ศาสนาพุทธเป็นลักษณะสายกลางในชีวิตประจำวันของมนุษย์ตามธรรมชาติของสังคม ในโลกทั่วไป พระพุทธศาสนามีกรรมเป็นหลัก ทุกอย่างหนีไม่พ้นกฎแห่งกรรม ใครทำดีทำชั่ว ก็ได้แก่ตัวผู้ นั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ต้องปฏิบัติ ถ้าใช้เพียงอ้อนวอนอย่างเดียวขอให้บันดาลสิ่งนั้นสิ่งนี้ โดยไม่ ปฏิบัติ แต่ขอให้สมดังใจปรารถนาเช่นนั้น ไม่มีในพระพุทธศาสนา เพราะไม่หนักไปในทางพิธีกรรมหรือ บวงสรวงอ้อนวอน พระพุทธศาสนามีจุดใหญ่ มุ่งหมายจะสอนให้มนุษย์เราปฏิบัติตนให้หลุดพ้นจากความ ทุกข์ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มนุษย์หลงมกมายฉะนั้น พระพุทธศาสนา จึงมีผู้เชื่อถืออยู่ ๒ แบบ

คือผู้ เชื่ออย่างฝังชีวิตจิตใจไม่เปลี่ยนแปลง ก็คือผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย แต่เชื่อด้วยใช้สติปัญญา ได้ พิจารณาพิสูจน์เห็นความจริงแจ่มชัดจนอย่างขาวสะอาดไม่มีข้อสงสัยเหลืออยู่เลย แล้วจึงเชื่อภายหลัง เช่น ชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาพุทธศาสนาในประเทศไทย เป็นต้น เพราะท่านเหล่านี้ ล้วนแต่ชั้นปัญญาชน มี ความรู้และมีการศึกษาสูง ชอบค้นคว้าหาความจริง

อีกแบบหนึ่ง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง และก็ไม่ได้ใช้สติปัญญาพิจารณาพิสูจน์ติดตามให้สิ้นสุดถึงแก่น ปล่อยความรู้ไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ อยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรจะดีขึ้น อาศัยแต่เชื่อว่าเป็นผู้มีศาสนาเท่านั้น ก็จะ

เห็นว่าศาสนาไม่เป็นเรื่องสำคัญ แบบนี้ ทำได้ง่าย ทำบาปง่าย เพราะไม่มีหลักธรรมแน่นอนจะปฏิบัติ ใจ
รวนเรและสามารถจะเปลี่ยนศาสนาได้ง่ายเพื่อเงิน เพื่อรัก หรือเพื่อพอใจ เป็นแบบที่เห็นแก่ตัว ไม่กลัวกรรม
แต่บางท่านเกิดประสบการณ์ในชีวิต ทำให้มองเห็นกรรมจึงนึกถึงบุญบาปชั่วดี หรือมีผู้ชักนำไปในทางถูก ก็
สามารถปฏิบัติเข้าถึงหลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีไม่น้อย

อีกแบบหนึ่งก็คือเชื่ออย่างมง่ายไม่พิสูจน์ ไม่สนใจในเหตุผล แบบนี้ออกจะมีมากไม่ว่าชาติใด
ภาษาใด ศาสนาใด มักจะนิยมชมชื่นหลงใหลในเรื่องการบวงสรวงบูชาอ่อนหวาน และชอบปาฏิหาริย์จิตใจ
ไม่หนักแน่น มีเรื่องอะไรก็ไม่ค่อยเชื่อตัวเอง ตัดสินใจไม่ถูก มักชอบไปฟังพวกหมอดู เชื่อในเรื่องโชคชะตา
ขาดความเข้มแข็งที่จะเป็นผู้นำในครอบครัว แบบนี้ มักจะมีปริมาณมากมาย ก็ไม่เกิดประโยชน์กลับถ่วง
ความเจริญ เพราะจิตใจผู้มง่ายนั้น ย่อมไม่ทำให้สังคมดีขึ้น กลับทรุดลงบรรพตสอนลูกก็ไม่ค่อยจะได้ผล
เพราะความอ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง หากมีพระอาจารย์ที่มีความรู้คุณธรรมสูงชักนำไปสู่ทางถูก ก็สามารถหลุด
พ้นจากทางผิดมง่ายสู่ทางถูกเข้าถึงหลักธรรมชั้นสูงได้ก็มีมาก สำหรับพุทธศาสนามีหลักปฏิบัติเพื่อให้อยู่
ในขอบเขตของศีลธรรม ยกย่องจิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นเจริญทางจิตใจ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่ในศีลธรรม
แผ่เมตตา ที่สุดก็ปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น

เรื่องชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ย่อมมีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นตามกรรมที่ได้สร้างไว้เป็นสมบัติ
ก่อนจะดับจาก โลกนี้ มีตัวอย่างมากมายที่จะนำมาศึกษาหาความจริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ดังเรื่องจะเล่า
ต่อไปนี้

ลุงย้อยเป็นคนมีอายุ เป็นที่รู้จักของชาวบ้าน และชาววัดใหญ่ในหมู่บ้านอำเภอรพรมบุรี จังหวัด
สิงห์บุรี ธรรมดาชาวบ้านในชนบท ตามตำบล เมื่อเอ่ยชื่อแล้วย่อมจะรู้จักคุ้นเคยกันเป็นส่วนมาก เพราะ
ขอบเขตไม่กว้างใหญ่ไพศาลเหมือนในเมืองหลวง ฉะนั้นมีเรื่องอะไรก็เป็นที่ยูรู้ทั่วกันทั้งตำบล วัดเป็นที่
ประชุมที่ดีของชาวบ้าน เป็นที่พบปะสังสรรค์กันในวัน โคน วันพระ เมื่อมีอายุแล้ว ต่างก็หาโอกาสเข้าวัด
รักษาศีลถืออุโบสถ เพื่อเป็นบุญกุศลบารมีในชาติหน้าต่อไป ในหมู่บ้านที่ลุงย้อยแกอยู่คือวัดอัมพวัน
ตามปกติลุงย้อยเกลียดชังกับท่านพระครูปลัดจรัญ จิตฺตมโม วัดอัมพวัน

ลุงย้อยชอบพอกันกับท่านพระครูมานาน ก่อนเมื่อครั้งท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรี ภายหลังต่อมา
ท่านจึงได้จำพรรษาอยู่วัดอัมพวัน

เหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นเมื่อต้น พ.ศ. ๒๕๔๐ คืนหนึ่งลุงย้อยนอนหลับแล้วฝันว่า ได้ไปที่
ศาลาวัดอัมพวัน ได้เห็นชาย ๔ คน สองคนเดินหน้า อีกสองคนเดินตามหลังห่าง ๆ ต่างมีรูปร่างลำสันใหญ่โต
ผิวเนื้อดำแดง ตาโต หน้าตาน่ากลัว ไม่ใส่เสื้อ โปกหัวด้วยผ้าแดง นุ่งแดง เดินขึ้นบนศาลาเข้ามาทางลุงย้อย ลุง
กระซอกถามตัวไว้ ลุงย้อยตกใจเพราะไม่รู้เรื่องอะไร จึงถามขึ้นปากคอสั่นยกมือไหว้ทุกคนด้วยความกลัวว่า
“นี่มันเรื่องอะไร จะเอาผมไปไหนกัน ผมมีความผิดอะไรจึงต้องมาคุมตัวกันแบบนี้ พวกคุมตัวพูดว่า “ถึง
เวลาแล้ว นายเขาได้สั่งให้มาเอาตัวไปเดี๋ยวนี้ เพราะหมดเวลาที่จะอยู่ในเมืองมนุษย์ต่อไป อย่าให้ใช้กำลังไป
เสียดี ๆ” ลุงย้อยตกใจมากนึกว่าตัวเองจะต้องตายเพราะหมดอายุลงแน่แล้ว แต่ด้วยความรักความเป็นห่วงลูกเมียที่
จะต้องจากไป ก็เสียใจเกือบจะหมดสติ ได้พยายามพูดจาอ่อนหวานผู้คุมหรือยมทูตอย่างน่าสงสาร ขอให้

ขมทูตประวิงเวลาไว้ก่อน จะได้ไปสั่งลูกสัวเมีย แต่ชายผู้เป็นขมทูตไม่ยอมฟังเสียงคำอ่อนวอน คำโอครวญ อันน่าสงสารของลุงยู่ย จึงได้คุมตัวไปโดยมีขมทูตเดินหน้าสองและเดินหลังสอง ลุงยู่ยก็จำต้องไปด้วยความทุกข์ระทมและเสียใจจนสุดขีด เมื่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ก็นำตัวเข้าไปหาผู้มีตำแหน่งสูงในที่นั้น พรีทับรายงานว่าได้นำวิญญาณของลุงยู่ยมาแล้ว ลุงยู่ยได้พยายามพูดจาอ่อนวอนอย่างน่าสงสารกับหัวหน้าขมทูตผู้นั้นว่า “ขอความกรุณาให้ผมได้มีโอกาสกลับไปพบกับลูกเมีย เพราะเขาไม่รู้เรื่องประเดี๋ยวเขาจะเป็นห่วง” หัวหน้าได้ฟังแล้วก็สั่งให้ตรวจบัญชีดูว่า ลุงยู่ยเคยได้ทำความดีอะไรไว้บ้าง ขมทูตผู้เปิดบัญชีดูแล้วก็รายงานว่า ลุงยู่ยผู้นี้ยังมีจิตใจเป็นกุศล เข้าวัดอยู่ใกล้วัดพระ ได้ทำบุญบริจาคทาน มีกรรมคืออยู่บ่มิพัวพันได้พิจารณาแล้วบอกว่าเพื่อเห็นแก่กรรมดี จึงได้อนุญาตให้ชีวิตเวลาออกไปอีก ๓ เดือน เวลาของโลกมนุษย์ ลุงยู่ยค่อยมีความสบายใจขึ้น คิดว่ายังมีโอกาสกลับไปหาลูกหาเมีย ทันใดนั้นก็ได้นิมนต์ขมทูตรายงานให้หัวหน้าฟังต่อไปว่า

ต่อไปนี้อีก ๔๐ วัน ถึงกำหนดของนายขัน บ้านอยู่ตำบลหัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จะหมดอายุ ถัดจากนั้นต่อไปอีก ๓๐ วัน กำหนดหมดอายุของนายปลั่ง บ้านอยู่บางขาม อำเภอบางบาล จังหวัดลพบุรี

เมื่อลุงยู่ยได้ฟังก็ได้จดจำไว้แม่นยำ ขมทูตยังเห็นลุงยู่ยยืนฟังอยู่ก็บอกว่า เมื่อได้ต่ออายุเพิ่มอีกเดือนแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้าน จะอยู่ทำไมอีก ลุงยู่ยได้ย่นเข้านั้นก็ตกใจความรู้สึกหมดไป จึงไม่ได้ตอบใครคนไหนชื่ออะไรจะเป็นเหยื่อของขมทูตต่อไป เมื่อรู้สึกตัวได้กลับมาถึงบ้านด้วยการตื่นจากหลับ แล้วรู้สึกตกใจกลัวจนเหงื่ออาบแตก รีบปลุกภรรยาเสียงอะอะกลางดึกของลุงยู่ย ทำให้บุตรสาวและภรรยาตกใจตื่นขึ้น ต่างก็ถามถึงเรื่องราว ลุงยู่ยก็เล่าความฝันที่ได้พบเห็นในขมโลกให้ทราบอย่างละเอียดตลอด แต่พอภรรยาได้ฟังกลับหัวเราะแล้วพูดว่า “นี่ปลุกฉันขึ้นกลางดึกให้มาฟังเรื่องเหลวไหลอย่างนี้ หรือ อย่าไปถือเอาเรื่องเหลวไหลมาคิดเป็นเรื่องจริงจิงอะไรเลย เมืองผีเมืองสาธหรือวิญญาณ ไม่มีจริงหรอกน่า อย่าไปคิดให้เป็นบ้าไปเลย ท้องไม่ดีก็หาหาธาตุกินแล้วนอนหลับเสียเถิด” ลุงยู่ยได้ยินภรรยาพูดเช่นนั้นก็นึกในใจว่า ถ้าเราจะไปเล่าให้คนอื่นเขาฟัง ใครเขาจะไปเชื่อเรา แม้แต่ลูกเมียผู้อยู่ใกล้ชิดสนิทสนมก็ยังไม่เชื่อแล้วยังหัวเราะเยาะเสียด้วย จะให้คนอื่นเขาเชื่อได้อย่างไร และทำให้ลุงยู่ยไม่กล้าไปเล่าให้ใครฟังเพิ่มมาถูกลูกเมียหาว่าเป็นคนงมงาย เหมือนคนบ้าเพ้อเจ้อ เอาเรื่องฝันเหลวไหลมาเป็นเรื่องจริงจิง กลับทำให้อตัวเองชักจะสงสัยไม่แน่ใจว่าเรื่องที่ฝันนี้จะเป็นความจริง ชั่วนี้ก็นึกตัวเองที่กลัวไม่เข้าเรื่อง

เมื่ออยู่ต่อมาก็ได้สืบรู้ว่า นายขัน บ้านอยู่ที่หัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี มีตัวจริง และได้ตายลงอย่างที่ไม่รู้มาตามกำหนดเวลาในความฝันแล้ว ก็ทำให้ลุงยู่ยสะดุ้งตกใจกลัวเกิดไม่สบายใจตลอดเวลา คิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลเสียแล้ว ต่อมาก็สืบทราบที่บ้านบางขาม อำเภอบางบาล จังหวัดลพบุรี มีคนชื่อปลั่งเป็นความจริง แต่แล้วลุงยู่ยก็ต้องตกใจแทบหมดสติ ประสาทหัวนั้นไหวเพราะความกลัว เพราะได้ทราบว่าคนชื่อปลั่งได้ตายลงตามกำหนดเวลา ลุงยู่ยมีแต่ความหวาดกลัว นึกแน่ใจว่าคราวนี้ถึงตัวเอง ก็คงจะสิ้นอายุแน่หนิไม่พ้น เพราะวันคืนกำลังผ่านไปจะถึงกำหนดถึงเวลาที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่เฝ้าเมืองมนุษย์จวน

จะครบสามเดือน เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนและสัตว์โลกทั้งหลายย่อมกลัวตาย ลุงขี้ปี้เป็นมนุษย์ปุถุชน ธรรมดา ย่อมหนีไม่พ้นความกลัวระยะหลังนี้ ลุงขี้ปี้รู้ว่าความตายใกล้เข้ามามากแล้ว จึงทำบุญตามมนต์ภาวนาตลอดมา ยังไม่ยอมตาย กลัวการจากของรัก กลัวความลำบาก ฉะนั้นพอรู้ตัวว่าความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาแล้วความหวาดกลัวทำให้กำลังใจหมดลง กำลังที่เข้มแข็งก็อ่อนเปลี้ยลง การป่วยเจ็บก็เข้ามาแทน ลุงขี้ปี้ป่วยลงไม่นานก็มีการทรุดหนักทั้งบุตรสาวและภรรยาที่ต้องวิ่งเต้นหาหมอรักษาพยาบาล แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าวปลาอาหารเบื่อกินไม่ลง เมื่อป่วยหนักแต่ยังได้สติเป็นพัก ๆ จึงสั่งให้ภรรยาไปนิมนต์ท่านพระครูปลัดจรัญ ที่วัดอัมพวัน ผู้ที่ลุงขี้ปี้เคารพนับถือมาก่อน เพราะคิดว่าไหน ๆ ก็จะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อก่อนจะจากก็จะขอได้ฟังสพระธรรมเป็นที่พึ่งอันสุดท้าย เพื่อทำจิตใจให้สงบ เพื่อแก้ความหวาดกลัวก่อนตายจะได้มีสติ เมื่อภรรยากลับมาบอกว่าท่านพระครูปลัดไม่อยู่มีคนอื่นนิมนต์ไปและยังไม่มีเวลา เพราะท่านติดงานมาก ลุงขี้ปี้ก็เศร้ามีความกระวนกระวายใจ เวลาจะจากโลกนี้ไปก็ใกล้เข้ามา ต่อมาท่านพระครูปลัดจรัญ ฐิตธมโม ก็มาเยี่ยม ท่านพระครูเห็นลุงขี้ปี้ป่วยอาการมากก็ถามว่า

“โยมป่วยเป็นอะไร อาตมาได้ทราบมาให้โยมผู้หญิงไปนิมนต์อาตมา บังเอิญ๒-๓ วันนี้ อาตมาทำงานยุ่งมาก รับนิมนต์ก็หลายแห่ง เพิ่งจะได้มีเวลาปลื้มตัวมาเยี่ยมโยมวันนี้แหละ ลุงขี้ปี้นอนป่วยอยู่ เมื่อเห็นท่านพระครูมาเยี่ยมทักทายปราศรัย ก็เกิดอาการเข้มนั่นขึ้น ยกมือขึ้นน้อมสการท่านพระครูแล้วพูดว่า

“ผมป่วยไม่กี่วันอาการทรุดลง หมอก็รักษาไม่ทุเลาขึ้น มีอาการหนักลงทุกวัน ผมรู้ตัวว่าในไม่ช้าผมก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อได้พบท่านพระครู ผมรู้สึกเกิดกำลังใจขึ้นมว่า

ท่านพระครูให้สติว่า โยมจงทำใจให้สงบ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีใครหนีความตายพ้นได้ เกิดแล้วก็ต้องอยู่ได้ตามกำหนดอันสมควรตามกรรมที่สร้างไว้ ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมชั่วเราก็ต้องรับไว้เป็นมรดกแล้วก็ดับไป เกิด ๆ ดับ ๆ เช่นนี้ไม่สิ้นสุด ความตายนั้นแน่ แต่เวลาตายนั้นไม่แน่นอนว่าเมื่อใด ที่ไหน อายุเท่าใด แล้วแต่กรรมจะลิขิต คนดีมีศีลธรรมย่อมตายตามอายุขัย บุญกุศลสนองสามารถจะต่ออายุให้ยืนยาวไปได้ คนใจชั่วสร้างกรรมทำบาป ย่อมจะตายก่อนกำหนดอายุขัย เพราะความชั่วทอนชีวิตของตนเองให้สั้นลง ฉะนั้นเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ก็ควรจะสร้างความดีไว้เพื่อนับารมีในภพหน้าต่อไป ถ้าถึงเวลาเจ็บป่วยรู้ว่าจะต้องดับจากโลกนี้ไป ก็ขอให้พิจารณาถึงสังขารด้วยสติปัญญา เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นธรรมดา ทุกคนก็ต้องพบเหมือนกันหมด จะเสียใจเสียตายชีวิตก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าใช้ปัญญาก็จะเห็นได้ว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจากใจของเราเอง ถ้าเรามีอำนาจใจสูงก็สามารถทำลายกิเลส โลภ รัก โกรธ หลง ได้ เราก็หมดทุกข์จะเป็นบารมีติดตามเราไปในโลกหน้า โยมก็สร้างบุญกุศลประกอบแต่กรรมดี ขอให้ตั้งสติแผ่กุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร เพื่อขอให้อโหสิกรรม ตรวจน้าไปให้ กรรมเก่าเราไม่รู้ว่าเราเคยสร้างอะไรไว้บ้าง ผลบุญที่เราสร้างไว้ในชาตินี้คงจะสนอง ขอให้โยมทำใจให้ให้สงบนิ่งตัดความรู้สึกให้หมดสิ้นไม่ว่าบุญหรือบาป ชั่วหรือดีไม่ต้องคิด หากเรามีบุญบารมีพอ จิตใจเราก็จะสดใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อหมดความรู้สึกใด ๆ จิตก็ว่างเปล่า เมื่อดับจากโลกนี้ไป อย่างน้อยก็หลุดพ้นจากอบายภูมิมีนรก อสุรกาย ดิรัจฉาน เป็นต้น

ลุงขี้ปี้เมื่อได้ฟังท่านพระครูให้สติ ก็เกิดความรู้สึก เกิดกำลังใจ มีความเข้มแข็งขึ้นมา พยายามลุกขึ้นได้ แล้วมานั่งกราบท่านพระครูแล้วพูดว่า “ผมคอยท่านมานานแล้วหลายเวลา เมื่อได้พบท่านวันนี้ ผมมี

ความสบายใจขึ้นทางความรู้สึก ผมรู้แล้วคนเรากำลังอยู่ที่ใจ มีทุกข์หรือมีสุข จะกล้าหรือจะกลัวก็อยู่ที่ใจ ฉะนั้นผมจะทำใจให้เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อไม่กลัวตาย ผมจะปฏิบัติตามคำของท่านพระครู เมื่อถึงเวลาที่พร้อมที่จะตาย ขอเวลาให้ผมได้กินข้าวกินปลาเสียก่อนให้มีกำลังเพิ่มขึ้น เพราะกินไม่ลงมาหลายวันแล้ว

ท่านพระครูเห็นหน้าตาของลุงผู้ย้อยงอไปก็ดีใจ พูดยืนยันว่า“ตามสบายเถิดโยม อาตมาคอยได้” ลุงผู้ย้อยลุกและกราบหาขำวมา แล้วก็ลงมือกินอย่างอร่อย คล้ายคนจะหายป่วยหายไข้แล้ว ลูกเมียก็พากันคิดใจคิดว่าคราวนี้ลุงผู้ย้อยหายป่วยแน่ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วก็พูดกับท่านพระครูเหมือนคนปกติว่า

“ก่อนที่ผมจะจากโลกนี้ไป ผมมีเรื่องจะฝากท่านพระครูไว้เรื่องหนึ่ง จะฝากคนอื่นหรือลูกเมียก็ไม่ได้ผล เห็นแต่ท่านพระครูองค์เดียวที่ผมนับถือ พอที่จะเป็นที่พึ่ง จะฝากเรื่องนี้ได้ เพื่อจะเกิดประโยชน์กุศลแก่ผู้อื่นต่อไป ฉะนั้นผมจึงคอยท่านพระครูอยู่ด้วยใจกังวล วันนี้ผมได้พบท่านพระครูแล้ว ผมดีใจมาก เพราะผมจะได้หมดภาระ หมดห่วงตามที่ได้อ้างไว้”

ท่านพระครูยิ้มให้กำลังใจและสงสารกล่าวว่า“อาตมายินดี ถ้าอาตมาช่วยได้แล้วไม่ขัดข้อง โปรดเล่าไปเถิดโยม อาตมาคอยฟังและจะจดจำบันทึกไว้”

จากนั้นลุงผู้ย้อยเล่าเรื่องที่เกิดจากความฝัน ให้ฟังเช่นเดียวกับเล่าให้ภรรยาและบุตรสาวฟังมาแล้ว และต่อท้ายว่าผมได้เฝ้าสืบสวนนายชู้กับนายปลั่งคู่ก็ทราบว่ามีตัวจริง และได้ตายไปตามกำหนดเวลาในบัญชีของพวกขมทูต แล้วผมก็ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกที่เวลานั้นจะไม่มาถึงผมเช่นเดียวกัน ฝืนจากโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ท่านพระครูจงนำเรื่องของผมเล่าให้ประชาชนฟังด้วย เพื่อจะเกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป

ท่านพระครูปลัดจรัญได้ฟังด้วยความสนใจและสงสารลุงผู้ย้อย เมื่อลุงผู้ย้อยเล่าจบแล้ว ท่านพระครูจึงพูดอย่างไตร่ตรองข้อความที่ลุงผู้ย้อยเล่าให้ฟัง แล้วก็พูดยืนยันๆ และหนักแน่นว่า

“อาตมาขอขอบใจที่โยมได้เล่าเรื่องมหัศจรรย์ให้อาตมาฟัง และจะจงคอยจะเล่าเรื่องนี้ให้อาตมาทราบ โดยเผยแพร่บอกให้ผู้อื่นที่ยังไม่รู้ให้รู้เรื่องนี้ต่อไป อาตมาเชื่อมั่นว่า เรื่องที่โยมเล่านี้เป็นความจริง ดีใจที่โยมกลับมีจิตใจเข้มแข็งเกิดปัญญาพิจารณาตามหลักธรรม อาตมาขอรับรองกับโยมว่าจะนำเรื่องนี้บอกต่อๆ กันไปเป็นธรรมทาน เพื่อโยมจะเกิดเป็นกุศลเกิดบารมี เพื่อช่วยโยมให้เกิดความสุขที่ได้ใน เรื่องนี้มาเล่าถวายให้อาตมาฟัง อาตมาก็คิดว่าเรื่องนี้คงจะเกิดประโยชน์แก่ญาติโยมทั้งหลายในเรื่องกรรม

ต่อจากนั้น ท่านพระครูก็ให้ลุงผู้ย้อยรับศีล และแสดงธรรมให้ฟังพอสมควรแล้วท่านจึงได้ลากลับวัด

หลังจากท่านพระครูออกจากบ้าน อาการป่วยของลุงผู้ย้อยก็กลับหนักลงนอนหมดสติทันที

แต่แล้วในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ข่าวสลดใจที่ท่านพระครูได้ทราบก็คือ ลุงผู้ย้อยได้สิ้นลมจากโลกลี้ไปด้วยความสงบ เมื่อตอนดึกในคืนวันนั้นเอง เพราะวันนั้นเป็นวันครบกำหนดพอดีสัปดาห์ นับจากคืนที่ลุงผู้ย้อยได้ฝัน ท่านพระครูจึงได้นำเรื่องนี้มาเผยแพร่เพื่อให้ตรงตามความประสงค์ของลุงผู้ย้อย ผู้ได้จากโลกนี้ไปแล้วพร้อมกับความสิ้นประหลาด

ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเรื่องนี้จากหนังสือบันทึกของ พันเอกวันดี พานิช เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำจิตใจให้สงบแล้วแผ่ส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของลุงผู้ย้อย หากท่านผู้ใดอ่านแล้วทำจิตใจให้สงบแล้ว

ช่วยกันระลึกถึงบุญกุศลที่เราได้สร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตชาติ หรือในปัจจุบันนี้ก็ดี แล้วช่วยแผ่กุศลและเมตตาธรรมให้แก่ดวงวิญญาณของลุงย้อย คิดว่าคงจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ที่สามารถให้วิญญาณของลุงย้อยเข้าสู่สุคติได้ และเราก็คงจะประสบความสำเร็จและฝันดีเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเองตลอดไป เพราะจะพ้นจากฝันร้าย หากท่านจะมีปัญหาเช่นเรื่องนี้เมื่อรู้ตัวว่าจะมีอายุยืนโลกมนุษย์ต่อไปไม่นาน ท่านจะอย่างไร หากเรื่องนี้ยังไม่สามารถจะแก้ปัญหาทางใจได้ ก็ขอให้ท่านกลับไปอ่านเรื่อง อำนางจิต เรื่องที่๔ ในชุด “กฎแห่งกรรม” หรือใครจะอยู่คู่ ฟ้า ในเรื่องที่๕ บางทีอาจเกิดประโยชน์บ้าง

ข้าพเจ้าขอกราบนมัสการขอบพระคุณที่ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ (พระครูปลัดจรัญ) ได้กรุณาอนุญาตให้ใช้นามจริงได้ ขอขอบพระคุณครอบครัวของลุงย้อย และขอขอบคุณพันเอกวสันต์ พานิช ผู้บันทึก และได้กรุณาติดต่อในเรื่องนี้จนเกิดประโยชน์ต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๓๐

อานิสงส์ของการมีสติจะ

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

ถ้ามีใครมีสติจะจริงนะ เติบจนกรมวัวควายยังไม่หายเลย

มีสองตายายเขาพากันเดินจงกรมบนนอกชานเรือนตอนเดือนหงาย ไอ้ขโมยมาลักควาย นี่เรื่องตก ๓๐ ปีแล้ว สองคนตายายเดินจงกรมที่นอกชานเดือนหงาย ถ้าไม่ได้ชั่วโมไม่เลิก ต้องได้ชั่วโมง **ขโมยอย่างหนอ** ช้า ๆ ใครจะไปเหนื้อมาได้ช้าไม่สนใจ ใครจะเรียกช้าก็ไม่รับปาก แหมเดินดี เดินจงกรม มีสติจะว่าเดินหนึ่งชั่วโมง ควายอยู่ใต้ถุน ขโมยมา ๕ คนก็มาลักควาย คนหนึ่งก็เฝ้าเจ้าของไว้ คนหนึ่งก็ไปเฝ้าทางปากตรอกไว้ คนหนึ่งตัดศอกใต้ถุนแล้วเอาควายออก มีควาย ๓ ตัว ควายอ้วน ๆ เอาควายไปแล้วเปิดเลย คนที่มันเฝ้าเจ้าของมันยังอยู่ สุนัขหับหมด ไม่รู้มันใช้สะกดหรืออย่างไรเราก็ไม่ทราบ หรือดาวหมามันขึ้นเราไม่รู้ เรียนหรือเปล่าดาวหมาขึ้นลักขโมยตอนนั้น ถ้าไม่เรียนจะบอกให้เอาไหม ดาวหมาขึ้นหับหมดเลย ลักของได้ตอนนั้นนะ

อานิสงส์การเดินจงกรม ควายออกนอกบ้านไปแล้ว คนที่มันเฝ้าอยู่ใต้ถุนบ้านเจ้าของคิดว่าเจ้าของจะคืนหรือเปล่า เดือนมันหงายนี้มันก็จะไรไม่รู้ **ขโมยอย่างหนอ** ช้า ๆ หนอ เอ๊ะ ผีสิงหรือยัง ก็เดินดูจนควายออกไปตั้งเยอะแล้ว ออกปากตรอกไปแล้ว ออะไรกัน นี่ **ขโมยอย่างหนอ** ช้า ๆ ขโมยที่เฝ้าคอกมันก็ถอยหลังเรื่อย มันอยากดู ถอยหลังมาเรื่อย ๆ ถอยหลังออกมาจากใต้ถุนเรื่อย ๆ ก็ดู ออะไรกัน นี่กว่าผีเรือนหรือยัง เพราะไปลักควายมาหลายเจ้าไม่เคยมีผีอย่างนี้ ขโมยไม่ได้เรียนเดินจงกรม ถ้าขโมยมาเรียนซะแล้วก็ไม่เป็นอะไรนะ จะได้ว่าเขาเดินจงกรม มันไม่รู้ นี่ ถอย ๆ มาเหยียบเอาหมาเข้า หมาตื่นหมดบ้าน หมาที่อยู่ ๑๐ ตัวเห่ากันใหญ่ เลยควายที่เอาไปแตกกันหมด ควายไม่หาย นี่อานิสงส์เดินจงกรมนะ มีข้าวของอะไรไม่ ต้องไปจ้างใครเขาเฝ้า สองคนตายายก็เดินจงกรมไปซี ถ้าไม่เดินก็หลับ อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา ๓๐ ปีแล้ว

มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องคล้ายกัน บ้าตาแป๊ะแก่คนหนึ่ง อยู่กันสองคนกับยายจิ้ม เจ้านัดหมายกันนั่งชั่วโมงหรือสองชั่วโมงจำไม่ได้ เวลานั่งแล้ว ใครจะเรียกมาหาใครจะมาลักขโมยไม่สนใจไม่ต้องฟังเสียง ถ้านาฬิกาไม่กริ่งไม่เลิก ตั้งสติจะและพระที่คล้องคอก็ไม่มี เมียนั่งโน้นพว้านี้ บ้านนั้นไม่มีเครื่องลายครามเยอะแยะหมด แล้วก็มีลูกสาวคนหนึ่งพอม สะโพก ๒ สอกได้มั่ง ขณะนี้ลูกสาวนะ สามเป็นนายพันเอกอย่าไปออกชื่อเขาเลย เป็นลูกอาจารย์กองทัพอากาศ เคียวนี่ยังอยู่แต่ปลดเกษียณแล้ว

ก็ให้ความว่าลูกสาวมาเยี่ยมเตี้ยกับแม่ แล้วทีนี้ เตี้ยกับแม่ก็นั่งบริกรรมพองหนอยุบหนอ ถ้าไม่ได้กำหนดไม่ออก ถือสัจจะ พอศิริฤกษ์เข้า มา ขโมยปล้นมีเอ็ม ๖๖ มา ก็ยิง ยิงเลย ยิงไม่ออก ยิงโค้งออก แล้วโจรก็มาล่อลวงที่คอ สองคนก็ภาวนาพองหนอยุบหนอตลอด ลูกสาวกำลังรับประทานอาหารอยู่ กำลังจิ้มไก่ย่างใส่ปาก เคี้ยวไปยังไม่ทันกลืนนะ พอเสียงปืนโป้งปั้งทำง ก็รีบเข้าไปได้เตี้ย **ขโมย** สูงก็รีบเตี้ยนะ เข้าไปได้สะโพกเบ้อเรอเข้าได้สบายมาก แล้วก็ไถ่อย่างยังอยู่ในปาก

มันเป็นเรื่องอัศจรรย์อันหนึ่ง ยิ่งก็ไม่ออก มันจะมาฆ่าตาแป๊ะคนนี้ เล่าเรื่องลายครามขนใส่รถหมด ข้าวของเงินทองขนใส่รถ ยายจิ้มพองหนอยุบหนอ คิดหนอ ๆ ก็พองหนอยุบหนอต่อไป แหมเขาแน่จริง ๆ

ขโมยก็ขึ้นรถไปออกไปถึงตรอกนั้น ร้อนถึง จักรินเทวราช ตั้งมาตุลีเทพบุตรบอกให้สารวัตรใหญ่เข้าไปในตรอกนี้ให้ได้ เกิดสังหรณ์ในใจ ตำรวจสารวัตรใหญ่เห็นพันตำรวจโทที่ส่งลูกน้องเข้าไปในตรอกนี้ซิ มันสงสัยก็สวนกันรถขโมยพอดีเลย พอสวนรถขโมย มันเปิดไฟเห็นตำรวจมันก็โคด ตำรวจโคดตาม พอตำรวจโคดตามจับได้หมด

เลขผลสุดท้ายก็ถามว่า เอามาจากบ้านใคร โจรก็บอกกับตำรวจว่าเอามาจากบ้านตาแป๊ะนี้ เลขถอยหลังกลับไป พอรถขโมยไปจอดรถตำรวจใหญ่ไปจอด สองคนนั่งพองหนอยุบหนอ ยังไม่ออกจากกัมมัญฐานเลย เลขตำรวจก็ปลุกตาแป๊ะ ไม่ลุก สักประเดี่ยวนาฬิกากริ่ง ตาแป๊ะก็ออกพอดีเจอตำรวจบอกว่า เอ...ไอ้ผู้ร้ายบอกว่าเอาปิ่นยังไม่ออก เลขคำที่ตอบบอกว่าไม่มีพระ ไม่มีพระเครื่องรางของขลังแต่ยังไม่ออก บอกนี้โดนปล้นรู้ไหม ตาแป๊ะบอกว่า แต่กำหนดได้ว่าอย่างนี้ นะ รู้ะไม่ใช่ไม่รู้ ไม่ใช่เข้าพลสมบัติ รู้เลยอยากได้เอาไป รู้หนอ ๆ พองหนอ ยุบหนอต่อไป อยากได้เอาไป ๆ ถ้าเป็นของลื้อ ๆ เอาไป ถ้าเป็นของอ้าวอยู่พองหนอ ยุบหนอ ๆ อยากได้เอาไป ๆ

พอพูดกันสักพัก ก็มีเสียงเรียกให้ช่วย ตำรวจก็มองหา เอ...อยู่ที่ไหนแปลก อยู่ได้เดียวเวลาเข้าได้ ออกไม่ได้ สะโปกตั้งศอก เลขเข้าไปยกเตียงไม้ชิงชันออกมา ใก้ยังอยู่ในปาก จะกลืนก็ไม่กลืน ไม่มีพองหนอ ยุบหนอ เดี่ยวกับแม่ทำลูกสาวไม่ได้ทำ ในที่สุดก็ได้ของกินหมด แต่เดียวกับแม่ในที่สุดก็บอกตำรวจว่า ไม่เอาเรื่องเอาความ ไม่ติดตามฝากหลวงไป แล้วแต่เถอะว่าเสียสละแล้ว บอกว่าจะติดคุกติดตะราง อโหสิกรรม แล้วพวกขโมยก็มาราบตาแป๊ะกราบขยี้ม แล้วตำรวจก็ถามว่า เป็นยัง ใจถึงยังไม่ออก มีพระอะไร ตาแป๊ะบอกมีพระพองหนอยุบหนอ ลื้อเอาไปใช้เถอะยังไม่ออกแน่ พระพองหนอ พระยุบหนอ

ในที่สุด ตำรวจมาที่วัดนี้ เดี่ยวนี้เป็นนายพันเอก เป็นนายพลตรีไปแล้ว ตำรวจบอกเอาพระตาแป๊ะพองหนอยุบหนอลงจริง ๆ ปิ่นยังยังไม่ออก เพราะว่าคุณนายชื่อว่าสะโปกศอกกว่า ๆ นี้นะเข้าไปได้ บอกว่าคุณนายเข้าไปได้ยังไง บอกว่าฉันก็ไม่รู้ ตกอกตกใจพรวดเข้าไปได้เตียงเตียงไม้ชิงชัน เวลาออกออกไม่ได้ สะโปกติดก็ต้องไปช่วยกันยกเตียงไม้ชิงชันออกมาเห็นไหม มันก็เป็นได้อย่างนี้

ปิ่นยังไม่ออกก็อัสจะ ความจริง และที่ว่าลื้อพระไปเป็นกิโละนะ ไปงตายเป็นหลายราย เพราะไม่นึกถึงคุณพระอยู่ในใจเลย ไม่มีลื้อจะ เสียลื้อจะ เอาพระไปคล่องเสียเวลาเปล่า ๆ พระพุทธเจ้าไม่ช่วยเน้อ อาตมาขอขึ้นชั้น

อาตมาไปชายแดน ถามหัวหน้าหน่วยเป็นพันตรี บอ**กมีไหมปิ่นยังไม่ออกยังไม่เข้า มีคนเดียว** นอกนั้นตายเรียบ โดนปืนตายทั้งนั้น แต่คนนี้ไม่ตาย โดนเอ็ม๑๖ หล่นจากเขาคือเป็นเวลานานแล้ว ตอนนั้นเป็นสิบโท เดี่ยวนี้เป็นร้อยเอกแล้ว อาตมาบอกขอมาสัมภาษณ์ซิ แต่นายพันตรีก็ไม่รู้หรือว่ามันอยู่ด้วยอะไร

อาตมาก็มากล่าวอีกถึงอิสลาม เป็นชาวอิสลาม พ่อเขาเป็นแขกแม่เป็นชาวพุทธ ก็เอาตะกรุดมาให้ อาจารย์ชู้ ถักเสียวเลขคล้องคอไว้ นายพันตรีก็ไม่รู้ว่ามิอะไรเป็นอิสลาม ทำไมมันเหนียว ทำไมทหารไทยตายชะเรียบ ในเขาคือนี้องเลยเพชรบูรณ์ปีนี้ ติดต่อกับพิษณุโลก อาตมาไปมา ที่ไปนี่ก็เอาของไปแจก ไม่ใช่เอาเหรียญไปแจกนะ เอาขนมเอากระยาสารท ขนมน้ำเปี้ยะ เอาพวกนี้ ำปลาไปแจกทหารชายแดน๒๔ ถึง

เรียบไม่พอแจก ทหารชอบไม่ใช่ไล่แจก อาตมาถามบอกขอคูชิ อิสลามบอกหลวงพ่อย่าจับเอาไม่จับได้ไง
คนละศาสนาถือหรือ ไม่ใช่หรือครับ เดี่ยวผมจะเล่าถวาย

พอผมจะมาสanamรบนี้นี้ผมก็ไปลาลุง ๆ ผมเป็นทายกพระ แต่ที่นี้แม่ผมได้กับป้าที่มาจากเมืองนอก ก็
ต้องตามป้าไปอิสลาม แล้วก็บอกมาของของดีลูจะให้อะไร ลุงบอกเอาผ้าถุงแม่เจ้ามา แล้วลุงจะทำให้ เอา
ผ้าถุงมัด ๆ เข้าแล้วก็เอาเชือกถักเสียวสวยเลย แล้วก็ให้คล้องคอ แล้วบอกให้หลานตั้งนะโมเอาแบบพุทธ
ท่อง นะโม ตัสสะ อะระหะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ ๓ จบ แล้วนึกถึงพระเจ้าของเจ้าก็ตามใจ บิดา
มารดาปกปักรักษา คุณครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณทั้งหลายแก่นี้แหละแล้ว **เจ้าอิสลาม ๑. เหล้าหยดเดียวไม่กิน**
๒. การพนันไม่เล่น ๓. ผู้หญิงไม่เที่ยว สามอย่างเท่านั้น หล่นจากกฎเขาก็ไม่เป็นไร เขาเลิกเสียให้ดู บอก
บอบช้ำไปเลย แต่ที่นี้เพื่อนทหารของผมก็กินเหล้าเข้าไปในหมู่บ้าน กลับไปก็ไปเหยียบกับระเบิดตาย

นี่แค่ผ้าถุงแม่ ปีนังยังไม่เข้า เขาไปทำเป็นตะกรุดคล้องคอ อาตมาจับเขาถึงไม่ให้จับ บอกว่านี่เป็น
ผ้าถุงแม่ผม เลยให้นายพันตรี บอกอยู่ด้วยกันมานาน ไม่รู้ไม่เห็นเล่าให้ฟัง กลัวทหารจะล้อว่าเอาผ้าถุงผม
คล้องคอ ว่าอย่างนี้ เดี่ยวทหารบางคนก็ว่าไม่ใช่ผ้าถุงแม่ เอาผ้าถุงเมียมาคล้องคอ นี่บางทีแม่มาหาพี่ว่าเมีย
มาหา ทหารที่นั่นเป็นอย่างนี้เขาเล่าให้อาตมาฟัง นี่ก็เรื่องจากชีวิตปฏิบัติธรรม ถึงจะเป็นอิสลามหรือมีตาม
เขามีสัจจะของเขา เหล้าไม่กินเลยแม้แต่หยดเดียว พระเจ้าก็ช่วยได้ นี่ผ้าถุงแม่ก็ช่วยได้ เดี่ยวนี้ไม่เอาแล้ว
ผ้าถุงแม่ก็ชักให้ไม่ได้ ที่ผ้าถุงเมียชักได้นะ เห็นบางคนเขาพูดกัน ข้อเท็จจริงอย่างไรไม่รู้ เห็นบางคนเขาพูด
กัน บางคนถูกผ้าผู้หญิงไม่ได้เพราะกลัวเสื่อม อาตมาว่าไม่จริง อยู่ที่ใจ เสื่อมไม่เสื่อมอยู่ที่ใจ ไม่อยู่ที่ผ้าถุง
ผู้หญิงหรือ

อานิสงส์ของการสวดพุทธคุณ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

พระพุทธรูป อาตมาสังเกตพบว่า บางคนเขาไปหาหมอดู เเคราะห์ร้ายก็ต้องสะเดาะเคราะห์ อาตมาก็มาเหตุการณ์ โชคลางไม่ดีก็เป็นความจริงของหมอดูอาตมาก็ตั้งตำราขึ้นมาด้วยสติบอกว่าโยมไปสวดพุทธคุณเท่าอายุให้เกินกว่า๑ ให้ได้ เพื่อให้สถิติ แล้วสวดพาหุงมหากาหลายเลย สถิติขึ้นเท่าที่ใช้ได้ผลสวดตั้งแต่ นะโม พุทธัง ัมมัง สังฆัง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา จบแล้วย้อนกลับมาข้างต้น เอาพุทธคุณห้องเดียว ห้องละ ๑ จบ ต่อ ๑ อายุ อายุ ๔๐ สวด ๔๑ อายุ ๓๕ สวด ๓๖ ก็ได้ผล

พุทธคุณกับชาวคริสต์

มีชาวคริสต์คนหนึ่ง มีลูกชายคนเดียว อยู่ที่ลาดพร้าว เป็นเศรษฐีที่ดิน อายุ ๕๑ ปี มีลูกชายคนเดียว สามิตาย ลูกชายเรียนหนังสือไม่เก่ง ก็ไปส่งเรียนปริญญาที่อเมริกา เป็นเศรษฐีที่ กทม. ราชที่ดิน ที่ดินข้างคลองแสนแสบของเขาที่นั่น ไปจรดลาดพร้าวหลายร้อยไร่ เมื่อสมัยก่อนก็ขายได้หลายร้อยล้าน เป็นเงินก็ส่งลูกไปเรียนเมืองนอก ลูกไม่เอาไหน ไปก็ไปซื้อรถเก๋ง พาจิกโกไปพาจิกก็ ๒ ปีมาแล้ว แล้วก็มามีหนังสือมาหลอกแม่เรื่อย เรียนจนใกล้สำเร็จ ขอเงินอีก ๑ แสน ขอเงินอีก ๕ แสน

แล้วในที่สุดเขาก็ไม่รู้จะไปหาที่พึ่งที่ไหน ก็ไปหาหมอดู หมอดูก็เอาเงินสะเดาะเคราะห์ ลูกถึงจะเรียนได้ แล้วก็ได้เงินสะเดาะเคราะห์ ไปหาหมอดูทำก็ไม่สามารถจะสำเร็จได้ แต่พอดีก็มีคนสิงห์บุรีไปเป็นลูกจ้างบ้านนั้น เขาเป็นนายทุนให้ก็พากันไปนครสวรรค์กลับมาเขาก็เลยอยากจะให้อาตมาช่วยเขา ก็พามาแะ เขาบอกอย่าแะ ก็เลยแะแล้วเพทุบายว่าปวดท้อง แะเข้ามัตถน์ หน้อย จะหาห้องน้ำ แะเข้ามาแล้ว นายทุนคนนี้ก็เข้าห้องน้ำ ด้วย คนนั้นก็มาบอกกับอาตมาว่าหลวงพ่อดีช่วยทีเถอะ แต่อาตมาก็ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นคริสต์ บอกช่วยหน้อยเถอะเขามีลูกชายคนเดียว ผมก็ขอยืมเงินเขาใช้เรื่อย เราก็นึกในใจว่า ขอดูหน้าก่อน แล้วเขาก็พามาแล้ว ก็บอกให้ฟังว่า ลูกชายไปเรียนที่อเมริกา ไม่เอาไหนเลย พอรู้เข้าว่าเรียนไม่สำเร็จ ไปเที่ยว พานักศึกษาไทยไปเสียหายกัน ฉันที้จะเป็นโรคประสาทแล้ว ท่านจะมีทางช่วยได้ไหม ดูหน้าแล้วก็รู้ว่าลูกชายต้องสำเร็จปริญญาโท และจะสำเร็จปริญญาเอกด้วย แต่ทำไมเรียนไม่สำเร็จ เดียวมีวิธีทางแก้ เพราะลักษณะบอกให้รู้ถึงลูก ด้วยว่าลูกชายต้องเรียนสำเร็จ แต่ทำไมถึงเรียนไม่สำเร็จ

มีวิธีแก้ อาตมาก็บอกว่า โยมไปสวดมนต์ สวดพุทธคุณ ๕๒ จบ เพราะตอนนี้อายุ ๕๑ เขาบอกว่า “ฉันสวดไม่ได้ ฉันเป็นคริสต์” “พระบิดา พระบุตร พระจิต สวดได้ไหม?” “ฉันก็เป็นคริสต์แบบชาวพุทธที่สวดมนต์ไม่เป็น ไปวัดเข้าโบสถ์ก็เข้าไปอย่างนั้นเอง” วันนั้นก็เจ้ากันไป ไม่ยอมรับ ก็อยู่ได้ ๕-๕ เดือน อาตมาจำหน้าได้ ที่นี้ไม่มีคนพามาละ เขามากันเอง ๑ คน บอกว่า “ฉันยอมจำน” บอก “เอาอย่างนี้ โยม ไปซื้อหนังสือสวดมนต์เล่มหนึ่ง” “ฉันไม่อยากจะให้หนังสือสวดมนต์มีในบ้านฉัน ท่านช่วยเขียนให้หน่อย” อาตมาก็ต้องเขียน พอตอนหลังก็เขียนต้องพิมพ์เป็นใบนี้ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา “ฉันไม่นับถือพระ ฉันจะสวดได้หรือ” “ที่นอนนั้นแหละสวดไปก่อน” อาตมาหาอุบาย เลขก็สวด

พาหุยมหาภา “ฉันท้องไม่ได้ อ่านตามตัวแล้วฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าอายุ ๕๑ สวด ๕๒” “ใช้ก้านไม้ขีด ทิ้งเข้า
ซิ ทำไปก่อน” เขาเลยมั่นใจว่าคิดว่าจะทำได้ บอกว่า “โยมสวดมนต์เสร็จแล้วแผ่เมตตาให้ลูก อย่าด่าลูกนะ
อย่าแข่งลูก ให้ลูกมีความสุข และให้ลูกมีความตั้งใจเรียนหนังสือให้สำเร็จ”

พอไปสวดได้ ๓ เดือน ท่องได้หมดเลย นักเข้าก็ไม่ต้องใช้ก้านไม้ขีดแล้วจึงเกิดอานิสงส์
ประการ

หนึ่ง โรคประสาทหาย กินได้นอนหลับ ชื่นอกชื่นใจ นอนหลับก็ใจดีเริ่มแผ่ส่วนกุศลให้ถึงลูกแล้ว
บุญกุศลของแม่จะถึงลูกถึงตอนไหน รู้กันตอนนี้ เพราะลูกนี้เพื่อในการเงิน ขอเงินแม่เฉยเลย ไม่รู้บุญกุศล
ของแม่แต่ประการใด วันนั้นบุญกุศลของแม่ถึงประมาณ ๓ เดือนหลังจากสวดมนต์ อาตมาจดไว้ วันนั้นพอดี
ลูกชายพาพวกนักศึกษาไทยที่ส่งด้วยทุนของตัวเอง ไปเที่ยว ขับรถไปชนเสาไฟฟ้า เพื่อนอยู่ข้างหลังกระเด็น
ออกจากรถหมด ไม่ตายไม่เป็นอะไรเลย แต่เจ้านี่ต้องไปอัดก๊อปปี้กับเสาไฟฟ้า เสาล้ม ต้องเสียเงินหลายแสน
พวงมาลัยอัดหน้าอกไปโคม่าอยู่โรงพยาบาล ไม่รู้สึกตัว แล้วพอดีมีลูกพี่อยู่คนหนึ่ง เป็นแพทย์อยู่ที่อเมริกา
เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ก็ไปเยี่ยม ถ้าจะไม่รอดแน่ ก็ให้อ็อกซิเจน นายแพทย์อเมริกันบอกว่าไม่รอดแน่

วันนั้นผ่านไป รุ่งขึ้นล้มตา พอรอดมาแล้วปวดเมื่อยจะตาย น้ำตาวิ่งคิดถึงแม่ คนเราจะมีทุกข์คง
จะคิดถึงแม่

มันเพื่อไปในสังคม มันจะไม่คิดถึงแม่ บางคนอายุ ๔๐ แก่จะตาย เวลาใกล้ตายหลังคิดถึงแม่จำ
กระทั่งแม่ตายไปตั้งนานแล้วอย่างนี้ แน่นนอน มันทุกข์หนัก บอกปวดเมื่อยทั่วสรรพท่าย คุณแม่จำรำพัน
คิดถึงแม่

ข้อสอง ลูกคิดถึงแม่ ถ้าแม่ทราบว่าหนูไม่เรียนหนังสือแล้ว แม่จะเสียใจแค่ไหน ทราบเข้าก็ตอกติ
มาวัดเลย เลี้ยงเพลพระ สวดธรรมจักรให้ จบ

ในที่สุด พอลูกกลับจากอเมริกาพาลูกมาเลย อาตมาให้พระบูชาไป ๑ องค์ แม่ก็เล่าให้ฟังเพราะเหตุ
อย่างนี้ ลูกเลศฆาตมนต์ภาวนาแล้วไปเข้าวัดไทย ไปนั่งวิปัสสนาที่เมืองนอก เจ้าคุณเทพโสภณรู้จัก แต่ไม่รู้
เรื่องวัดอัมพวัน รู้ว่าเจ้านี่มันก็มีภรรยาปัญญาเอก เดียวนี้ ไม่ยอมกลับบ้าน แม่บอกหลวงพ่อกับให้ฉันสวด
มนต์อะไรให้ลูกกลับประเทศไทย ไม่มีกลับเรารู้แล้วไม่กลับ

อันนี้ได้ผลแน่นอน ขอฝากไว้ว่าเด็กหรือใครก็ตาม ก็ต้องประสบทุกข์จะคิดถึงแม่ ถ้าไม่ประสบทุกข์
ให้เงินไปเพื่อ ไม่คิดถึงแม่ ต้องประสบทุกข์จึงจะเห็นตัวธรรมะ เห็นอกเห็นใจเลยเชียว เขามาเล่าให้อาตมา
ฟัง บอกหลวงพ่อกับรับ ผมไม่คิดถึงแม่เลย ๓-๔ ปีที่อเมริกา แต่ก็คิดถึงแม่ ว่าอยู่กับแม่ป้อนข้าวให้ พัดวีให้ได้
คิดอย่างนี้เลยจึงกลับ แม่ก็เลยเล่าให้ฟังว่าหลวงพ่อนี้ช่วยเอาไว้ เขาเลื่อมใสอาตมาบอกว่า ถ้าเชื่อนะ ไป
เดี๋ยวนี้ คัดผม เพราะผมเขายาวประบ่า เลศคัดผมที่นี้สิ่งหุ้บุรีเห็นได้ชัดมาก เจ้าคนนี้ บอกแหมหลวงพ่อกับ
นี่ผลาญเงินแม่ไปหลายล้านบาท ดังที่กล่าวแล้ว อาตมาก็ตั้งตำรา ถ้าคนไหนเคราะห์ร้ายสวดพุทธคุณ

จำลองเป็นนายร้อย

จำที่ศูนย์ป็นใหญ่นี้บอกว่า หลวงพ่ออีก ๒-๓ ปีอายุผมเกินแล้ว สอบนายทหารไม่ได้เสียไป ๒ หมื่น ก็ไม่ได้ “อย่าไปพูดเรื่องเสียเงินเสียยี่หื้อทหาร สองคนหัวเมียสวดมนต์ได้มั๊ย ต้องได้แน่ สวดสองคนเลย” พวกทหารศูนย์ป็นใหญ่ เขาบอกสงสัยบ้านจ่านี้อาจจะบ้าแล้ว พอพี่จะไปทำงาน “นี่แม่อีหนูมาสวดมนต์แทน ฉันจะไปทำงาน” เมียก็สวดใหญ่ เพื่อน ๆ มาเยี่ยม ไปเถาะขาขาดไปเคยไปเล่นไฟด้วยกัน เลิกเล่นมานั่งสวดมนต์

ในที่สอบได้สอบนายทหารได้เดี๋ยวนี้นี้เป็นพันตรีไปแล้ว แล้วร่ำรวยมีเงินให้นายทหารกู้ จ่าคนนี้พอสวดมนต์ มีเงินและมีไรที่อำเภอพัฒนานิคม มีสวนมะพร้าว มะพร้าวเยอะแยะมันเป็นความจริงขึ้นมา ไม่ใช่หลังด้วยคาถา แต่หลังด้วยสติ สวดมนต์แล้วก็มีสติขึ้นมา ปัญญาก็เกิด สอบเขียนก็ได้เลย ตอนเสียเงิน ๒ หมื่นไม่ได้ เขาบอกข้อสอบให้ยังไม่ได้ บอกสวดพุทธคุณเข้า ได้ทุกราย อาตมาอบรมนักศึกษามานี้ คิดตามโดยต่อเนื่อง ไม่ใช่ไปบอกขอกฐินผ้าป่า ต้องการประเมินผลขอให้เธอทำตาม บางคนบอกว่าฉันเรียนสำเร็จวิชาครูมาทำอะไรไม่ได้ บอกหนูไม่จำเป็นต้องเป็นครู มานั่งพิณฐานสวดมนต์เข้า ไม่จำเป็นต้องวิชาที่เรียนตรงเลย มันจะเกิดมีคนอุปถัมภ์ ช่วยเหลือผลักดันไปจนได้โดยวิธีนี้

อานิสงส์ของการแผ่เมตตา

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

อาตมาเมื่อหลายปีผ่านมานี้ ๕-๖ ปีแล้ว มีลูกประจำอยู่สายหนึ่ง เคยสวดมนต์รัตนมาลาเมื่อสมัยเดิน รุดงค์ ลูกประจำสายนี้รักมาก อาตมาก็มีหมอนมီးอะไรที่กุฏิอาตมานะ หนูนี้ไปกั๊กหมอนกั๊กอะไรเคลื่อน กลาดหมดเลยนะ กั๊กเต็มไปหมดที่บนกุฏิอาตมานี้แหละ อาตมาก็พูดเล่น ๆ แต่จิตใจก็เหมือนเหมือนกันนะ **“ไอ้ หนูไม่มีดีมามันเลย ให้เด็กไปซื้อกรรมาดักเลย หนูไม่ดี เดี่ยวคีนี่จะมามันให้หมด”** พูด ๆ ลอย ๆ ออกมา อย่างนี้แหละ แต่จิตใจเราอาจไม่ถึงขนาดนั้น ก็พูดด้วยความโมโห ต้องเอามันเลย หนูมันไม่ดีกั๊กหมอนกั๊ก พรหมหมดไม่มีเหลือ แล้วลูกประจำอาตมาวางไว้ข้างที่อาตมาจำวัด คีนี่นั้นแหละกั๊กลูกประจำแหละเลย หนู กั๊กแล้วเอาไปปลงร่องไปเลย ๘-๘ เม็ดหายไปแล้ว มานับดูไม่พอร้อยแปด ขาดไป ๘-๘ เม็ดแล้วยังไง ให้พระ มาช่วยหา หาไม่เจอ บอกหลวงพ่อยู่ได้เพดานใต้ฟ้า เอาไม่ได้ ล้วงไม่ได้ถ้าจะเอาได้ต้องจัดพื้นออกเอาไป เอ...จัดก็เสียหมดนะซี เขาตอกตะปูไว้มันเป็นกุฏิเก่า ตอกตะปูไว้แน่นนี่จะจัดอย่างไร มีร่องนิดเดียว พอ เม็ดลูกประจำ ลงได้เห็นแต่ล้วงก็ไม่ได้ ลูกประจำอยู่ข้างล่าง ดิดฝ้าทำยังไงดี

คีนี่นั้นถ้าใครเห็นเขาก็คงว่าอาตมาทำอะไรจะยังงั้นเสียแล้ว **“ตมาก็จุดธูปจุดเทียน เติบจงกรม นั่งสมาธิ ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พูดว่า “พ่อหนูเอ๋ย พ่อหนู เมื่อคีนี่วานนี้ที่เราพูดกับเจ้าว่าหนูไม่มีดีจะมาให้หมดเลย นั้น ขอโทษด้วยเหอะ จงอธิษฐานให้เราหน่อยนะ เราขอแผ่เมตตาให้เจ้า เดี่ยวพรุ่งนี้จะเอากล้วยให้กิน อย่า มากั๊กหมอนกั๊กเสือกั๊กพรหมเป็นของสงฆ์เป็นบาปเป็นกรรมนะพ่อหนูนะ ขอแผ่เมตตาเจ้า จงอธิษฐาน ให้แก่เราเถิด ที่เราพูดพลั้งเผลอสติไป”**

เช้าขึ้นมาเป็นยังงั้น โยม ลูกประจำได้คีนี่หมด หนูคาบมาให้ที่นอนเลย เลยอาตมาก็มีหมอนดำราว คนหนึ่งที่สิงห์บุรีนี่นะ มาอยู่กับอาตมาเป็นแรมปี แกก็มานั่งนอนอยู่ข้างล่าง รับใช้ในวัดนี้ แกู้ซี้ดี เพราะเคยหาลูกประจำด้วยกัน เอาไฟส่องไปตามรู ว่ามันไปอยู่ข้างล่าง พอเข้าอาตมายังไม่ได้โยกย้าย ลูกประจำวางหนูกั๊กบิ่นไป ๔-๕ ลูก บิ่นไป มันไปขบ มันมีรูยังพอจะใช้ได้ ก็ไปเรียกพระปลัดประสิทธิ์ มา เรียกลูกศิษย์มา แล้วก็เรียก หมอเขียน ขโลปัทม์ ที่เป็นสมาชิกสมาคมสิงห์บุรี เดี่ยวนี้แก่มากแล้ว เป็นหมอ ดำรวจ ให้แก่มาดู แกก็บอกว่า “แน้ มาได้ไง” ก็เอาไฟส่องดู ก็ขึ้นมาหมดแล้วหนูเอามาคีนี่ ด้วยการแผ่ เมตตา นะ โยมจำไว้ หนูเอามาคีนี่

ผลสุดท้ายอาตมาก็ไปซื้อสายซอทอมาร้อยร้อย หมอเขียนอยู่กับอาตมาอีก ๒-๓ เดือน บอก หลวงพ่อไม่ให้อะไรผมไม่ว่าอะไร ผมขอลูกประจำได้ไหม แล้วอธิษฐานพรกั๊กได้ คนโน้นก็อยากได้ คนนี้ก็อยากได้ จะให้ใครดี ก็พิจารณาคนใกล้ตัวก่อน ก็หมอเขียนมารับใช้เราเป็นปี ๆ ก็ให้หมอเขียนไป นี่ ลูกประจำลูกนี้แหละ หมอเขียนยังไปรักษาอยู่จนบัดนี้ นี่อำนาจเมตตาของคุณะ ตั้งแต่นั้นมาหนูไม่เคยมากั๊ก หมอนมุ้งเลยจวบบัดนี้ นี่หนูก็เยอะ อาตมาก็ต้องให้กล้วยกิน แผ่เมตตา กับมัน เอ้าลองดูนะ แล้วจะไม่มากั๊ก ของเราเลย

ยายผิงกับแมว

มี ยายผิง อยู่คนหนึ่ง อยู่ที่ภูฏาตมา เดียวนี้ ตายไปแล้ว อาตมาก็มีแมวมีหมาอย่างนี้แหละ ตอนที่แก อยู่เอาตาลปัตรตีแมว ขยายคนนี้นะก็ถูกเขาไม่เลี้ยง อาตมาส่งลูกเรียนเป็นใหญ่เป็นโตแล้วนะ แล้วก็มียุทธสรี ไล่แม่ออกมา เราก็ต้องเลี้ยงแม่เขาด้วยสิ ลูกไม่เอาไหน พอได้เมียก็ลืมแม่เลย แม่เลยต้องมาอยู่กับอาตมา ขก เข็มขัดทองมาฝาก เอาสร้อยมาฝากอาตมาไว้ ก็มารับใช้ที่วัด พอแมวเข้ามาตีเลย ทั้งตีทั้งเตะ แล้วแมวก็กิ้งข ใหญ่ เห็นไหม แมวนี้แปลก ถ้าดำ มันยังจี๋ มันจี๋อะไรอะพรมหมด อาตมาวันนั้น เห็นลงมาจากข้างบน ก็ลง มานั่ง ๆ อยู่ข้างล่าง แล้วแมวทำอะไร มันเกลียดยายผิงที่ดำมัน มันไปชวนเพื่อนมาช่วยจี๋ ให้ยายผิงเห็น ใหมแมวที่บ้านใครไม่รู้ มันชวนเป็นแถวหมดแล้วมาถึงจี๋เอา ๆ แล้ววิ่งเลย อาตมาเห็นกับตาแล้ว โอ๊ย เห็น ใหมมันจี๋ทีเดียวยังไม่พออะ มันไปชวนเพื่อนชวนสมัครพรรคพวก มันมาช่วยจี๋ที่ภูฏาตมาแล้วให้ยายผิงเซ็ด ยายผิงก็ดำไปเซ็ดไป ดำไป อะไอย่างนี้นะ เดียวอีกวัน ไปชวนเพื่อนมาอีก ชวนเพื่อนยังไม่พอ ชวนหมามาจี๋ หมด แมวนี้สำคัญ เอาะยังงั้นเรื่องจริงที่นี้นะ ถามคนที่นี้ดู

อาตมาก็เปลี่ยนใหม่พอ ไม่มีแขก เรียกยายผิงมานี้ ยายผิงแกล้งแล้วบอกอาตมาขอขมาขานาต “นี่โยม ไปดำแมว มันยังจี๋เห็นไหม นี่เห็นไหม แล้วก็พาเพื่อนมาจี๋เห็นไหม นี่เห็นไหม” “เห็นเจ้าคะ” “และฉัน จะทำยังงั้นเจ้าคะ ก็แผ่เมตตาไม่ออก อยากจะกระที่บเสียดเลย อยากจะกระที่บแมว” “แห่มหลวงพ่อ เอาอย่าง จี๋เหอะ หาดะคอกให้ฉันสักลูกเถอะ จะจับไปปล่อยแถวพรมบุรี” บอก “อย่า บ้านแตกสาแหรกขาดอย่าไป ปล่อย วิธีของเราอย่างนี้ โยมนั่งกรรมฐานเสียสิ” บางทีมาอยู่กับอาตมาเป็นปี ๆ ไม่เคยนั่งกรรมฐานเลย โกลั เกลือกินค่าง ที่ว่าไว้สัปรหรืออยู่โกลัผีหรืออยู่โกลัพระไม่ต้องไหว้ ไม่ต้องเชื่อฟัง อันนี้เรื่องจริงนะ สัปรหรืออยู่ โกลัผี หรืออยู่โกลัพระไซ้ไหมล่ะ ลองไปพิจารณากันเอง

ยายผิงไม่เคยนั่ง ธรรมฐาน มีใครมา เอ้าโยม คุณน้ำคุณลุงคุณป้านี้ ธรรมฐาน หลวงพ่อกคนเขาถามว่า แกเอาบ้างหรือเปล่า ข้าเปล่าเลย นึกดูสิ ไม่เอาไหนเลย ในที่สุดอาตมาก็บอกให้โยมทำอย่างนี้ ได้ไหม บอกว่า แม่แมวเอ๊ย อย่าจี๋เลยนะ เรากวาดล่าบาก็ไปจี๋ที่อื่นเถิด ต่อไปนี่ฉันจะไม่ดำแก ฉันจะไม่ตีแก ให้สัญญากับแก ไปจี๋ที่อื่นนะ พูดให้เพราะ ๆ ยายผิงพูดกับแมวจะจำหน่อยสิ แมวมันก็มีชีวิตชีวา แมวตามบ้านที่มาปล่อยวัด เพราะอะไร จี๋รดหัวเตา ก็เจ้าของบ้านไม่มีราศี ไม่มีสกุลรุนชาติ แมวจึงจี๋รดหัวเตา เอ้าลองดูสิ พอจี๋รดหัวเตา แล้วทำไง เอามาปล่อยวัดแล้วที่หมามันไม่จี๋ ตามถนนหนทางนี่นะเพราะมันมีระเบียบมันชวนกันจี๋ที่ทำ โนน ไม่เหมือนวัดสุทัศน์ นกกระเจาจี๋ตามถนนเต็มไปหมด นี่มีจี๋ตามถนนไหม ไม่มีหรอก มันจี๋ที่ทำ ถาม มันดูสิ ลองไปตีไปเตะ ไม่ซำก็จี๋ตามถนนหรอก ที่จี๋ตามนี้ไม่ใช่หมาที่วัด มีคนมาปล่อยได้ วันนี้ยังไม่ได้ หัดมัน

ในที่สุดยายผิงก็พูดเพราะ ๆ แม่แมวต้องพูดอย่างนี้ อย่าไปตีมัน เตะมัน เสียสกุลรุนชาติ เอาดินเตะ แมวเตะหมานี่นะ แมวหมาเสียแมวเสียหมากลับมาจี๋รดเป็นกาลกนิประจำบ้าน บางบ้านมันออกลูกกรอกให้ เลย แม่แมวจำมาทานเสียตรงนี้ แมวบางตัวมันจี๋ในส้วม อาตมาเห็นบางตัวมันเข้าไปในส้วมเลย เอ๊ะ แมวมัน เข้าไปทำไมหว่า อ้อ ไปถ่ายลงบ่อนะพอดิเลย ลงโถพอดิเลย บางคนเห็นแมวไปตีไปเตะ เสียสกุลรุนชาติ

ไม่ใช่เสียแมว เสียที่คน คนไม่มีสกุลรุนชาติ แมวก็นี่ให้เจ็ดเสียคุณะ อันนี้เรื่องจริงนะ เลยพูดกับมันดี แมวก็นี่ไปบอกกับเพื่อนมัน นี่ตอนนี่ไปขายผิงเขาตินะ ไม่ต้องมาที่นี่ เอ๊ะ มันมีบอกกันได้ใช่ไหม แล้วตั้งนั้นมา แมวไม่เคยมาที่นี่ที่ภูฏาตมาเลย ขายผิงบอก **โอยหลวงพ่อ ตั้งแต่นั้นมาไม่ต้องเซ็ดขี้แมวเลย หมามีตัวเดียว** **อุตส่าห์ทำเรา ไปบอกเพื่อนมาขี้ได้เห็น** ไหม ลองดูซิ ตอนอาตมาเป็นเด็กเคยไปเที่ยวตามบ้าน บ้านโยมเขามีลูกสาวสวย อยากจะไปชอบลูกสาวเขา อาตมาก็ไป ไปเห็นหมาเยอะ เออ หมาบ้านพ่อตานีเยอะจัง ขว้างมันเลย วันหลังเรไปหาเราคนเดียว มันจำแม่น สิบปีมันยังจำได้ จะบอกเทคนิคโยมที่จะไปบ้านลูกสาวใคร สมมติว่า คิดพันลูกสาวบ้านใครเอาลูกขึ้นไป ห่อไปให้ได้ หมามันชอบลูกขึ้น โยมนั่งจำหน้าไว้เลย วันหลังไปมันเจียว ๆ เอาลูกขึ้นมาหรือเปล่า เลียแข้งเลียขา ลูกขึ้นมาหรือเปล่า อันแน่ ลูกขี้ไม่ได้เอามา วันหน้ามาต้องกัด เอ้าลองดูซิ ถ้าไม่เชื่อตามใจนะ ถ้าไปขว้างหมา ไม่ต้องคนหรืออก แก่หมามันก็เกลียด หมาก็เกลียด เราไปขว้างมัน ไปไล่มัน ไปด่ามัน พุดจาจาสามหาว่า ไม่มีสัจจะวาจา พุดจาไม่ดี แมวก็นี่เกลียดหมาก็เกลียด ยังอุตส่าห์มาช่วยขี้ นะว่าจะเย็บหมอนไปถวญวัดโน้นวัดนี้ แก่ก็เย็บ ปากก็รับแขก แก่ก็หน้าสำคัญเหมือนกัน แก่ดูหน้าคนแต่งตัวสวย ๆ ขายผิงขงกาแฟทำอะไรให้กิน แต่งตัวปอน ๆ มาขายผิงหันกันให้ทำไม่รู้ไม่ชี้ นี่ซิ แมวถึงขี้รด รับแขก ยังเอาสวย ๆ นะ คนไม่สวยไม่รับนะ นี่เรื่องจริงที่วัดนี้เอง เคียวนี้แกตายไปแล้วได้เต็มที แกอยู่เล่าไม่ได้เดี่ยวแกไม่ตมนี้ ร้อน เอ้าเรื่องจริงนะลองเอาไปใช้ดูได้

สรุปแล้ว ไม่มีอะไรดีเท่าแม่เมตตา ได้จากการเจริญวิปัสสนาก็มีกฎฐานเท่านั้น ถึงจะตัดใจได้ และเสียสละได้ด้วยเมตตาของตน แก่บุคคลอื่นได้ โดยเฉพาะแก่สัตว์เดรัจฉาน เราจะเห็นพระพุทธรูปไปปักกลดไก่อปามันเชื่อง เขาเรียกว่า สมเด็จพระสังฆราชไก่อเชื่อง ไก่ละ ก็เพราะเมตตาไม่ใช่หรือ ไม่ได้ไปฆ่ามัน นี่แหละเราไปเตะมันเข้าไม่มีสกุลรุนชาติ มันเป็นกาลกนิของเจ้าของที่มีจิตใจเลวร้าย ไม่มีมารยาทเลย ก็ทำให้แมวไม่มีมารยาทไปด้วย แมวที่ขี้รดบ้านและทะเลาะเบาะแว้งเพื่อนนั้น เจ้าของไม่ดีนะ ถ้าเจ้าของมีราศี มันก็จะออกลูกกรอกให้ อย่างที่จังหวัดสิงห์บุรี นี่เขาร่ำลือกันว่าแมวที่วัดนี้ออกลูกกรอกมีตาเพชร เพชรตาแมวก็นี่ไปเลี้ยงอย่างดีเลย แล้วออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเลย บ้านนี้ไม่ออกให้ บ้านนี้ไม่มีราศี เลยหนักเข้าห้องเคื่องเรื่องนี้เลยใส่ชะลอมลูกทั้งคอก แล้วก็ห่อชะดิ ผากเรือเมล์มาขึ้นหน้าวัด แล้วเรือมาตอนบ่าย โมงนี้ ก็จะผากผักหญาปลาแม่น้ำให้พระสงฆ์องค์เจ้าในวัด ก็ต้องไปรับ ก็ไปเอาชะลอมนั้นมา ก็กินว่าคงจะเป็นผัก พอมาก็ดูเป็นแมวตั้ง๑๔ ตัว บ้านที่เอาแมวเราไป แล้ววันหลังก็จดหมายมาว่า หลวงพ่ออย่าโกรธเคื่องเลย ก็ฉันเอาไปกลับออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเขาร่ำ รวยกัน ฉันเลยก็ต้องรวบรวมมาคืน ก็ราศีตัวไม่ดี แล้วด่าแมวทุกวัน มันก็ออกลูกกรอกให้นะ มันท้องจริง แต่มันออกให้ร้านโน้นร่ำ รวยจนบัดนี้ ดูซิ เลี้ยงไว้แท้ ๆ มันไปให้คนอื่นรวย ก็บ้านนี้รวยได้อย่างไร ไม่มีกุศลเลย ไม่มีเมตตาเลย มันก็ไปให้บ้านอื่นเขา จะเอาอย่างไรกันแน่ บ้านอื่นเขาจะรวยกันแล้วบ้านนี้ไม่มีสิริขวัญมงคลอยู่ในบ้านของตนเลย วาจากี่ไม่ดี พุดจาพาที่ก็เขามาก ไม่มีธรรมะเลยแม้แต่น้อย ดี๔ ลูกขึ้นมาสวดมนต์แล้วที่บ้านนี้ นะ ดี๕ ลูกขึ้นมาสวดมนต์เลยด่าลูกด่าหลานที่ดี๔ ไม่ใช่โยโสภทวานะ อาหามาอาเหียมา เอ๊ะ ตั้งแต่ดี๔ เลย แล้วแมวมันจะออกลูกกรอกได้ไง ก็ออกให้ร้านโน้นเลย ร้านโน้นก็สวดมนต์ทุกวัน ไม่ต้องเลี้ยงแมวก็นี่ยังได้บุญ เห็นไหมแล้วบ้านนี้ไม่มีรดตั้งหลายคัน ร้านก็เลยรุ่งเรืองขึ้นมา อุตส่าห์ไปเอามาจากวัดคันไปออกลูกให้บ้านอื่นเขา กระทั่งแมวก็นี่ไม่ยอมมาหาหมาก็ไม่มา

สูงนสะบัด ช้างเียงลงไปคิิดูเอาเองคนไหนมีเมตตา นกก็มา หมายก็มา แมวก็มา คนก็มา ดูซิ อย่างนี้ มีเหตุผล
ที่น่าฟัง

สถิติฐาน ๔ ปดอบายภูมิได้

พระภวนาวิสุทธิคุณ

ญาติโยมเอ๋ย โปรดได้ทราบไว้เถอะ บุญกรรมมีจริง บาปกรรมมี ยมบาลจกไม่มี จิตนี้เป็นผู้จด จดทุก
วันคือ อารมณ์ เรื่องจริงแน่ จดทุกกระเบียดนิ้ว บาปบุญคุณโทษบันทึกเอาไว้ พอวิญญาณออกจากร่างไป มัน
ก็ขยายออกมาใช้กรรมไป ถ้าเราทำดีก็ไปบังเกิดในสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรกไปแบบนี้

อาตมามาคิดดูนะว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดินก็คงไม่ใช่ ดูตัวอย่างที่เคยเล่าให้ญาติโยมฟัง
ศาล่งฮ่วย ผูกคอตาย วิญญาณไปเข้ายายเถา ยายเถาเป็นคนไทยแท้ ๆ เกิดพูดภาษาจีนได้ ตอนนั้น
อาตมาอยู่วัดพรหมบุรี

อาตมาเป็นหมอไล่ผีแต่ไม่มีคาถา ถ้าเป็นหมอผีไม่ต้องใช้คาถา ทำปากขมูบขมิบ เทน ามนตร์ราด
ส่งไป ผีจริงก็ร้อง ผีปลอมก็ร้อง พวกนี้ โคนน้ำ ำไม่ได้ร้องหมด อาตมาจับผีได้หมดแล้ว จริงปลอมรู้หมด

คนที่เป้นลมเพลมพัดไม่ต้องเสกคาถาหรอก เอาน้ำ ำพันไปยังร้องเลย ร้องหวีดหวาด ๆ คนสติไม่ดี
ไม่ทำอะไรหรอก คนไม่มีสติเขาสวดภาณยักษ์กัน คนไม่มีสติคั่นกันจะตาย คนมีสติเขาเฉย นี่จำไว้ มีสตินี้มี
ประโยชน์ คนไม่มีสติผีเข้าเจ้าสิง

มีคนมาตามอาตมาไป พอไปถึงยายเถาพูดภาษาจีน เลยต้องให้เรือไปตาม ศาล่งฮ่วยถึงยก ไว้
ผมเปีย เป้นลูกเขยอาตมาให้มาเป็นล่าม

เขาบอกไม่ต้องไล่เขา เขาอยู่กับฮ่วยเซี่ยเถ้า อยู่ตรงใกล้วัดพรหมบุรีนี้เอง

อาตมาถามว่า “ฮ่วยเซี่ยเถ้า” คือใคร ทำไมถึงไปอยู่กับฮ่วยเซี่ยเถ้า เขาบอกว่า

“ชื่อ หลวงตามด เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี้เอง อยู่ด้วยกัน๒
คน ขุดดินถมถนนทุกวัน ถ้าไม่ขุดดินเขาเจ็ยนต์ และฮ่วยเซี่ยเถ้าก็ขุดดินด้วย”

อาตมาได้ถามคนเฒ่าคนแก่ชื่อ บัวเฮง อยู่ตลาดปากบางบอกว่าฮ่วยเซี่ยเถ้ามีจริง ชื่อ สมภารมด อยู่
วัดกลาง เป้นสมภารวัด จะสร้างถาวรวัตถุของวัด แต่เงินทองถูกมัททากโกงไปหมด ไม่รู้จะทำอย่างไร
เสียใจเลยผูกคอตาย

นี่เห็นไหมสมภารผูกคอตาย ไม่ได้เคยเจริญกรรมฐานเลย ตายมาตั้งห้าหกสิบปีแล้ว เดียวนี้ยังอยู่
ศาล่งฮ่วยเถ้าว่า อยู่กับฮ่วยเซี่ยเถ้า ซ้อมด ก็ตรงกัน อาตมาถามว่า “อยู่ตรงไหนล่ะ ทานข้าวที่ไหน
ลือมาทำไมล่ะ”

“อ้าวมาบอกให้ลือไปบอกหลานสาวอ้าวนะ ทำบุญไปให้อ้าวไม่ได้ล่ะ อย่าทำล้วย

“แล้วกินที่ไหนล่ะ”

“อ้าวกับฮ่วยเซี่ยเถ้าไปกินตามกองขยะ ที่เขาเอาเศษอาหารมาทิ้งกินกับหนอน”

“เฮ้อ! ที่ดี ๆ ทำไมไม่กินล่ะ”

“ไม่มีใครให้กิน มีอีกพวกหนึ่งขุดถนนเหมือนกัน แต่เขามีข้าวกิน พวกอ้าวไม่มีข้าวกิน ต้องไปกินที่
มันเหลือ ๆ จึงจะกินได้ ไปบอกหลานสาวอ้าวเซี่ยเถีย นะ บอกว่าไม่ต้องทำบุญไป อ้าวไม่ได้ “ถ้าลืออยาก
ทำบุญให้อ้าวนะ ฮ่วยเซี่ยเถ้ามดบอกกับอ้าว บอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนาและอ้าวจะได้”

อาตมาก็มาบอกเจ้เจียว่า ตาเล่งช่วยบอกให้เจริญกรรมฐาน แต่กลับถูกว่า บ้าบอคนแตกเสียอีก
ตาเล่งช่วยบอกว่า ที่อ้าวผูกคอตายนี้ไม่ใช่อะไร อาเจียไม่ให้เงินอ้าวกินยาฝิ่น อ้าวกินวันละ ๕ บาท ตัก
น้ำมาให้ทำขนมขาย ไม่ตักให้ก็ไม่ให้อ้าวกินยาฝิ่น อ้าวก็เสียใจผูกคอตาย ตายไปแล้วก็ไม่มีใครให้กิน ช่วย
เจียเถ่าบอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนาจึงจะได้

อาตมาถามว่า “ช่วยเจียเถ่า บวชเป็นสมภารเจ้าวัด ทำไมไม่เจริญกรรมฐาน มาผูกคอตาย”

เขาบอกว่า “ไม่ได้ทำฯ” อาตมาจحدและจจจำไว้จนบัดนี้

อาตมาถามว่า “ลื้ออยู่วัดไหนล่ะ”

“อ้าวอยู่ตรงนี้เอง อ้าวเห็นลื้อทุกวัน ลื้อเดินไปอ้วก็ทักลื้อว่า อีไปไหนนะ แต่ลื้อไม่พูดกับอ้าว”

อาตมาถามว่า “ชุดถนนที่ไหน” ก็ชี้ไปตรงนั้น แต่ไม่เห็นมีถนน ก็ได้ความว่าเราเดินไปตลาดบ้าน
เหนือบ้านได้ เขาเห็นเราหมดเขาทัก แต่เราไม่รู้เรื่อง อาตมาถามต่อไปว่า

“ลื้อมีความเป็นอยู่อย่างไร” เขาบอกว่า

“ถ้าถึงวันโกนวันพระเขาให้หยุดงาน ที่มานี้เป็นวันโกน หยุดงานแล้ว เดี่ยวอ้าวต้องรีบกลับ เดี่ยว
จับได้ เขาตีอ้าว หนีมาบอกหน้อยเท่านั้นเอง”

และยายเก่านั้น พอถึงวันโกนสารทก็พายเรือมาจอดที่ตลาดปากบาง มีน้ำไหลเข้าทุ่ง ตอนนั้น
ชลประทานไม่มี ไปจอดเรือตรงที่เขาผูกคอตาย มาซื้อของจะไปกวนกระยาสารท ตาเล่งช่วยบอกเขาให้หยุด
งาน อ้าวเลยกระโดดขึ้นเรือมาเลยมาเข้าชยเกา ซึ่งนั่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อเดี่ยว

พอฝ่อออกแล้ว อาตมาบอก “ยายเกาไอ้ย เจียะปี้ง ฮ้อนะ” ยายเกายังไม่รู้เจียะปี้งเลย พุดจีนไม่ได้ อยู่
บางลำโรง เขตสวี่ อำเภอกำกึ่ง จังหวัดลพบุรี

อาตมาอยากรู้ว่า ฝีมิจริงไหม ก็เป็นหมอผีเสียเอง นี่เล่าให้ญาติโยมฟัง

สรุปได้ความว่า การที่ฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย ญาติพี่น้องทำบุญให้ไม่ได้ผลแน่ ต้องเจริญวิปัสสนา
กรรมฐานแผ่ส่วนกุศลจึงจะได้รับผล เพราะฝีม่าบอกอย่างนี้ โยมจะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่เป็นไรนะ ก็นี้กว่าโยม
ทำวิปัสสนากรรมฐานไปก็จะได้รับผลว่าบุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริง หรือไม่ประการใด

เหมือนคนเรือนจำในวันนี้ ไปกระตุกสายสร้อยเขาและเอาเท้าถีบ เพราะสร้อยเส้นใหญ่ เขาล้มไป
แล้ว พอนั่งวิปัสสนาเข้าก็ปวดคอ คอเขียว ปวดขา กำหนด ‘ปวดหนอ ๆ’ ก็นึกถึงกรรมที่ตนทำไว้ ที่ได้ไป
กระตุกสร้อยเขา พอนึกได้ปั๊บ ขอโทษกรรมทันที ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกแล้ว ปรากฏว่าหายปวดทันที
นี่แสดงว่าเห็นกฎแห่งกรรมด้วยเวทนา

ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย มีพยานหลักฐาน เดี่ยวนี้ออกจากเรือนจำไปแล้ว เป็นไทแล้ว ทำตามตัวอย่าง
ที่อาตมาพูดตรงกับใจเขา บอกว่า

“หลวงพ่ ที่พุดนี้มันซึ่งใจผมคิดไว้แล้ว ออกไปนี้ ต้องเอารูปเทียนแพไปขอโทษกรรมที่ได้ไปทำเขา
ไว้ แล้วจะไปบูชาพ่อแม่ หาลูกหาภรรยาคำนึงงานกันต่อไป

วันนี้อาตมาก็ขออนุโมทนาสาธุการส่วนกุศล ท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ให้แก่ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเจริญสติปัฏฐานสี่ เจริญกาย เวทนา จิต ธรรม ตั้งพิจารณาโดยปัญญา ตลอดกระทั่ง ยืน เดิน นั่ง นอน จะรู้เหี้ยม ๆ ขาทุกประการ ก็มีสติครบ

รับรองได้เลยว่า ถ้าโยมทำถึงขั้น ปิดประตูบាយได้เลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน โยมจะไม่ไปภูมินั้นอย่างแน่นอน

เพราะเหตุใด เพราะอำนาจกิเลสทั้งหลาย โลภะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้น โยมก็กำหนดได้ไม่มีโลภะ ขณะมีโลภะ ก็กำหนด โลภะหายไป

จิตวิญญาณตายขณะมีโลภะตายไปเป็นเปรต กำลังมีโทสะตายไปขณะนั้นลงนรก มีโมหะรวบรวม อยู่ในจิตใจไว้มากต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอย่างแน่นอน

ถ้ามีสติปัฏฐานสี่ มีสติสัมปชัญญะดี อบายภูมิก็ไม่ต้องไป ปิด นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ทางอายตนะธาตุ อินทรีย์ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทุกประการ

ขอกุศลที่ญาติโยมได้บำเพ็ญไปแล้ว๒-๓ วาระที่ผ่านมา จงเป็นพลวปัจจัย คลบ้นดาลย้อนกลับเป็น บุญกุศลให้แก่ญาติโยมทั้งหลาย ประสบความสุขสันต์นี้วันครทุกท่าน และจงพยายามก้าวหน้าผ่านเกาะแก่ง ทุกกันดาร ผ่านอุปสรรคถึงฝั่งปากคือ พระนิพพาน โดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ.

ภาคธรรมปฏิบัติ

สติปัฏฐาน - ภาคปฏิบัติ

พระภิกษุสงฆ์วิสุทธิตุณ ๔ พ.ศ. ๓๒

การบำเพ็ญจิตภาวนาตามแนวทางสติปัฏฐานสี่ ของพระพุทธเจ้าของเรา วิธีปฏิบัติเบื้องต้นต้องยึดแนวทางหลักสติเป็นตัวสำคัญ

สติปัฏฐานสี่ มีอยู่ ๔ ข้อ สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมใหม่ จงท่องความหมายนี้ไว้ก่อน

ข้อที่ ๑ กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน แปลตามศัพท์ว่าพิจารณาภายในกาย นี่สักแต่ว่ากาย ไม่มีตัวตน บุคคลเราเขา แต่โดยวิธีปฏิบัติแล้ว ให้เอาสติ เอาจิตพองดูกาย ยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา จะรู้แขนเหยียดขาต้องติดตามดู คือใช้สตินี้เอง ดูร่างกายสังขารของเรา อันนี้เรารู้ไว้เป็นเบื้องต้นก่อนสำหรับขั้นหนึ่ง

ข้อที่ ๒ เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน เวทนาเป็นสภาพที่ทนอยู่ไม่ได้ บัญชาการไม่ได้ ต้องเป็นตามสภาพนี้ และเป็นไปตามธรรมชาติเหล่านี้ เวทนามีอยู่ ๓ ประการด้วยกัน ได้แก่ สุขเวทนา ทุกขเวทนา และ อุเบกขาเวทนา

ทั้งสามประการนี้ จุดมุ่งหมายก็ต้องการจะให้สติไปพิจารณาเวทนานั้น ๆ เช่น ฝ่ายสุขก็มีทั้ง สุขกาย สุขใจ อันนี้เรียกว่า สุขเวทนา แล้วก็ทุกข์กายทุกข์ใจ หรือจะว่าทุกข์ทางด้านกายและใจก็ได้ เรียกว่า

ทุกขเวทนา อุเบกขาเวทนา ก็คือ ไม่สุขไม่ทุกข์ จิตใจมักจะเลื่อนลอยหาที่เกาะไม่ได้ เรียกว่า อุเบกขาเวทนา

วิธีปฏิบัติต้องใช้สติกำหนด คือตั้งสติระลึกไว้ ดีใจก็ให้กำหนด กำหนดอย่างไรหรือ กำหนดที่ลิ้นปี หายใจยาว ๆ จากจมูกถึงสะดือให้ได้ หายใจขึ้นลงยาว ๆ กำหนดว่า ดีใจหนอ ดีใจหนอ

ทำไมต้องปฏิบัติ เช่นนี้เล่า เพราะความดีใจและสุขกายสุขใจนั้น เดียวกันทุกขอีก สุขเจือปนด้วยความทุกข์อย่างนี้เพื่อความไม่ประมาทในชีวิตของเรา จะต้องรู้ล่วงหน้า รู้ปัจจุบันด้วยการกำหนด จึงต้องกำหนดที่ลิ้นปี

บางคนบอก กำหนดที่หัวใจ ถูที่ไหน หัวใจอยู่ที่ไหนประการใด อันนี้ผู้ปฏิบัติยังไม่ต้องรับรู้วิชาการ ทั้งให้หมด ปฏิบัติตรงนี้ให้ได้

ลิ้นปีเป็นขั้วเบตเตอร์ชาร์ตไฟฟ้าเข้าห่ม ทุกคนไปแปรธาตุการปฏิบัตินี้ไม่ใช่การวิจัย ไม่ใช่ประเมินผล แต่เป็นการให้ผุดขึ้นมของโดยปกติธรรมดาแล้ว ให้มันใสสะอาด รู้จริงรู้จัง รู้ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิให้รู้ขึ้นมาเอง

คำว่ารู้อย่างนี้ ทำยาก รู้วิชาการทำงาน อ่านหนังสือท่องได้ก็ได้ แต่รู้อย่างนี้ให้ใสสะอาดขึ้นมา รู้ยาก หนึ่ง จะรู้ได้ง่ายต้องปฏิบัติขึ้นมา ดีใจ เสียใจ มีความสุขกายสุขใจ อย่าประมาทเล่นเล่นนักเราต้องตั้งสติทุก

อริยาบถตามกำหนด

การกำหนดจิตนี้ หมายความว่า ให้ตั้งสติ เป็นวิธีปฏิบัติ สัมปชัญญะมีความรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาปัจจุบัน อย่างนี้เป็นต้น อดีตไม่เอา อนาคตไม่เอา ให้เอาปัจจุบันที่มันเกิดขึ้น ให้ปฏิบัติอย่างนี้ โดยข้อปฏิบัติ ๔

ถ้าเสียใจ มีความทุกข์ใจ มันอยู่ในข้อนี้ จึงต้องกำหนดที่ลิ้นปี เสียใจหนอ ๆ หายใจลึก ๆ ยาว ๆ เสียใจเรื่องอะไร เป็นการป้อนข้อมูลไว้ให้ถูกต้อง

สติที่ระลึกได้ หมายถึงตัวเจตนา หาเหตุที่มาของทุกข์ ตัวสัมปชัญญะเป็นตัวบอกให้รู้ ให้มีความเข้าใจเรียกว่า ปัญญารู้เท่าทันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปัจจุบันนี้นั่นเอง คนเรานี้จึงต้องกำหนดที่เวลานี้

ปวดเมื่อยเป็นเวทนาทางกาย แต่จิตไปเกาะ อุปาทานยึดมั่น ก็ปวดใจไปด้วยเช่นเราเสียใจ ร่างกายไม่ดี สุขภาพไม่ดี เป็นโรคภัยไข้เจ็บ จิตมันก็เกาะที่เจ็บนั้น จึงต้องให้กำหนดด้วยความไม่ประมาท เป็นวิธีฝึกปฏิบัติที่กำหนดเวลานั้น

ปวดหัวเข่าที่ไหนดก็ตามต้องตามกำหนด กำหนดเป็นตัวปฏิบัติเป็นตัวระลึก เอาจิตไปสู่จุดนั้น เป็นอุปาทานยึดมั่นก่อน เพราะเราจะก้าวขึ้นบันไดก็ต้องเกาะยึด เราจะก้าวต่อไปก็ต้องปล่อย นี่อุปาทาน ถ้าไหม ๆ นี้เรียกว่า สมถะ สมถะยึดก่อนแล้วปล่อยไปก็เป็นวิปัสสนา เป็นต้น เราจะทราบความจริงถึงจะเป็นวิปัสสนาขึ้นมามากต่อภายหลัง

เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติต้องเข้าใจอย่างนี้ ต้องกำหนด ส่วนใหญ่ไม่กำหนดกัน จึงไม่รู้เรื่องราวอย่างนั้น เป็นต้น มีความสุขทางไหนก็ตาม เดียวจะทุกข์อีก นี่มันแก้ไม่ได้เพราะอย่างนี้

เกิดที่ไหนต้องแก้ที่นั่น ไม่ใช่ไปแก้กันที่อื่น หาเหตุที่มาของมัน คือ สติ สติเป็นตัวกำหนด เป็นตัวหาเหตุ เป็นตัวเจตนา บอกให้รู้ถึงเหตุผล ตัวสัมปชัญญะรู้ที่ ว่างนอก รู้ใน นั่นแหละคือตัวปัญ ความรู้มันเกิดขึ้น

ตัวสมาธิ หมายความว่า จับจุดนั้นให้ได้ เช่น เวทนา ปวดเมื่อย เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติมาก จึงต้องให้กำหนด ไม่ใช่ว่ากำหนดแล้วมันจะหายปวดก็หาไม่ได้ ต้องการจะใช้สติไปควบคุมจิตที่มันปวด

เพราะปวดนี้เราคอยยึดมั่น จิตก็ไปปวดด้วย เลยก็กลับกลายให้เกิดทุกข์ใจขึ้นมา เพราะอุปาทานไปยึดขึ้นมาอย่างนี้เป็นต้น จุดมุ่งหมายก็ต้องการให้เอาสติไป ควบคุมจิตว่ามันปวดมากแค่ไหนประการใด

อุเบกขาเวทนา ไม่สุขไม่ทุกข์ ใจก็ลอยหาที่เกาะไม่ได้ ใจลอยเหม่อลอยไปแล้ว เห็นคนเป็นสองคนไป จึงต้องกำหนดอุเบกขาเวทนา กำหนดที่ไหนด กำหนดที่ลิ้นปี หายใจยาว ๆ ลึก ๆ สบาย ๆ แล้วก็ตั้งสติระลึกก่อน กำหนดรู้หนอ ๆ ๆ ๆ

ถ้าเราสร้างคอมพิวเตอร์ขึ้นมาได้ครบ ป้อนข้อมูลเข้าไป รู้หนอ ๆ เดียวสติรวมยึดมั่นในจิต จิตก็แจ่มใส ความทุกข์นั้นก็จะหายไป

อุเบกขาเวทนา ไม่สุขไม่ทุกข์ ส่วนใหญ่จะประมาทพลาดพลั้ง จึงต้องกำหนดทุกอิริยาบถดังที่กล่าวนี้

ข้อที่ ๓ จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน ต้องท่องให้ได้ ทำไม่เรียก จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน ฐานของจิต ต้องยึดในฐานทั้งนี้ จิตเป็นธรรมชาติที่คิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เหมือนเทพบันทึกละเอียด จิตเกิดที่ไหนด ผู้พัฒนาจิตต้องรู้ที่เกิดของจิตอีกด้วย

จิตเกิดทางอายตนะ ธาตุอินทรีย์นี้เอง จะพูดเป็นภาษาไทยให้ชัด ตาเห็นรูปเกิดจิตที่ตา หูได้ยินเสียงเกิดจิตที่หู จมูกได้กลิ่นเกิดจิตที่จมูก ลิ้นรับรสเกิดจิตที่ลิ้น กายสัมผัส สัมผัสร้อนหรือหนาว อ่อนหรือแข็งนั้นลงไป เกิดจิตทางกาย เรียกว่า จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

วิธีปฏิบัติอย่างไร ให้ทำอย่างนี้ ที่มาของจิตรู้แล้วเกิดทางตา ตาเห็น เห็นอะไรก็ตั้งสติไว้ จับจุดไว้ ที่หน้าผาก อุณาโลม..... กดปุ่ม ให้ถูก เหมือนเรากดเครื่องคิดเลข บวกลบคูณหารมีครบ กดปุ่ม ให้ถูกแล้ว ผลลัพธ์จะออกมาอย่างนี้

เห็นหนอ ๆ เห็นอะไร เห็นรูป รูปอยู่ที่ไหน สภาวะรูปนั้นเป็นอย่างใดสภาพผันแปรกลับกลอก หลอกหลวงได้ เชื้อเข้าได้ทุกประการ เรียกว่า รูป เป็นเรื่องสมมติ และเป็นเรื่องทำลายได้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แปรปรวนดับไป คือรูป ต้องกำหนดนักปฏิบัติอย่าทิ้งข้อนี้ไม่ได้

ในจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นธรรมชาติของจิตเกิดที่ตา เกิดแล้วกำหนด ไม่ใช่เราแล้วไปหา กำหนดข้างนอก ตาเห็นอะไรก็กำหนดว่า เห็นหนอ ทำไมไม่ต้องกำหนดด้วย เพราะจิตมันเกิด ตาสัมผัสกับรูป เกิดจิต ในเมื่อเกิดขึ้นแล้ว เห็นของเหล่านั้น เราจึงไม่มีปัญญา

เราชอบไหม ชอบเป็นโลกะ ไม่ชอบเป็นโทสะ เราไม่ใช่สติเลยกลายเป็นคนโมโห รู้ไม่จริงรู้แค่ตา เนื้อ ไม่รู้ตาใน ดูด้วยปัญญาไม่ได้ เลยดูด้วยโมโห คนเราจึงได้เลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปดังที่กล่าวแล้ว ต้องใช้สติ

นี่ข้อจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นธรรมชาติของจิตต้องพัฒนาตรงนี้ ต้องกำหนดทุกอาการ ทุก อิริยาบถ หูได้ยินเสียง หูกับเสียงอย่างไร ไกลแค่ไหนอย่างไร ไม่ดีเข้าไปประเมิณผล ไม่ต้องวิจัย ห้าม! ห้าม เพราะเหตุใด

เพราะมันเป็นวิปัสสนิกไป นี่ก็ขึ้นมาก็วิจัยตามวิชาการ มันจะไม่ได้ผล เราก็ตั้งสติไว้ที่หู ฟังเสียง หนอ เราฟังเฉย ๆ ไม่ได้หรือ ทำไมต้องกำหนดด้วย

ถ้าเราไม่กำหนด เราจะขาดสติ ถ้ากำหนดก็เป็นตัวฝึกสติ ให้มีสติอยู่ที่หู จะได้ว่าเสียงอะไร เสียง หนอ ๆ กำหนดเสียงเฉย ๆ ได้ไหม ได้! แต่ไม่ดี เพราะเหตุใด

หนอ ตัวนี้เป็นการรู้จิตให้มีสติดี มีความหมายอย่างนั้น คำว่าหนอนี้ เป็นภาษาไทย หนอดีมาก เรา จะบอกว่าเสียงหนอ มันรู้จิตได้ดีมาก มีสติดีในการฟัง ระลึกรู้ว่าเสียงเขาต่ำเสียงเขาว่า หรือเสียงเขา สรรเสริญเยินยอ ประการใด

สัมปชัญญะ ตัวรู้ว่าเสียงนี้ ของนาย ก เสียงนี้ ของ นาง ข. มาพูดเรื่องอะไร ตัวสติจะแจ้งเบียดหาเหตุ ที่พูด ทำไมเขาจึงพูดเช่นนั้น ตัวสัมปชัญญะก็บอกกับเราว่า อ้อเขาพูดนี้ เพราะอิจฉาเรา เขาต่ำเรา มาว่าเรา สติบอก สัมปชัญญะเป็นตัวคิด ปัญญาที่แสดงออก คอมพิวเตอร์ก็ออกมาว่า เสียงนี้ ไร้ประโยชน์ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ก็ดับดับไปทันทีที่หู เลยก็ไม่ต่อเนื่องเข้ามาภายในจิต เราก็ไม่มีการเศร้าหมองใจ เพราะข้อคิดนี้

เพราะฉะนั้นนักปฏิบัติ ต้องกำหนดตรงนี้ ไม่ใช่เดินจงกรมนั่งปฏิบัติ ฟองหุหนอให้ได้ ไม่ใช่ ตรงนั้น ตรงนั้นเป็นตัวสร้างเครื่องคอมพิวเตอร์ให้มีพลังจิต ในข้อคิดของวิปัสสนาญาณอีกประการหนึ่ง ดังหาก

ผู้ปฏิบัติต้องเริ่มต้นด้วยการพิจารณาจิต จิตเกิดทางหู ถ้าเราสร้างเครื่องได้ดีแล้ว ป้อนข้อมูลถูก สร้างระบบถูก ข้อมูลในจิต คือ อารมณ์ที่เราเก็บเอาไว้ นานักหนาแล้ว คลื่นคลายไม่ออกแฝงไว้ในอารมณ์คือ โทสะ โทสะ โมหะ ทำให้จิตเศร้าหมองมาช้านาน ไม่ปล่อยใจจึงต้องกำหนดอย่างนี้

เสียงหนอ ๆ ไม่ใช่เท่านี้เลยนะ เสียงเขาค่า ไซ้แล้วถ้าเรามีสมาธิ สะสมหน่วยกิตสติปัฏฐานสูตรไว้ชัดเจน เสียงหนอก็รู้แล้ว อ้อผาค่าเรา ค่าเราตรงไหน มีตัวตนตรงไหนบ้าง ที่เราจะถูกค่า แล้วเจ็บช้ำ น้ำใจ เช่นนี้ เราก็ใช้ปัญญานี้เอง

ฟัง อ้อเขาค่า ค่ามาโดยสมมติว่าค่าเรา คิดว่าอย่างนั้น แต่เราอยู่ตรงไหน ก็หาตัวเราไม่ได้ตัวเราไม่มี อย่างนี้คือ **ปัญญาไม่มีตัวตน ไม่มีบุคคล** แต่เป็น โดยสมมติขึ้นมาที่เขาว่าเท่านั้น แล้วก็แปรปรวน เปลี่ยนแปลงสภาพของมันแล้วก็หลุดไป ดับวูบไปที่หู อันนั้นก็หมดสิ้นไป นี่เรียกว่า ตัวปัญญา

นักปฏิบัติต้องกำหนดทุกอิริยาบถในการฝึก เป็นการคัดนิสัยให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายของผู้มีปัญญา เป็นความเคยชินจากการปฏิบัติธรรม ส่วนใหญ่พูดอย่างนี้ ใครก็ทำได้ ใครก็รู้แต่ปฏิบัติจริง ๆ ไม่ได้ เพราะไม่เคยกำหนดเลย ปล่อยเลยไปหมด เข้ามาถึงจิตใจกายใจจิต คือ ประตูที่ ๖ ช่อง เข้ามาถึงห้องใน ที่นอนของเรา แล้ว จนเต็มจนด้วยเกล้า จนด้วยปัญญา แก่ไขปัญญา ไม่ได้เลย เพราะมันอยู่ในจุดนี้เป็นจุดสำคัญ

แต่ผู้ปฏิบัติธรรมเขาไปทั้งหมด ไม่เคยปฏิบัติจุดนี้เลย มีแต่ จ้องเดินจงกรม จ้องท่องพองหนอ ยุบหนออย่างเดียว เป็นไปไม่ได้ **ไม่ครบสติปัฏฐานสี่** ปฏิบัติในข้อจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐานสูตร ข้อนี้เป็นข้ออินทรีย์หน้าที่การงานที่จะต้องรับผิดชอบตัวเอง ต้องกำหนดเสียงหนอ **ซ้ำกำหนดไม่ทัน** มันเลยเป็นอดีตไปแล้ว เกิดเข้ามาในจิตใจเกิดโทสะ เกิดโกรธขึ้นมาทันทีทำอะไร ไปเสียงหนออีกไม่ได้ต้องกำหนด **ตัวสัมปชัญญะ** กำหนดที่ไหน กำหนดที่ลื่นปี

บางทีไปสอนไม่เหมือนกันเสียแล้ว หลับหูหลับตาว่าส่งเดชไป จะถูกจุดได้อย่างไร กดเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ถูก กดไม่ถูกจุด แล้วมันจะออกมาอย่างที่เรต้องการไม่ได้ นี่สำคัญ

ผู้ปฏิบัติเน้นในข้อนี้ ให้มากต้องกดที่ลื่นปี แต่อธิบายอย่างไรรู้มัน จะไม่อธิบายในที่นี้ ขอให้ท่าน ใจไว้ก่อน อย่าไปฉลาดตอนปฏิบัติเดี่ยวจะคิดเอาเอง เกิดขึ้นมาแล้วท่านจะได้ของปลอมไปนะ จะได้ของจริงไปอย่างนี้

กำหนดที่ลื่นปีเป็นอดีตแล้ว ต้องกำหนดอยู่อย่างเดียวคือ รู้หนอ ไว้ก่อน รู้ว่าเรื่องอะไรก็ยังบอกไม่ได้ ทำไม่จริงจริง ทุกสิ่งต้องกำหนดทั้งนั้น ที่ลื่นปี หายใจยาว ๆ หายใจอย่างไร

ต้องตั้งสติไว้ที่ลื่นปี สูดลมหายใจจากจมูกถึงสะดือ แล้วก็ตั้งสติที่ลื่นปี หายใจยาว ๆ รู้หนอ ๆ เพราะมันเคยไปแล้วเป็นอดีต กำหนดปัจจุบันไม่ได้ ต้องกำหนดตัวรู้ อย่างนี้เป็นต้น รับรองได้ผลแน่

ข้อที่ ๔ **ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน** ธรรมในธรรม หมายความว่า เรามีสติปัญญาจะรู้แยกจิตของเรา ว่า คิดเป็นกุศลหรืออกุศล ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง จะตัดสินอยู่ที่ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ในข้อที่ ๔ นี้

ข้าพเจ้าทำงานนี้ไปเป็นกุศลหรืออกุศล เดี่ยวจะรู้ตัวตนขึ้นมาทันทีที่มีปัญญา เรียกว่า ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน อาตมาหมายความว่าถึงปฏิบัติการ ไม่ใช่วิชาการ วิชาการจะไม่อธิบายอย่างนี้

เป็นการปฏิบัติการณ์ในธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ธรรมในธรรม ทำนอกทำใน ธรรมกับทำมัน
ต่างกัน ทำไปแล้วเป็นกุศลหรืออกุศล ทั้งทางโลกทางธรรม มันอยู่ร่วมกันนี่ ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
เรียกว่าทำนอก ทำใน ทำจิต ทำใจ ทำอารมณ์ แสดงออกเป็นกุศลบ้าง อกุศลบ้าง ส่วนใหญ่เราจะ
เข้าข้างตัวเอง เลยคิดว่าตัวเองน่าจะผิดถูก ทำถูกแล้ว

ถ้าเรามานั่งเจริญกรรมฐานแก้ไขปัญหา กำหนดรู้หนอ ๆ คือ ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เพราะเรา
ยังไม่รู้จริง รู้หนอ หายใจยาว ๆ รู้หนอ ๆๆ เคี้ยวรู้เลย ว่าที่เราทำพลาดผิดเป็นอกุศล ไม่ใช่กุศลมวลเป็น
อกุศลกรรมจากการกระทำทางกาย วาจา ใจ ก็ถ้าแสดงออกเป็นอกุศล นี่ธรรมานุปัสสนาเชิงปฏิบัติการ ไม่ใช่
วิชาการนะ

บางคนบอกหลวงพ่อดำวันอธิบายนิดแล้ว ไซ้ มันผิดหลักวิชาการ แต่มันถูกปฏิบัติการ มันจะ
รู้ตัวเลยว่า เราทำไปนั้นเป็นกุศล ผลงานส่งผลคือเป็นบุญ เป็นความสุข

สิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าทำเป็นอกุศลกรรม ทำแล้วผิดความทุกข์ นี่ง่าย ๆ ทางเชิงปฏิบัติการ วิชาการ เขา
อธิบายนิดดีกว่านี้ ถ้ามีกิจกรรมทำได้ไม่ยากเลย อยู่ตรงนี้เอง

รู้หนอ! อ้อ รู้แล้วไปโกรธมันทำไม ไปโกรธรูปนาม หรือไปโกรธใคร ตัวโกรธอยู่ที่คนโน้นทำให้
เราโกรธหรือ ตัวโกรธไม่ใช่อยู่ที่คน โน้น อยู่ที่เรา อยู่ที่ไหน อยู่ที่ใจ อยู่ที่จิตเก็บความโกรธเอาไว้

ท่านจะมีแต่ความเป็นโทษ มีแต่ความเศร้าหมองใจตลอดเวลา ท่านจะไม่เป็นผู้มีปัญญา เป็นผู้
แก้ปัญหาไม่ได้เลย ก็สร้างปัญหาคับด้วยโทษ สร้างปัญหาคับด้วยผูกเวร สร้างปัญหาคับด้วยผูกพยาบาท น้อยไป ดู
ถูกเรา นี่ท่านจะต้องสร้างปัญหาเป็นอย่างนี้เป็นต้น

การปฏิบัติเป็นการแก้ปัญหา ไม่ใช่สร้างปัญหาเหมือนอย่างที่ท่านเข้าใจ และมีปัญญาเห็นอารมณ์เรา
ดูอารมณ์จิตของเรา ดูจิตใจของเราต่างหาก อย่างนี้เป็นต้นสำคัญมาก

บางคนไปสอนกันไม่ถูก โกรธหนอ ๆๆ เอาจิตตั้งตรงไหน เอาสติไว้ตรงไหน ไปกดไม่ถูก กดเค็ง
คอมพิวเตอร์ผิด มันก็เลยออกมาแบบอย่างนั้นเอง จะวางจิตไว้ตรงไหน ก็ไม่รู้ที่สำคัญนะ

เห็นหนอ อย่าลืมนะ สงเคราะห์สติไว้ที่หน้าผาก ไม่ใช่หลับตาว่ากันส่ง ถ้าท่านทำดังที่อาตมาแนะ
แนว รับรองได้ผลทุกคน

เห็นหนอ ก็ต้องสงเคราะห์สติจากหน้าผากออกไป เพราะว่าเราจะสังเกตตัวเองได้ทุกคน ความรู้สึก
จะมารวมที่หน้าผากหมด ภาษาจีนเรียกว่า โหงวเฮ้ง มันจะมีแสงที่หน้าผากนะ ตอนนี้อยู่ธรรมาธิบาย จิตท่าน
สูงท่านจะเห็นเองว่าดูหน้าคนดูตรงไหน โหงวเฮ้งอยู่ตรงไหนอย่าลืม

ที่อาตมาพูดหลายครั้ง ยังไม่มีใครตีปัญหาได้เลย**อุณาโลมา....**มันเป็นการสงเคราะห์สติได้ดีมากใน
จุดศูนย์กลางนี้ นี่แหละจะเกิดปัญญาได้ สำหรับตัวตนบุคคลปฏิบัติ ไม่ใช่มานั่งเห็นนิมิต

ถามกันไม่พักเลยหลวงพ่อกะ **ฉันมีนิมิตอย่างนี้ ผันว่าอย่างนี้จะได้อะไร** ไม่ต้องมาถามแล้ว ผัน
ปลอมก็มีจิตอุปาทานยึดมั่น ก็ผันได้ถ้าจิตท่านโกรธ ผูกพยาบาทเก่ง จะผันร้าย จะผันหนีใจ เป็นนิมิตที่
เลวร้าย เพราะจิตมันไม่ดี

ถ้าสติ มีปัญญาดี จะฝันเรื่องจริงได้ ฝันแล้วเป็นเรื่องจริง ถ้าจิตเก้ ก็ฝันเก้ ๆ จิตปลอมก็ฝันปลอมออกมา

อาจารย์สอนอารมณ์บางคนชอบถามว่า **“เห็นอะไรหรือยัง เห็นโน้นเห็นนี่ไหม”** ไม่ต้องไปถามเขาอย่างนั้นนะ ถามว่า กำหนดหรือเปล่า เวทนาเกิดขึ้นกำหนดอย่างไร ต้องถามอย่างนี้ จะถูกต้องมากกว่า ไม่ต้องถามเห็นอะไรไปเนะแนวเขาทำไม่อย่างนั้น มีความหมายในการปฏิบัติมาก

เพราะฉะนั้นปักจุดให้ถูก กดปุ่ม ให้ถูก เหมือนท่านทั้งหลายคิดเลข ลองกดปุ่ม ผิด ๆ ซิ มันจะออกมาผิด ถ้ากดปุ่มถูก แต่ไฟฟ้าท่านหมด หมายความว่าสมาธิไม่มี กดอย่างไรก็ไม่ออกมาตามรูปแบบนั้น ต้องมีสมาธิ

สมาธิ คือ จับจุดงานของเราไม่วางธุระ การกำหนดจิตให้อยู่ในจุดเดียวกัน อย่างนี้ ก็กระแสไฟ ถ้ากระแสไฟมันพร่องไป ไฟไม่ได้กำหนด กดมาคิดทั้งนั้น จะไปโทษเครื่องเขาไม่ได้ เครื่องเขาดีเราบอกว่าไฟไม่มี คือไม่มีสมาธิอยู่นั่นเอง มีความหมายอย่างนั้น ต้องจับจุดให้ถูกอย่างนี้

ถ้าหากว่าไม่รู้จะกำหนดอย่างไร ก็เอาความรู้มากำหนด **คิดปีละปี** คิดไม่ออกเลย ทำอย่างไรก็ทำแบบเดิม มันเป็นอดีตไปแล้วคิดไม่ออกไม่รู้จะบอกได้อย่างไร **ทับทวน**

การทับทวน ดูหนังสือก็ต้องไปดูซ้ำ เรียกว่า **ทับทวนหนังสือ** ถ้าทับทวนอารมณ์ก็ต้องไปกำหนดอย่างนี้ = หายใจยาว ๆ นั่งทำสบาย อยู่ตรงไหนก็ตาม อยู่บนรถก็ได้ ทบทวนชีวิต ทบทวนอารมณ์ ว่าอารมณ์ลืมนะไรไปบ้าง เก็บของไว้ที่ไหนมันลืม เลยกี่หายใจยาว ๆ มีประโยชน์มาก **ตั้งสติไว้ที่ล้นปี ดวงหทัย** เรียกว่า **เจตสิก อาศัยหทัยวัตถุอยู่ที่ล้นปี** วิธีปฏิบัติอยู่ตรงนี้นะ

หายใจยาว ๆ คิดหนอ คิดหนอ หายใจลึก ๆ ยาว ๆ เข้าไว้ เพราะทางปัญญาอยู่ตรงจมูกของเรา ถึงสะดือของเรานะ **สั้นยาวไม่เท่ากันอย่างนี้**

อีกสักครูหนึ่ง ถ้ามีกระแสไฟฟ้าครบ ก็สมาธิดี คอมพิวเตอร์จะดีออกมาทันที คิดออกแล้วคิดที่แก้ปัญหาไม่ได้ 'ไม่รู้จะเอาวิชาข้อไหนมาแก้' ปัญญาจะออกมาบอกเราเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ดีออกมาแสดงอย่างนี้และเอาไปใช้เถอะ ได้ประโยชน์มากคิดออกแน่ ของใครของมัน ต้องทำขึ้นมา คือปัญญา ต้องทำให้ถูกจุดนี้

ยืนหนอ ๕ ครั้ง ขอให้คณะอาจารย์แนะนำให้ถูกต้อง ยืนหนอ ๕ ครั้งนี้ทุกคนไม่เข้าใจจะ**จะปัญจะกะกรรมฐาน** ฐานเดิมตั้งแต่มนุสย์ ที่เกิดมาจากคัพภของมารดาแล้ว มีมาครบตา โลมา นา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โบทา เกตา มีครบ

วิธีกำหนดทำอย่างไร ก็ให้ผู้ปฏิบัติยืนตรงแล้วไม่ต้องจิตเพ้า เดี่ยวจะลืมนไป ยืนธรรมดาเอามือไขว่หลังก็ได้ ตัวตรง ๆ วาดมโนภาพ ว่าเรายืนรูปร่างอย่างนี้เป็นมโนภาพ ผ่าศูนย์กลางลงไปถึงปลายเท้า เริ่มต้นว่า

ยืน... จากศีรษะหยดที่สะดือยืน...ถึงสะดือแล้ว สติตามทันไหม นี่ขึ้นต้น อ้อสติตามไม่ทัน ยืน.. สติตามจิตไปถึงสะดือไหม ถึงแล้ว ว่า หนอ... จากสะดือไปถึงปลายเท้า นี่วิธีจิงหะที่แน่นอน สติก็ตามจิตลงไปถึงปลายเท้า ได้จิงหะที่แน่นอน สติก็ตามจิตลงไปถึงเรื่องเลขผ่าศูนย์กลาง ๕๐ องศา นะ

นี่ก็คือ เบื้องต่ำตั้งแต่ปลายผมลงไป เบื้องบนตั้งแต่ปลายจิ้นมาอย่างนี้ แต่วิธีปฏิบัติอย่างไร สอนกัน ไม่ถูกจุดนี้เลย ขึ้นมโนภาพ จิตก็ผ่านจากกระหม่อมลงไป สติตาม สติควบคุมจิตยืน... ถึงสะดือแล้วสติตามทัน วรรณสอง หนอ... ลงปลายเท้าได้จิงหะพอดีเลย

ลองดูนะ แล้วสำรวจปลายเท้าขึ้น มาบนศีรษะครั้งที่สอง ยืนดูเท้าทั้งสองข้างทางด้านกายานุปัสสนา ยืน... ถึงสะดือ จุดศูนย์กลาง สติตามทันไหม พ้นหนอ... จากสะดือถึงกระหม่อมพอดี นี่ได้จิงหะ ถ้าทำอะไรผิดจิงหะใช้ไม่ได้

บางคนก็หลับมโนหนอ ๆ ๆ อะไรยืน ปากพูด ปากกำหนดจิตไม่รู้ สติไม่มี อย่างนี้ ใช้ไม่ได้ ไม่ได้ผลเลย ขอเจริญพรอย่างนั้น

วรรณสองขึ้นถึงสะดือแล้ว สติตามไม่ทันเสียแล้ว จิตมันไวมาก เอาใหม่ กำหนดใหม่ชี้ ได้ไหม ได้เปลี่ยนแปลงได้ ไม่เป็นไร สำรวจใหม่

จากปลายเท้ากลับตาขึ้น มามโนภาพ จากปลายเท้าถึงสะดือยืน... ขึ้นมา เอาจิตขึ้นมาทบทวนเรียกว่า ปฏิโมณูโลม เป็นต้น สำรวจจึงสะดือแล้ว ผ่าศูนย์กลางขึ้นมาเลยผ่าตัวนี้ ปี่ขึ้นมายืนหนอ...

ถ้าท่านมีสมาธิ สติดีนะมันจะชำนาญไปทั้งตัว จะมีสติครบทางกายต้องรู้จุดมุ่งหมายของมันด้วย เอาไปสอนกันให้ถูกต้อง ไม่ใช่ต่างคนต่างสอน ต้องมีหลักสูตร วิธีปฏิบัติให้ถูกต้อง คืออย่างนี้

สำรวจที่ปลายเท้ายืน... ถึงสะดือแล้ว หนอ...สติตามเลยว่าสะดืออยู่ที่ไหน ลึนปี่อยู่ที่ไหน แล้วสติปัญญาดี ปัญญาเกิดจะรู้จักคำว่า กายานุปัสสนาเป็นอย่างไรมันจะแจ้ง สติมีครบในด้านภายในกายนี้

กายภายในก็คือ อารมณ์ กายภายนอกคือ สภาวะอันเป็นรูป สภาวะอันเป็นนามธรรมที่อยู่ในตัว ภายในคือ ตัวกำหนด มันจะชำนาญออกมาสมาธิภาวนา เห็นชัดในรูปแบบออกมา ในรูปร่างของมัน คือรูปแบบนามธรรมชัดอย่างนี้

ครั้งที่ห้า สำรวจที่กระหม่อม มโนภาพ สติ แจ่มแล้ว ครึ่ง สติก็ตาม จิตอาศัยกันได้โดยเจตสิกที่ลึนปี่

ตัวอยากเป็นตัวเจตสิก จิตเป็นตัวที่ดำเนินงานคิดอ่านอารมณ์ต่าง ๆ ได้ อยู่ที่จิต มันก็ลงไปอีก หนอ... ถึงปลายเท้า ลืมตาได้ดูปลายเท้าต่อไป

สำรวจที่ปลายเท้าแล้วกำหนดขว้างหนอ เป็นต้น ขวาก็อะไร ก็สติระลึกก่อนที่ขว้าง ข้างข้างเป็น ตัวสัมผัสปัญญา รู้ว่าขว้างยาวสั้นเท่าไร หนอ ลงพื้นพอดี นี่เห็นชัดไหม ทำไมได้จิงหะ ถ้าไม่ได้จิงหะเหมือนเราขึ้นบันได ผิดจิงหะ ตกบันไดนะ ไม่ได้ผล ดังที่กล่าวนี้ สำคัญมาก

ขณะที่เดินจงกรม มีเสียงอะไรมา กำหนดเสียงหนอ ถ้าขณะเดินจงกรม มีเวทนา ปวดเมื่อย ดันคอ หยุดเดินยืนเฉย ๆ กำหนดเวทนาไป เอาสภาพความเป็นจริงมาแสดงออกว่า มันปวดมากน้อยเพียงใด

ต้องการอย่างนั้น ไม่ใช่กำหนดแล้วหายปวด กำหนดต้องการจะให้อันนั้นปวดขนาดได้เวทนาทำให้รู้สึกทรมานได้ เราจะรู้สึกทรมานว่าทำอะไร ระวังชาติได้อยู่ที่ตัวเวทนานะบางคนไม่รู้หรอก อันนี้จะไม่ อรรถาบาย เคี้ยวจะเสียอารมณ์ เคี้ยวจะนึกเอาเอง

นึกเอาเองนี้ไม่ได้ต้องให้มันผุดเอง ให้มันนึกเองอยู่ในจิตใจของตน อย่างนี้เป็นต้น นี่วิธีทำ

และซ้ายอย่างหนอ ผู้ปฏิบัติต้องฟังลงไปทีปลายเท้า ไม่ใช่หลิบทาเดินนะ ไม่ใช่แทงนาคูฟ้าและ หลิบทาไม่รู้เรื่อง ต้องฟังดูความเคลื่อนไหวของรูปนาม ว่ารูปนามมันเคลื่อนไหวอย่างไร จนชำนาญการ แล้ว ไม่ต้องไปกำหนดอย่างนั้นก็ได้ มันจะเดินไปถูกจังหวะของมันเอง สติมันจะบอกทุกระยะอย่างนี้ เป็น แบบฝึกหัดเบื้องต้น

ขณะที่เดินจิตออก จิตคิดหยุด อย่าเดิน เอาทีละอย่าง กำหนดที่ลื่นปี้อีก แล้วหายใจยาว ๆ กำลังเดิน จงกรม คิดหนอ ๆ มันไปคิด เอาเหตุผลมาตั้งบวกลบคูณหารไปตามลำดับ

คิดหนอ ๆ ฟุ้งซ่านที่ไปคิดนั้นเคี้ยวคอมพิวเตอร์จะดีออกมากถูกต้อง อ้อไปคิดเรื่องเหลวไหล รู้แล้ว เข้าใจแล้ว ถูกต้องแล้ว เดินจงกรมต่อไป

ขวาย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ เดินให้ช้าที่สุด เพราะจิตมันเร็วมาก จิตมันไวเหลือเกิน ทำให้เชื่องลงทำให้คุ้นเคยช้าเพื่อไวจะเสียเพื่อได้ ต้องจำข้อนี้ไว้ สั้น ๆ เท่านั้นเอง

นี่เวทนาเกิดขึ้น ก็กำหนด คิดออกก็กำหนด ฟุ้งซ่านออกก็กำหนด กำหนดทีละอย่าง อย่าเอาหลาย อย่างมาปนกัน ใช้ไม่ได้ ต้องรู้จริง รู้แจ้ง เห็นจริง เห็นแจ้ง เห็นใจใน เห็นอารมณ์เราอย่างนี้ จะถูกต้องมาก

ที่ว่า ยืนหนอ... อย่าลืมนะต้องกำหนดให้ได้ เดินจงกรมเสร็จนั่งภาวนา ที่ว่าพองหนอยุบหนอ เป็นการสร้างเครื่องคอมพิวเตอร์ สร้างสมาธิ แล้วสิ่งแวดล้อมจากจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นสิ่งที่มาของ ขันธ์ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ ต้องรู้อย่างนี้เป็นทีละอย่างไป ไม่ใช่กำหนดกันใหญ่เลยนะ

กำหนดอยาก... กำหนดโน้น กำหนดนี้ มันจะมากไป เอาแต่น้อยก่อน เพราะเคี้ยวจะกำหนดไม่ได้ เอาทีละอย่างไปเคี้ยวก็ได้ดีเอง แล้วค่อยกำหนดต้นจิตทีหลัง

ต้นจิต คือ ตัวอยาก อยากหยิบหนอ ๆ นี่ต้นจิตเป็นเจตสิกเอาไว้ทีหลัง ค่อยเป็นค่อยไปก่อน ค่อย ๆ ทำฝึกให้มันได้ขั้นตอน ให้มันได้จังหวะก่อน แล้วค่อยเคี้ยวทีหลัง ถ้าเรากำหนดละเอียดเลยขั้นตอนไม่ได้ ก็เป็นวิปัสสนิกไปเลยพองยุบก็ไม่ได้

เดินจงกรมเสร็จแล้ว ควรนั่งสมาธิ ท่านอย่าไปทำงานอื่น ๆ ทำให้ติดต่อกันเหมือนเส้นด้ายออกจาก ลูกล่ออย่าให้ขาด ทำให้ติดต่อกัน นั่งสมาธิ จะขัดสมาธิสองชั้นก็ได้ ชั้นเดียวก็ได้ ขัดสมาธิเพชรก็ได้ แล้วแต่นัก ไม่ได้บังคับแต่ประการใด มือขวาทับมือซ้าย หายใจเข้ายาว ๆ

ก่อนกำหนดพองยุบ หายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ แล้วสังเกตท้อง หายใจเข้าท้องจะพองไหม หายใจออกท้องจะยุบไหม ไม่เห็นเอามือจับดู เอามือวางที่สะดือแล้วหายใจยาว ๆ ท้องพองเร้าอีกว่าพอง หนอ ยุบหนอให้ได้จังหวะ

ใหม่ ๆ อึดอัดมาก เพราะเราไม่เคย ต้องทำให้ได้ ไม่ใช่พองหนอยุบหนอเอาแต่ปากนะ จิตใจทำไม่ได้ มันอยู่ที่จุดนี้ต้องทำให้ได้

บางคนมีนิมิตอย่างโน้น นิมิตอย่างนี้ มันมากไปมากเรื่อง เอาอย่างนี้ ก่อนนะ เราหายใจเข้ายาว ๆ ที่ท้องพองกำหนดพองไม่ทันหนอ ชุบแล้ว ไม่ทันหนอ พองขึ้นไปอีกแล้ว

วิธีปฏิบัติทำอะไร วิธีแก้พองคนละครั้งซิ พองแล้วหนอเสียดครั้งหนึ่ง ลองดูสำหรับเราทุกคน ถ้าพองครั้งไม่ได้ หนอครั้งไม่ได้ เอาใหม่ เปลี่ยนใหม่ได้ เปลี่ยนอย่างไร พองหนอไปเลย ชุบแล้วลงหนอให้ยาวไปเลย เดี่ยวท่านจะทำได้ ไม่ขัดข้อง ไม่อึดอัดแน่นใหม่ ๆ นี่ขอมเป็นธรรมดา

ถ้าแน่นไม่เห็น มือคลำไม่ได้ นอนลงไปเลย นอนเหยียดยาว นอนหงายไปเลย เอามือประสานท้องหายใจยาว ๆ แล้วว่าตามมือไป พองหนอ ชุบหนอ ให้คล่อง พอกคล่องแล้วไปเดินจงกรม มานั่งใหม่ เดี่ยวท่านจะชัดเจน นี่วิธีแก้ไข วิธีปฏิบัติให้ได้จังหวะ อย่างนี้เป็นต้น มีความหมายเหลือเกิน

ถ้าท่านโกรธกำหนดเลยนะ ถ้าท่านรู้สึกอยากได้กำหนดเลย รู้สึกเกลียดใครก็กำหนดเลย เป็นวิธีแก้ปัจจุบัน วิธีการแก้ปัญหาที่โกรธ

ผูกพยาบาทใครก็ต้องกำหนดเดี๋ยวนี้ อย่าปล่อยให้ค้างคิน ปล่อยให้เลยไม่ถึงจิตใจ เหมือนโจรเข้าไปในห้องในขณะนั้น มันก็จีเราได้ เราก็ขอมจำนนมัน โดยวิธีนี้

โกรธหรือ ต้องแก้ปัญหากำหนดเดี๋ยวนี้ อย่าไปพลัดไว้แก้พຽ່ງนี้ ผูกความโกรธเข้าไว้ทำให้ใจเศร้าหมอง ตลอดคืนยังรุ่ง กินไม่ได้นอนไม่หลับ เสียเวลามาก จึงต้องแก้เดี๋ยวนี้

โกรธหนอ โกรธหนอ ปักจิตไว้ที่ลิ้นปี สติรวมไว้แล้วเครื่องคอมพิวเตอร์จะออกมา อ้อไปโกรธเขาทำไมเล่า มันจะออกมาอย่างนี้ ใครบอก อารมณ์เราบอก จิตบอก สติบอก ปัญญาบอก สรุปลือปัญญาบอก เราจะรู้แจ้งเห็นจริงเลย เพราะปัญญาบอกเราเอง

เหมือนอย่างตัวเราบอกเองดีกว่าคนอื่นมาบอกธา เราสอนตัวเองดีกว่าคนอื่นมาสอนเรา เราจะเห็นแจ้งชัดเจนดีมากในโอกาสนี้ที่กำหนดอย่างนี้

กำหนดเวทนา ถ้าหากว่าพองหนอ ชุบหนอแล้วเกิดเวทนาต้องหยุด พองชุบไม่เอาเอาจิตปักไว้ตรงที่เกิดเวทนา เอาสติตามไปดูซิว่ามันปวดแค่ไหน มันจะมากน้อยเพียงใด ไม่ใช่ปวดหนอแล้วหายเลย ไม่หายมันยังไม่หาย มันยังไม่เป็นวิปัสสนา ยังเป็นสมถะ มันยังเป็นอุปาทาน ยึดเวทนาอยู่

เหมือนท่านทั้งหลายเป็นไข้เอาจิตไปแตะที่ไข้ จิตท่านก็เป็นไข้ไปด้วยอย่างนี้แหละ ท่านทั้งหลายโปรดทราบ ยังแยกรูปแยกนามยังไม่ออก แยกเวทนาไม่ออกก็ต้องยึดอย่างนี้ก่อน

พอยึดปวดหนอ โอ้อ๊ยยิ่งปวดหนัก ตายให้ตาย ปวดหนักทนไม่ไหวแล้ว จะแตกแล้ว กันนี้จะร้อนเป็นไฟแล้ว ทนไม่ไหวแล้วตายให้ตาย กำหนดไป กำหนดไป สมาธิดี สติดี เวทนาเกิดขึ้นดับไปซ้ำ! หายวับไปกับตา นี่แยกเวทนาได้ แยกรูปแยกนามได้ ใช้ได้ใหม่ ๆ ยังแยกไม่ออก ยังกอดกันอยู่ มันยังปวด ไม่รู้จักหาย

ขอให้ท่านอดทนฝึกฝนในอารมณ์นี้ ให้ได้เวลาเจ็บ ท่านจะได้เอาจิตแยกออกเสียจากป่วยจิตไม่ป่วยไม่เป็นไรนะ ลำคัญจิต ไปป่วยเสียด้วย เลยกั้หมดทั้งกายทั้งใจ หมดอาลัยตายอยากอยู่ในจุดนี้ อันนี้เรื่องสำคัญมาก ต้องกำหนดอย่างนี้

ถ้าท่านว่างเหลือเกินกำหนดช่วงหนอ ๆ แต่ปาก หายว่างไม่ได้ ทำอย่างไรละ จะกำหนดได้ กำหนดอย่างไรจะไม่ว่าง เอาจิตกำหนดที่อุณาโลมช่วงหนอ ๆ ๆ ๆ ตำรวมจิตไว้ที่โหวงเฮ้ง รับรองหายว่างทันที นี่วางจิตให้มันถูกรื่องกันซิ ไม่ใช่กำหนดแต่ปาก แก้ไขปัญหาไม่ได้

ถ้าหากว่าเรานอนไม่หลับ ถ้าสมาธิ ด้วยเหตุอันใดไม่ทราบมันนอนไม่หลับ หายใจยาว ๆ นอนลงไปหมายถึงว่า หน่วยกิตดีแล้วสะสมไว้ได้มากแล้ว กลับทันทีนะ วางจิตไว้ที่ไหน กดปุ่มไม่ให้องเอาจิตไว้ที่ลูกกระเดือก เอาสติไว้ที่ลูกกระเดือก หายใจยาว ๆ เอาจิตไว้ที่ลูกกระเดือกที่กลืนน้ำลายตั้งสติไว้เดียวท่านจะหลับผล็อยไปเลย หลับโดยมีสติด้วย พลิกตัวก็ครั้งรู้หมดเลยนะ อย่างนี้เป็นต้น

ผู้ปฏิบัติยังก็ทำได้ เดินก็ทำได้ นั่งก็ทำได้ นอนก็ทำได้ นอนทำอะไร ถ้านั่งไม่ทนก็นอนลงไป สำคัญอย่านอนหลับ นอนกำหนดพองหนอยุบหนอ ถ้าท่านมีสติ สมาธิ ปัญญาเกิด ท่านจะหลับลงไปตอนพองหรือตอนยุบจับให้ได้ ถ้าจับหลับได้ท่านจะพลิกตัวก็ครั้ง ตื่นเวลาไหนได้ตามความเหมาะสม

จะตื่นดีสิ พอถึงตีสี่มันจะสะดุ้งขึ้นมา ตื่นทันที ปัญหามีอยู่ว่า ตื่นแล้วจะลุกหรือเปล่า ถ้าจะนอนต่อก็มีปัญหาเหมือนกัน สำคัญเคยชินอย่างนี้

ขอเรียนพระอาจารย์ และเรียนคณะอาจารย์หญิงชายด้วย สอนให้ถูกจุดนี้ให้เหมือนกัน นี่วางปุ่มนี้รับรองได้ เห็นหนอ ๆ ถ้าเราเห็นหนอได้ รู้จักคำว่าอารมณ์ของเรา จากปลายผมลงไป จากปลายเท้าขึ้นมาครั้ง มันก็เห็นจากปลายผมลงไปปลายเท้า จากปลายเท้าขึ้นไปปลายผม ที่เห็นคนอื่น ก็ไม่เห็นตัวเรา

เราจะรู้ว่าคนนี้นิสัยเป็นอย่างไรทันที ขอให้ส่งกระแสจิตออกที่โหวงเฮ้ง ส่งกระแสจิตที่ระหว่างคิ้วทั้งสองข้าง ส่งออกไปเห็นหนอเห็นอย่างไร เห็นด้วยปัญญา เราเกิดสัมผัสกับคนนี้ขึ้นมา คือ เห็นหนอ เห็นรูป เห็นนาม คนนี้เดินเข้ามาแล้ว คอมพิวเตอร์จะได้ออกมาเลยว่าคนนี้คบไม่ได้นิสัยไม่ดี สัมผัสแล้วเกิดสติปัญญาทันที คนนี้เดินเข้ามาทำไม อ้อ ทราบแล้วสติจะแจ้งบอกให้เราเข้าใจ สัมผัสปัญญารู้ตัว คือตัวปัญญาตัวเดียว

คนนี้เข้ามาจะขอขมเงิน รู้แล้ว ปัญญาตัวนี้จะผลักดันให้คอมพิวเตอร์ได้ออกมา อย่าให้ขมเข้ามาแล้วตั้งแต่หน้าประตูบ้าน เป็นมิตรตอนกู่เป็นศัตรูตอนทวงอย่าให้โกรธกันในวันนี้ วันเดียวเท่านั้น นี่มีประโยชน์ไหมนี่

มีผู้ปฏิบัติออกนอกกลุ่มนอกทางเสียเยอะแยะเลยรู้ไม่จริงอย่างนี้ นะ บางคนนั่งผงกแล้วโงกไปโงกมา สมาธิดี ขาดสติ อะไรอย่างนี้ใช้ไม่ได้ นี่แหละสมาธิ แต่สติใช้ไม่ได้ ไม่มีสติเลยนั่งโงกไปโงกมา ก็กำหนดรู้หนอ ๆ ๆ โอ๊ยรู้แล้วไม่โงกเลย

โยมทั้งหลายจะเห็นคนในรถยนต์ นั่งโงกไปโงกมา ถ้านั่งมีสติสัมปชัญญะดีจะไม่โงก จะหลับอย่างสบาย จะไม่ไหวติงในประการทั้งปวง นี่เห็นชัดขาดสติมาก

ทำอย่างไรจะหายโงก ก็กำหนดเสีย โงกหนอหรือรู้หนอก็ได้ ถ้ามั่นไม่หาย กดจิตไว้ที่ใต้สะดือ๒ นิ้ว นี่วิธีแล้ว กดลงไปลึก ๆ กำหนดรู้หนอ เดี่ยวหายโงกทันที โงกก็มีหายเลย จับจุดได้ตรงนี้

อาตมากำลังเขียนตำราคู่มือบางคนจะได้มีวิชาการสอบอารมณ์ วิธีปฏิบัติสอบอารมณ์ด้วย อย่าไปสอนเขาสังเดช แล้วปฏิบัติไม่ถูกจุด มันก็ไม่ได้ผล

เพราะการเจริญวิปัสสนา การเดินจงกรม การนั่งภาวนานี้ เป็นการสร้างข้อมูลไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งหมด คือ ทบทวนอารมณ์จิต ให้เข้าข้อคิดผู้มีปัญญาแล้วอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ของเราครบ ถึงเวลาคอมพิวเตอร์จะตีออกมา แก้ปัญหาให้เราเอง ของใครของมัน เครื่องใครของมันนะ มันจะเหมือนกันอย่างไรเล่า

การเดินจงกรมเป็นการสร้างข้อมูลไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นการสร้างสิ่งที่เร้นลับ ที่กระจัดกระจายตีให้แตก ให้แยกกันได้แล้วข้อมูลจะเก็บไว้

การเดินจงกรม การนั่งภาวนา เราก็ไม่ทราบว่ามีปัญหามีได้หรือไม่ เป็นการเก็บข้อมูลสร้างเครื่องคอมพิวเตอร์ สร้างข้อมูลไว้ในเครื่อง ถึงเวลาแล้วมีข้อมูลครบ เราจะกดปุ่ม มโนมันจะออกมาแก้ ปุ่มนี้เป็นปุ่มที่จะแก้ปัญหา

ถึงมีทุกข์มียากมีลำบากขึ้นมา คอมพิวเตอร์จะตีไปตามขั้นตอนโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องกำหนดก็ได้ เพราะเราถึงขั้นแล้ว ทำความดีถึงขั้นแล้ว มันจะบอกให้เราเดินทางไปไหน จะมีความสุขสบายประการใด

คอมพิวเตอร์จะตีออกมาว่าเดินทางให้ระมัดระวังจะต้องมีปัญหาระหว่างทาง เราก็เริ่มสร้างความไม่ประมาทระหว่างทาง ถึงจะมีเรื่องเกิดขึ้นมามันก็น้อยลงไป เพราะเราคอยระมัดระวังไว้ นี่คือประโยชน์จากการเจริญวิปัสสนา

บางคนไม่เอา สอนผิดจุดกันหมด ขอให้ผู้ปฏิบัติธรรมทำจุดนี้ ท่านทั้งหลายจะดูใจดูมาโลมา หน้าผากนี้ดูคน เห็นหนอ ไม่ต้องไปสร้างภาพ โดยที่เห็นว่าเห็นคนโน้นอย่างไร คนนี้อย่างไร ไปสร้างอย่างนั้นให้ไม่ได้ ต้องประสบการณ์เห็นอย่างไร ต้องว่าอย่างนั้นมันเกิดจำเป็นจะต้องเห็นดีกำหนดทันที

ไม่ใช่ไปเห็นเขาก็กำหนดสวย กำหนดรวยไม่ใช่ซะ ต้องประสบการณ์เฉพาะปัจจุบันธรรมเท่านั้น อดีตไม่เอาอนาคตไม่เอาทั้งนั้น ปัจจุบันเป็นการสร้างเสริมข้อมูลไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ และกดปุ่ม มโน มันจะออกมาตามข้อมูลนั้น ๆ ข้อมูลที่ป้อนก็คือสติสัมปชัญญะครบ

ถ้าสติสัมปชัญญะครบแล้ว ป้อนข้อมูลเข้าไปก็แสดงออก ตีออกมาโดยถูกต้อง ถ้าข้อมูลไม่ดีป้อนไม่ถูก อารมณ์เราไม่ดี ป้อนผิดหมด ออกมาผิด อย่าไปโทษเครื่องคอมพิวเตอร์

เครื่องคอมพิวเตอร์เขาเป็นธรรมชาติแต่เราป้อนข้อมูลผิดเอง อารมณ์เราไม่ใช่นี้นี้เป็นคัน เลยออกมาเสียหายมากมาย ดังที่กล่าวแล้ว

ขอเจริญพรญาติพี่น้องที่เข้าใหม่ ปฏิบัติโดยเคร่งครัดขออย่างเดียวอย่าคุยกัน อย่าเอาหนังสือไปดู เอาให้มันรู้ ให้แจ้งชัด ปังจัดตั้ง ด้วยตนเอง ให้มันเกิดเอง ของเกิดเองโดยธรรมชาติ ให้มันผุดขึ้นมาเรียกว่าภาวนา เกิดเองนี่เป็นของที่จะต้องแจ้งถึงใจเราเอง

และจิตใจเราก็ละพศได้ ละทัญญูมานะได้ เพราะเราเห็นด้วยใจ อย่างนี้เป็นคัน เรียกว่าปัญญาแหลม ลึก ปักลงไปที่ภาวนาของเรา ทำเป็นคนโง่ อย่าทำเป็นคนฉลาด

ขณะปฏิบัติอย่าประเมินผลอย่าวิจยว่าอะไรเป็นอะไร ถ้าวิจยการมากนัก ท่านปฏิบัติไม่ได้มันปรารถนาอย่างแน่นอน โง่ไว้ก่อน เก็บตำราใส่ตู้ไว้ก่อน ใช้ตำราที่อยู่ในจิต ที่มันขาดการดูแลมานาน ขาดการควบคุมมานาน

การดูแลนี้จะยากอยู่ เพราะปล่อยจิตไปตามยถากรรม จะใช้สติปัญญาแม้กว่าจะ นาที่ก็ยาก ขาดสติ
นั่นเอง ปัญญาที่ไม่เกิดขึ้นโดยวิธีนี้

ขอเจริญพรญาติพี่น้องผู้ไคร้ธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ดังกล่าวนี้ รับรองท่านจะมีปัญญาคณมี
ปัญญาขยันไม่พัก คนที่ขาดปัญญาจะไม่ขยัน จะไม่ทำงาน ทายอะไรก็ผิดพลาด

เพราะการนี้เป็นการกำหนดเป็นการปฏิบัติ เป็นการคาดคะเนได้ถูกต้อง เพราะอารมณ์ของเราเคย
สัมผัสผัสเข้าออกให้ถูกต้อง เกิดไปสัมผัสกับคนนี้เป็นอย่างนี้ ไปสัมผัสกับคนอื่น อารมณ์อย่างนี้ต้องเป็น
อย่างนี้อีกอ่านตัวออกบอแก้วได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย คลายทิฐิ ดำริชอบ ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ เป็น
หลักฐานสำคัญแน่ นี่มันอยู่ที่ตัวปฏิบัติ ไม่ได้ดูที่ไปอ่านหนังสือได้นั้นเป็นวิชาการแต่ก็ต้องเรียน
เหมือนกัน ต้องรู้ไว้

การปฏิบัติทบทวนและมาดูวิชาการ ท่านจะแนบสนิทติดหัวใจ ท่านจะสามารถขยายความจาก
วิชาการได้ดีมาก เสริมวิชาการให้สูงขึ้น ดังที่กล่าวนี้

เท่าที่อาตมาชี้แจงเบื้องต้นมาขอให้หนักปฏิบัติธรรม ถิ่นน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรให้
มาก ท่านจะได้ของจริงติดตัวไป

อย่าทำของปลอม เพราะปลอมชอบสบาย ของจริงคนไม่ย่อได้เพราะทำยาก ของจริงต้องได้มา
ด้วยความลำบาก ต้องอดทนต้องฝึกฝน มาใช้ของจริงในห้องกรรมฐาน เพราะใช้ชีวิตจริงตั้งแต่บัดนี้

ที่เราอยู่บ้านสบายมานานนั้นแหละของปลอมเป็นของที่ยั่ว วยุเป็นของที่ให้สบาย ความสบายนี้เป็น
ของปลอม ความทุกข์ความยากเป็นของจริงได้ทุกสิ่ง

สุขได้มาจากทุกข์ ขยันได้มาจากขี้เกียจ ร่ำรวย สวยดี มั่งมี ศรีสุขได้มาจากความจนที่ไม่มีอะไรเลย
เรามาสร้างมาทำขึ้น มันก็รวย มันก็สวย มันก็ดี มันก็มีปัญญา

นี่แหละท่านทั้งหลายเอ๋ยธรรมะแปลว่าทุกข์ไม่ใช่ความสุข ความสุขที่แน่นอนมีที่ไหนเล่า
นอกเหนือจากบรมสุข คือพระนิพพานเท่านั้นความสุขในโลกมนุษย์มีแต่เจือปนหมด ไม่มีของจริงเลย มีแต่
ของปลอมคยั วยุ มีแต่ของที่เป็นของเก้

ที่เรามานั่งในห้องกรรมฐานมาใช้ของจริงกัน แสดงออกของจริงทั้งนั้น แต่ตระหนักรู้ของจริง
หรือไม่ประการใด เป็นเรื่องของท่านทั้งหลาย แต่ละรายไป

ขอความสุขสวัสดิ์ สติจงมีแก่ผู้ปฏิบัติธรรมขอให้ทุกท่านรีบเดินทาง ข้ามเกาะแก่งทูลกันดาร อุปสรรค
ทั้งหลาย ถึงฝั่งปาก ความสำเร็จ คือพระนิพพาน โดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้ เทอญ

กรรมฐานแก้กรรมได้อย่างไร

พระภาวนาวิสุทธิคุณ ๑๓ พ.ค. ๓๒

ขอเจริญพร บรรดาญาติพี่น้องและคณะอาจารย์วิทยาลัยครูธนบุรีและผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่าน

ขอเจริญสุขนั กศึกษาที่มาปฏิบัติธรรมทุกคน

วันนี้จะแสดงธรรมะในเรื่องกฎแห่งกรรมและกรรมฐานแก้กรรมได้อย่างไร ขอให้ท่านทั้งหลายได้
ตั้งใจฟังธรรมสืบไป

คำว่า กฎแห่งกรรม แปลว่าอะไร กฎ แปลว่า ดัน และผลัก กรรม แปลว่า การกระทำ แต่ละราย แต่
ละรูปไม่เหมือนกัน ทำดีก็ดันไปทางดี ทำชั่วก็ดันไปทางชั่ว

กฎ ตัวนี้ คือ กฎแห่งธรรมชาติ กฎ แปลว่า กดลงไปและดันขึ้นมา ถ้าหากเรามีคุณธรรมได้อบรมมาดี
แล้ว มันจะดันและผลักไปในทางดีให้มีปัญญา

ถ้าการกระทำของเราไม่สมควรควรกันไม่สมเนื่อสมนี้ ้ เพราะจิตใจที่อบรมมาไม่ดี มันจะดันไป
ในทางที่ไม่ดีและกดให้จมลง ให้ต่ำลงไปโผล่ไม่ขึ้น

อาตมาประสบมามากหลาย บางคนไม่สนใจในเรื่องกรรมดี กรรมชั่ว ต้องการอายุมัน ขวัญยืน
ต้องการให้มีความสุขงาม ผิวพรรณผ่องใส ต้องการให้สุขภาพอนามัยดี และต้องการให้กิจการสำเร็จตาม
เป้าหมาย แต่เขาไม่ได้สร้างเหตุผลที่จะส่งผลให้อายุยืน กลับไปทำให้อายุสั้น ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เบียดเบียน
ชีวิตเขา อาฆาต เคียดแค้นผูกพยาบาท ริษยา รับรองผู้นั้น จะอายุสั้น พลันตายตั้งแต่อายุยังน้อย

พระท่านสอนไว้ว่า “กิโฆ มนุสฺสปฏิลาโก” การเกิดเป็นมนุษย์แสนจะยาก ลำบากเหลือเกิน
ที่จะเกิดมาโสภณาคัย มีน้ำตาดียิ่งหายากที่สุด ท่านต้องมีบุญมา มีปัญญามา มีวิชามา มีความรู้ของมนุษย์
คือมีคุณสมบัติมนุษย์ครบ คือคุณธรรม มีศีล ๕ ครบ จึงจะมาเป็นมนุษย์ที่โสภณได้

บางคนมีศีลมาไม่ครบ มีคุณสมบัติไม่ครบ เกิดมาขี้ริ้วขี้เหร่ บางคนเกิดมาง่อยเปลี้ยเสียขา บางคนตา
บอดหูหนวก บางคนแถมยังปัญญาอ่อนอีก บางคนเต่าแก่ชราเป็นอัมพาต

บางคนมีทานดีมาแต่ชาติก่อน ก็เกิดมาเป็นลูกมหาเศรษฐีมั่งมีศรีสุข แต่เมื่อชาติก่อนเขาได้ทำการ
เบียดเบียนสัตว์มา ชาตินี้จึงสามวันดีสี่วันไข้ เข้าโรงพยาบาลไม่พัก มีเงินก็ช่วยไม่ได้ บางคนไม่ได้สั่งเหตุ
แห่งปัญญามา ถึงเกิดเป็นลูกเศรษฐี เงินก็ซื้อวิชาไม่ได้ เงินก็ช่วยลูกเรียนเป็นตึกเตอร์ไม่ได้ เพราะเหตุใด
เพราะทำบุญมาไม่ครบ

บางคนบ้านใหญ่โตราวกับวัง แต่กินข้าวกับน้ำ ตาไม่เว้นแต่ละวัน

ท่านทั้งหลายโปรดทราบ เรื่องสังข์ทองเป็นปริศนาธรรม หกเขยคือหน้าโง่ โง่ทางอายตนะ ตาโง่ไม่
มีกำหนดเห็นหนอ เห็นด้วยโง่ ๆ ไม่เห็นลึกซึ้ง ไม่เห็นนิสัยใจคอคน คุณคนไม่เป็น

คุณนให้ดูหน้า คุณผ้าให้ดูเนื้อ

ดูเสื้อให้ดูลาย ดูชายให้ดูพ่อ

จะได้ไม่ย่อท้อใจ

ท่านทั้งหลาย เพิ่งเริ่มเข้ามาปฏิบัติไม่กี่ชั่วโมง จึงอาจจะไม่ลึกซึ้งถึงขั้นที่ดูหน้าดูตาจะรู้ได้ คุณ
คนให้ดูหน้า ดูโหงวเฮ้ง

การแนะนำไม่ใช่มาถึงวัดสอนบุญ บาป ทำบุญไปสวรรค์ ทำบาปไปนรกเท่านั้น ต้องสอนแนะ
แนวถึงกรรมฐานแก่กรรมได้อย่างไร ใครเอาไปใช้ปฏิบัติเป็นประจำ จะแก่กรรมได้จริง ๆ ถ้าใช้ไม่จริงก็
เหมือนถ้วยชา เขาให้มาแล้วเอาไปใส่ตู้ไว้ ไม่ค่อยใช้ให้เป็นประโยชน์เลย

ตัวเรานี้มีประโยชน์มาก แต่ใช้ตัวไม่เป็น ไปใช้ในเรื่องไร้สาระเสียมาก ไม่ใช่ให้เป็นประโยชน์ต่อ
ตัวเอง เกิดมาเสียชาติเกิดไม่ประเสริฐแล้ว ลิส โหน ๆ จะตายจากโลกไปก็จะต้องมีความคิดตัวไปด้วย และ
ทั้งความคิดไว้ในโลกมนุษย์ คือความคิดเป็นไตร ถ้าใครทำกรรมฐานได้ลึกซึ้ง จะรู้เหตุผลของชีวิตได้อย่างดี
ที่สุด เป็นประโยชน์แก่ชีวิตประจำวัน แก้ไขปัญหาเกิดขึ้นเฉพาะหน้าด้วยกรรมฐาน

บางคนชอบไปหาหมอดู หมอดูบอกว่าต้องสอบได้ที่หนึ่ง แต่ปรากฏว่า สอบตก หมอดูว่า สอบตก
กลับสอบได้เพราะเราขยันเราต้องสร้างความคิดให้กับดวง หาซึ่งดวงทำให้เราดีไม่ ต้องสร้าง อยู่เฉย ๆ ก็ได้
อย่างไร มันต้องเกิดจากการกระทำ คือกฎแห่งกรรมนั่นเอง

การสร้างความคิดให้กับดวง ก็คือสร้าง **ศีล สมาธิ ปัญญา** ให้เกิดขึ้นแก่ตัวเรา แล้วเราจะอवल ทวน
ลม ผู้ที่มีสมาธิจะเป็นคนขยันหมั่นเพียร และเป็นผู้มีปัญญา คนที่มีปัญญาแหลมลึก แหลมหลักต้องมีสามคม

คมกริบ ไว้ภายในจิต ไม่บอกใคร แสดงออกในเมื่อมีความจำเป็นจะต้องใช้

คมคาย มันยังเป็นหลุม ปีนบ่อ ไม่เสมอ ก็เอาน้ำมาแทง อย่างนี้เป็นต้น

คมสัน มันต้องใช้ขวานตอกย่ำลงไป จึงจะเข้าเรียบร้อยดี นี่มันมีในลักษณะศีล สมาธิ ปัญญา ครบ
ศีล คือ สถาปนิก ออกรูปแบบพื้นฐานให้คนชอบ

สมาธิ คือ วิศวกร รู้วาระจิต รู้จักน้าหนัก รู้จักชั่งดวงวัด รู้จักวาระจิตของตนในฐานะเช่นไร ควรทำ
กับเขาอย่างไร รู้จักกาลเทศะ รู้จักบาป รู้จักบุญ รู้จักคุณ รู้จักโทษ รู้จักสิ่งที่เป็นประโยชน์และ
ประโยชน์ที่วิเศษ

ปัญญา คือ นายช่าง ลงมือทำทันที มิได้รอแต่ประการใด

ถ้าใครเป็นทั้งสถาปนิก วิศวกรและนายช่างแล้ว รับรองคนนั้นเอาข้อตลอดภัยในอนาคต

บางคนเกิดมาแต่ชาติก่อน นิสัยดีมีปัญญาในโลกมนุษย์นี้ เขาก็มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ถึงจะเกิดใน
บ้านยากจนก็สามารถเป็นรัฐมนตรี หรือเป็นใหญ่เป็นโตได้ เพราะสติปัญญาที่สร้างมาแต่ชาติก่อน

คนเราก็มียิ่งงูและแพง มีทั้งเก้งและดี มีทองคำก็มีองชูป มีหลวงพ่อดอกก็มีหลวงพ่อดอก คนดี
หายากคนเกียะ

มีน้อยเหลือเกินที่จะคิดเห็นชัดและเห็นไกล อย่างนี้หายาก ต้องอดทน ต้องฝึกฝน

ท่านทั้งหลายเอ๋ย จิตนี้ฝึกได้ขยันก็ฝึกให้ทำงานก็ได้ ฝึกให้ขี้เกียจก็ได้

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานจะรำลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรมที่ผ่านมา จะแก้ปัญหกรรมที่เกิดขึ้น
เฉพาะหน้าในกิจประจำวันของเราได้

ถ้าใครเจริญวิปัสสนากรรมฐานโดยต่อเนื่อง สร้างความดีให้ติดต่อกัน สร้างความดี ถูกตัวบุคคล ถูกสถานที่ ถูกเวลา ต่อเนื่องกันเสมอต้นเสมอปลายแล้ว คนนั้นจะได้รับผลดี ๑๐๐% และจะเอาดีในชาตินี้ได้แน่นอน ไม่ต้องรอดีถึงชาติหน้า

สำคัญที่ทำความดีผิดสถานที่ผิดตัวบุคคล และผิดกาลเวลาด้วย ไม่ใช่กาลเวลาที่จะต้องทำไปแล้วไปทำ ไม่ใช่กาลเวลาที่จะพูดแล้วไม่พูด มันก็เสียหาย

ถ้าเรานั่งสมาธิอยู่หายใจยาว ๆ มีกรรมฐานเป็นการพักผ่อนในร่างกายในตัว เช่น นานาใจ ๑๘ ครั้ง ถ้าถึงนอนหลับเหลือ ๕ ครั้ง ถ้าเราทำสมาธิปกติเหลือ ๕ ครั้ง ก็เหมือนได้หลับไปแล้ว มันไม่อ่อนเพลียละเอียดแต่ประการใด มันจะเข้าภาวะปกติอย่างดียิ่ง จะมีพลังจิตสูง ต่อสู้กับเหตุการณ์และปัญหาได้ ด้วยการฝึกฝนกรรมฐานนี้แหละ

เพราะฉะนั้นกรรมฐาน แปลว่า การกระทำให้ฐานกายนี้เป็นที่ตั้งของสติ พอทำทั้งหลายทำงานได้ ดวงตาเห็นธรรมวิเศษบางประการ ได้ศีล สมาธิ ลึกซึ้งในจิตใจ ท่านจะเห็นความดีในจิต

รำลึกถึงบุญการได้ สามารถรำลึกชาติได้ จะไม่ลืมพ่อ ลืมแม่ บุญ ย่าตายาย ครูบาอาจารย์ จะสนิทสนมกลมกลืนกันกับครูบาอาจารย์ผู้มีพระคุณทั้งหลาย

นักปราชญ์ท่านสอนไว้ว่า ถ้าเราให้อะไรใครจะไม่นับไม่จำ แต่ใครให้อะไรเรา แม่น้ำ ด้วยเดียว เราก็กำหนดจดจำไว้ได้ เราจะ ไม่ลืมบุญคุณของเขา อย่างนี้จะเกิดขึ้นกับนักกรรมฐานที่ซึ้งใจ

เพราะเหตุที่เราไม่หวังผลตอบแทน แล้วบุญกุศลจะสนองแก่เราเอง เงินไหลนอง ทองไหลมา จะคิดอ่านทำอะไรก็ได้ผลสำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ มีแต่ความเจริญ จะได้อยู่ในแวดวงสิ่งแวดล้อมที่ชื่นใจ ไม่มีการทะเลาะวิวาทกัน จะมีแต่สิ่งที่เป็นมงคลในบ้านนี้

อันนี้บางคนทำได้ยาก เพราะสันดานทำไม่ได้ นิสัยไม่ให้ รูปร่างก็ดี ๆ นะ เติดยังไม่ให้

บางคนเข้าใจว่าคนอื่นคงเหมือนเรา และเราเหมือนคนอื่นเขา เหมือนไม่ได้ เพราะแตกต่างด้วยกฎแห่งกรรม เหมือนกันไม่ได้!

การแต่งกายก็ไม่เหมือนกัน บางคนชอบทรงนั้น ทรงนี้ ถ้าเคยชอบอย่างไร ไปใช้อย่างอื่นมันก็ไม่พอใจ ไม่สบายใจเป็นที่การฝึก เราเคยทำอย่างนี้แล้วไปทำอย่างนั้นมันก็ทำไม่ได้ ก็ธรรมดา เพราะกฎแห่งกรรมนี้มันแยกประเภทของสรรพสัตว์เหมือนกันไม่ได้

กฎแห่งกรรมสั้น ๆ มาจากไหน อาตมาทบทวนได้แล้วขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย เราจะดูได้จาก “เห็นหนอ! รู้หนอ คิดหนอ เข้าใจหนอ” และกำหนดกิเลสได้ในตัวเรา ชาติ อยาตนะจะโง่หรือฉลาดอยู่ที่ อยาตนะ ๖ อยู่ที่...อินทรีย์ หน้าที่นี้เอง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะโง่หรือไม่โง่ อยู่ที่ตรงนี้

จะฉลาดหรือมีปัญญาอยู่ที่ตา หู..ทำให้จริงหรือเปล่า กำหนดต่อเนื่องหรือเปล่า เปล่าเลย มันก็ไม่ได้ก็ได้แค่นั้น ที่กำหนดก็ไม่รู้ด้วย และรู้จริง

ที่ท่านทั้งหลายทำนี่ก็ต้องการเอาเป็นนิสัยปัจจัย เพื่อทำต่อเนื่องต่อไปในอนาคต เพื่อแก้ปัญหา ปัจจุบัน จากการกำหนดตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจนี้เอง นี่มันอยู่ตรงนี้ มันโง่หรือฉลาดมันอยู่ตรงนี้เอง ๕ รูปนามก็อยู่ตรงนี้เอง

เพราะฉะนั้นการกระทำของแต่ละท่านนี้ เราดูได้จากตัวเรา สังเกตได้จากตัวเรา เจริญกุศลภาวนามีหน่วยกิตครบ เราจะรู้ได้เองว่าตัวเรามีปาณาติบาตคิดตัวมา ๖๐ เปอร์เซนต์ เราจะต้องรับใช้หนี้ในชาตินี้แน่

รับใช้หนี้อะไร ก็หมายความว่าเราจะต้องโดนรถชน เราจะต้องโดนฆ่าตาย เราจะต้องโดนใส่ร้าย มันจะบอกเราเองก่อนที่จะไปบอกคนอื่นเขา อันนี้ อาตมาก็ได้ประสบมาเป็นต้น เช่นมีปาณาติบาตฆ่าสัตว์ คิดตัวมา ๖๐ เปอร์เซนต์ เรารู้แจ้งแก่ใจ รู้วันตายที่จะต้องตายอย่างไร รถชนตาย โดนยิงตาย โดนอุบัติเหตุ ตายเป็นต้น

จะโดนง่ายเปลี่ยนเสียขา โดนทรมาน โดนนอนกินจนชีวิตหาไม่ มันจะบอกเหตุการณ์ชัดในตัวเรา ก่อน

ในเมื่อบอกตัวเราได้ คุณอื่นมันก็บอกได้ เราอ่านภาษาอังกฤษที่นี้จบ ไปอ่าน เอ บี ซี ที่ไหน มันก็ต้องผสมสระ ผสมอักษรเข้าแล้วก็แปลความหมายของศัพท์ได้ นั่นแหละเช่นเดียวกัน

เราจะรู้ได้ว่าเห็นหนอ คนนี้มีปาณาติบาตคิดมาก็รู้ได้เสียว่า กฎแห่งกรรมคนนี้จะต้องเป็นอัมพาต คนนี้ต้องไปอุบัติเหตุ คนนี้ไปโดนรถชนตาย มันบอกชัดเจน

มีประโยชน์มากสำหรับผู้ทำได้ มันมีประโยชน์อย่างนี้

ถ้าเราเจริญกรรมฐาน เราจะรู้กฎแห่งกรรมได้ตอนมีเวทนา คนไหนอดทนต่อเวทนาได้ กำหนดผ่านเวทนาได้ เราจะรู้ได้ว่าทุกขกรรมที่ผ่านนั้นไปทำกรรมอะไรไว้ มันจะมีกรรมอะไรมาแทรกซ้อน มันจะบอกเราเอง อันนี้มีตัวอย่างที่อาตมาประสบการณ์มากมาย เช่น อทินนาทาน

เบียดเบียนทรัพย์เขามาอะ แล้วก็ไปเบียดเบียนสัตว์ด้วย ทุกอย่างเอาหมดมักได้มันง่าย รุกหวัชไว้ คับหนา ลักเงินลักทอง โจรกรรมเล็ก ๆ ฝ้าย สะสมหน่วยกิตนิสัยไม่ดี นิสัยเคยชินในการลักขโมย ไปเบียดเบียนทรัพย์

เหมือนเศรษฐีมีเงินแล้วไปบ้านเหนือบ้านใต้ ก็ต้องหยิบมิดเขามา หยิบโน่นใส่พกใส่ห่อมา จนได้คือนิสัยสันดาน มีเงินแล้วยังต้องไปลักของเขไปอีก ไปเบียดเบียนเขไปอีก เบียดเบียนคนจนอีก ทำนองนี้เป็น

กฎแห่งกรรมจะบ่งบอกออกมาเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ว่า คนนี้ได้เงินได้ทองมาแล้วต้องถูกโจรกรรม ต้องถูกคนลัก ตีชิงวิ่งราว มิฉะนั้นไฟจะไหม้บ้าน ไม่เคยคิดแม้แต่รายเดียว อาตมาเคยทนายไว้ คนนี้ระวังนะ โยมเคยถูกโจรกรรมไหม โยม? ไม่ถูกเลยละ ระวังอันเดียวคือไฟไหม้บ้านหมดเนื้อประดาตัว แล้วก็จริงด้วย อันนี้เห็นได้ชัด

นี่แหละท่านทั้งหลายทำให้มันจริง จะเห็นจริง ทำไม่จริง จะเห็นจริงได้อย่างไร ต้องเห็นจากตัวเรา ออกมาข้างนอก เรารู้ตัวว่าเรามีกรรมประการใด ก็ใช้หนี้โดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา จิตต่อโศกกรรมได้ ยินดีรับเวรรับกรรมได้ โดยไม่มีปัญหาใด ๆ

กามสุมิฉาจาร ถ้าเรารู้ตัวเอง นั่งเจริญกุศลภาวนา มันจะบอกว่าอดีตชาติ ไปปู่ ยี่ปู่ ย่าเขามา ขี้สวานานาประการ ผัวเขา เมียเขา นานาชนิด มีข้อคิดหลายอย่าง

มาในชาตินี้ เราก็มาลำบากลำบากในครอบครัวหาความสุขไม่ได้เลย มีสามีก็เป็นของเขาหมด มีภรรยาก็มีขี้หมัด และครอบครัวต้องหาหยนะ ทะเลาะวิวาทกัน ไม่ใช่ว่าสร้างคู่สม กลายเป็นคู่วิวาทกัน และ

จะต้องแตกแยกหย่าร้างกันไป ถึงจะมีลูกด้วยกันแล้ว มีทั้งเขยสะใภ้แล้วก็ตาม จะต้องแยกกันไปตามกาลเวลา จากการกระทำของเราแน่นอนที่สุด

บางท่านเป็นผู้ชายแท้ ๆ ปู่ ย่าเป็นผู้หญิง ทำให้เขาซ้ออกซ้อใจหลายชาติที่ผ่านมา เกิดมาในชาตินี้ต้องเกิดมาเป็นผู้หญิงโสเภณี ก่อนจะตายต้องให้หนอนกินเสียก่อน มีจริงที่จดไว้หลายราย ถ้าท่านไม่เชื่อลองไปทำคุณะ มีความหมายอย่างนี้

นอกเหนือจากนั้น หลอกหลวงโลกหวังเอาลาภเขา หลอกหลวงเขาคดล่อรายการ พุดเทจ พุดส่อเสียด พุดคำหยาบ เพื่อจ้อ เลี้ยวลอคคเคี้ยวติดยัญญาณาในชาตินี้ รับรองอย่าปฏิเสธ ไม่ช้าเราต้องโดนหลอกเอาเงินไป โดนหลอกเอาโน่นไป โดนหลอกเอาโน้ไปอย่างแน่นอน ใครเป็นผู้หลอก ผู้ใกล้ชิด ญาติมิตรหรือเพื่อนฝูง เขามาเกิด จะต้องสนองงานในกฎแห่งกรรม ก็มาหลอกเอาของเราไป และเราไม่ต้องติดตามของนั้นแน่นอนที่สุด เพราะเราไปหลอกเขามาก่อนอย่างนี้เป็นต้น

สุรามรชัย เครื่องคองของมานานาชนิดทุกประการ ถ้าเรานั่งภาวนาเราจะรู้ตัวเองว่า อดีตชาติเราสพยานี่ มาใหม่ ถ้าคิดมา ๖๐ เปอร์เซนต์ รับรองว่า เรานี้ จะไม่ต้องเรียนอะไรเลย เขียนไม่ไหวแล้ว และเป็นโรคปัญญาอ่อน ไปเรียนอะไรก็ไม่จบหลักสูตรมัธยมศึกษาแน่นอนและเป็นความจริงด้วย

เราต้องแก้กรรมของเราเสียอ้อ! ปาณาติบาตเมื่อชาติก่อนคิดมา เรายังไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเสียในขณะนี้ เราจะต้องรับสนองผลงานในโอกาสหน้า เราก็รีบบำเพ็ญกุศล ด้วยการแก้กรรมด้วยการปฏิบัติกรรมฐาน

เราก็มาบำเพ็ญทานศีลและภาวนา สวดมนต์เป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ โอฬารกรรมเสียก่อน และเราก็แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เราไปสร้างกรรมมาครั้งอดีต รู้บ้าง ไม่รู้บ้าง รู้เท่าทันหรือไม่เท่าทันก็ตาม ถ้ารู้เท่าไม่ถึงการณ์เช่นนี้แล้ว ขอสรรพสัตว์ทั้งหลายจงโอฬารกรรมให้แก่ข้าพเจ้า มันก็จะน้อยลงไป ยกตัวอย่างอาตมาเป็นต้น

อาตมารู้ตัว ๖ เดือน ก็ขอโอฬารกรรมทุกวัน ว่าเราก็คงไปหักคอนกมามากหลาย เราก็บอกว่า ฟอนกเอ๊ย ตอนที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อย่าเอาโทษเราเลย ขอให้โทษเราลดลงไปให้อภัยโทษเถิด เหมือนให้การกับศาลรับสภาพจะนั้น

ศาลจะเมตตาเราที่ให้ความสะดวกในการพิจารณาของศาล จึงลดโทษลงไปอีก ๖๐ เปอร์เซนต์ เราอาจจะรอดจากความตายได้ เลขก็เตรียมให้รชชนคอกหักหมุนได้ แล้วก็กลับมาใช้เวรกรรมให้สิ้นสุดในชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ผ่านจากหนักเป็นเบาได้ อิมได้ปฏิเสธทุกข้อหาด้วยกรรมฐาน แก้กรรมได้แบบนี้ โดยรู้ตัวของเราเอง

ญาติโยมผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านถ้ามีเวทนาต้องรู้ กำหนดให้ได้ ปวดท้อง ปวดขา หรือปวดตรงไหน ปวดหนอ ตายให้ตาย เดี่ยวท่านจะเห็นกรรม เมื่ออดีตชาติท่านทำอะไรไว้ท่านจะโล่งใจนะ ท่านจะดีใจเดียว ท่านจะได้แก้กรรมด้วยการแผ่เมตตา โอฬารกรรม ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธกรรมทุกข้อหา นี่กรรมฐานแก้กรรมอย่างนี้

บางทีเรามีเวทนาหน่อยเล็กน้อย ไม่รู้จะแก้อย่างไร ครูอาจารย์เขาบอกกำหนด ปวดหนอ ๆ นักศึกษา วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาเวลานั่งปฏิบัติ เดียวนี้ จบปริญญโทเป็นอาจารย์ขอนแก่นไปแล้ว ปวดหนอ ๆ ปวดหนักเข้ามาบอกแม่ยุพิน บอกหนูไม่หาย แม่ยุพินให้กำหนดต่อไป พอวันที่หก นึกขึ้นได้ เมื่ออยู่ชั้น ประถมสอง ประถมสาม หักขาเขียด หักทั้งเป็น ใส่เกลือทั้งเป็นกำหนดหนักเข้าให้อโหสิกรรม แม่เมตตาให้ สัตว์เสีย นี่แหละกรรมฐานแก้กรรม ก็เลยเบลงไปและหายวับไปกับตา ไม่ปวดขาอีกต่อไป

เขาบอกว่าไปหักขาเขาเขียดและปวดขาเขามาตลอด พออโหสิกรรมว่าไม่ปฏิเสธ เราไปหักขาเขา มาจริง เราปวดอย่างนี้ เขาก็ต้องปวดอย่างนั้นแหละ เราก็ต้องใช้หนี้ ด้วยการปวดไป ทรมานพอสมควรแก่ เวลา และเรากำหนดจิตแม่เมตตาต่อเมื่อออกจากกรรมฐาน อโหสิกรรมเสีย นี่เรียกว่า กรรมฐานแก้กรรม อย่างนี้ สามารถจะไม่ปวดอีกต่อไปแล้ว

บางคนปวดตา บอกว่า “แม่เมตตา แม่แหลมมาแทงตาปวดเหลือเกิน” กำหนดเข้าโยม ไม่มีใครไป แทะ กำหนดเสีย นึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นคนข้างวัดนี้เอง แต่ไม่เคยทำกรรมฐาน แต่ ภาพนิมิตออกมาทันที

โยมคนนี้อายุ ๘๐ กว่าแล้ว ภาพนิมิตออกมาว่า เมื่อยังแข็งแรงอยู่ มาลักหน่อไม้วัดนี้ หน่อไหนที่เอา ไม่ได้ เอาแม่แหลมแทงให้มันเสีย แทะหน่อไม้วัดเลย ตัวเองก็ต้องปวดตาอย่างนี้ พอรู้ชัดเข้าก็ขออโหสิกรรม พระสงฆ์อนุโมทนาและก็หายปวดตาจนชีวิตหาไม่ นี่กรรมฐานแก้กรรมอย่างนั้น

บางคนไม่รู้พอปวดก็เลิกไปเลย ไม่เอาแล้ว ชอบสบาย รับรองท่านจะไม่รู้กฎแห่งกรรม เดียวจะว่า อาตมาหลอกไม่ได้ นะ อาตมาผ่านมาแล้วนะ ขอฝากผู้ปฏิบัติธรรมไว้ด้วย

เป็นคนจริงหรือเปล่า ถ้าจริงต้องได้ผลแน่ อย่างหนูที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา เจริญวัยชั้นษา พอดี

ผู้ที่ไม่ได้รับราชการครู แต่เรียนวิชาครูไม่จำเป็นต้องเข้าครูเสมอไป เพราะวิชาครูเป็นหลักสำคัญ มาก เป็นศูนย์กลางอันสำคัญ ที่เรียนเข้าไว้ สามารถจะเลื่อนยศตำแหน่งได้

มีงาทหารคนหนึ่ง มีฝึกรกรรมฐานที่นี่ สอบวิชาครูได้ปริญญตรี บัดนี้เลื่อนเป็นนายร้อยโทแล้ว อาตมาช่วยบอกเจ้ากรม กรมยุทธศึกษาทหารบก เดียวนี้เป็นร้อยเอกไปอีกคนหนึ่ง

อย่างท่านทั้งหลายเป็นทหาร เป็นฝ่ายอะไรก็ตามมีประโยชน์นะ แต่ท่านไม่นั่งกรรมฐานจริง ก็ไม่ ทราบประโยชน์ตัวเอง อันนี้ช่วยไม่ได้ นี่เห็นว่าคนเข้านานได้หมดแล้ว บรรลุทั้งหมด เจริญกรรมฐาน เป็น ผลงานกฎแห่งกรรม แก้กรรมได้

คนที่เป็นอย่างนี้เขา ยังใช้หนี้ไม่หมด สร้างความดีไม่ขึ้นหากินไม่ขึ้น บางคนหาเงินโดยค้าขาย ร่ำรวย จริง แต่เก็บไม่อยู่ ทำอย่างไรก็ไม่อยู่ ไม่รู้ไหลออกไปทางไหนหมด

อาตมาก็ดูให้ บอกให้มานั่งกรรมฐานเสีย แก้กรรมนี้ก็ได้ความว่าสร้างเวรสร้างกรรมมามากยังใช้ไม่ หมด พอใช้เวรใช้กรรมหมด อโหสิกรรมแม่เมตตา บำเพ็ญกุศลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่นี้เงินเก็บอยู่ละ เป็นเศรษฐี ได้ นี่กลายเป็นคนมีเงินมีทองไปแล้ว นี่แหละใช้หนี้ใครไม่หมดไม่เจริญหรอก ทำไม่ขึ้น ขอฝากไว้สั้น ๆ นะ

บางคนมาถามว่า “ฉันมีเวรมีกรรมอะไร”

“มานั่งกรรมฐานซิโยม จะได้รู้”

“โอ๊ย ฉันไม่มีเวลา ไม่ว่าง”

แต่เวลาไปคุยบ้านเหนือบ้านใต้ว่างคืนๆ คุยกันทีละชั่วโมง ไปสร้างความซบเซา แต่สร้างความดีไม่มีใครว่าง ต้องแล้วน่าจะเห็นใจ เพราะคนเราจะดีเหมือนกันทุกคนไม่ได้ แล้วแต่ศานาบาบมี คนที่ไม่มีบุญวาสนา มันทำยาก อาตมาก็เห็นใจด้วย

คนเราที่จะดีมาสร้างความดีดียาก เพราะเหตุการณแล้วคนนั้นไม่มีบุญ ไม่มีวาสนา เขาจึงทำยาก อย่าไปว่าเขาเลย เพราะไม่มีวาสนา ทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น และทำไม่ได้ด้วย

ขอเจริญพรให้ญาติพี่น้องได้ทราบว่ากรรมฐานแก้กรรมได้ มีนายทหารคนหนึ่ง ยศร้อยโท อยู่ศูนย์การทหารปืนใหญ่มาบวชที่นี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ มีลูกผู้หญิง ๒ คนแล้ว บู้ ยี่บู้ ย่ากับผู้หญิงจริง ๆ ไม่เชื่อบุญเชื่อกุศล ไม่เชื่อเวรเชื่อกรรมด้วย

อาตมาบอก “ผู้บังคับหมวด อาตมาขอบิณฑบาต สักหาลาเพศแล้ว อย่าไปยุ่งกับผู้หญิงเขานะ”

“โอ๊ยหลวงพ่อ ผมไม่เชื่อ ไม่มีทางหรอก สนุกสนานไปชั่วคราเท่านั้น ตอนตายแล้วมันก็สูญ จะไปเกิดที่ไหนอีก ที่ผมมาบวชที่นี้ไม่ใช่เพราะศรัทธาอะ แม่ให้มาบวช แม่บอกว่าสำเร็จนักเรียนนายร้อยแล้ว บวชให้แม่หน่อย เลยผมก็ไปมีครอบครัวเสียก่อน”

“เอาละผู้หมวด ไม่เชื่ออาตมาไม่เป็นไรนะ จดไว้ นะ ไม่มีลูกผู้หญิงบ้างก็แล้วไปนะ”

“โอ๊ย ผมมี ๒ คนแล้ว”

“จดไว้เผื่อจะมีลูกผู้หญิงอีก”

ในที่สุดก็สึกหาลาเพศไป จากไปเป็นเวลานานหลายสิบปี ยศสุดท้ายก่อนที่จะมาพบกัน เป็นนายพันเอกพิเศษ มีลูกสาว ๓ คน ลูกชาย ๒ คน ภรรยาเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอฝากข้อคิดท่านทั้งหลายไว้

หนักเข้าลูกสาวสามคนเป็นอย่างไร ลูกสาวจบ ม.๖ ทุกคน จบแล้วออกเลเพลาตพาด ไปด้วยกฎแห่งกรรม จากที่พ่อทำให้กับลูก มาหาพ่อพ่อก็เตะทั้งรองเท้า มาหาแม่แม่ก็บ่นจู้จี้ สอนลูกด้วยคำลูกด้วย

ลูกก็เลยออกจากบ้านไป ไปร้องเพลงอยู่ตามไฮเต็ล ตามโรงแรม ทำเสียหายน่าบัดสีในวงศ์ตระกูล เหลือเกิน ลูกชายสองคนดีหมด นี่แหละกฎแห่งกรรม

หนักเข้าสามีภรรยาก็ร้องไห้มาหา เพราะว่าบ้านที่หลักฐาน จำได้ว่าบวชที่วัดนี้ เมื่อพ.ศ. ๒๕๐๐ บันทึกลงไว้ว่า ไม่เชื่อตามใจ ลูกจะต้องเสียหาย

มาราบนมัสการอาตมา อาตมาบอก ท่านจะแก้ไหมละ ถ้าจะแก้ลาพักร้อนมาด้วยกันทั้งคู่ มานั่งเจริญกรรมฐาน ๗ วัน แล้วก็แผ่เมตตาให้ลูก อโหสิกรรมให้ลูกทุกวัน ๆ อย่าคำลูกอีกต่อไป ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป

ลูกมาแล้วก็อย่าไปพูดเรื่องเก่ามาเล่ากันใหม่โดยเด็ดขาด เอาเรื่องใหม่เลย ให้ลูกไปเรียนปริญญาต่อไป

ก็ได้รับความว่า กลับไป ลูกกลับทีละคน ไปตามน้องมาหมด พ่อแม่ไม่ได้ว่าอะไร หนักเข้าทั้งสามคนก็ไปเรียนรามคำแหง สำเร็จปริญญาด้วยกันทั้งหมด และบัดนี้เข้าทำงานด้วยกันทั้งหมด ลูกสาวก็มานั่งวิปัสสนาที่นั่งด้วย

บางคนหาเงินหาทอง รวยจริง ๆ ใฝ่มาเก็บไม่อยู่ ต้องไหลออกไปจนได้ มีเรื่องให้ไหลออกไปก็เพราะเราใช้กรรมไม่หมด มันต้องใช้กรรมอยู่ตลอดไป อย่าไปเสียใจ

ไม่ต้องไปหาหมอ เราก็เป็นพิภกเสียเอง คือ สติเป็นพิภก หนุมนเป็นลิง คือจิตใจ ลักษณะราม คือธรรมชาติที่ประทับใจ ขาวผ่องบริสุทธิ์ใจคือพระลักษณะน่ารัก น่าเอ็นดู น่าบูชา เขียวชอุ่ม เป็นพุ่มไม้ว อิทธิพลของบุญกุศล คลับคาลให้จิตใจชุ่มชื้นเป็นเรื่องการกระทำของกรรม เพราะคนไม่มีบุญวาสนาทำอย่างนี้ไม่ได้ ต้องฝืนใจ คนที่จะดีได้ต้องฝืนใจได้ ถ้าฝืนใจไม่ได้รับรองเอาดีไม่ได้ ไปเกิดอยู่ที่ไหนก็เอาดีไม่ได้ จะไปบวชเป็นพระเป็นชีก็เอาดีไม่ได้

ดีไม่ได้แน่เพราะฝืนใจไม่ได้ ล่องไปตามกระแสลมและสายธาร ตามอารมณ์ตามใจตัวเองตลอดมาช้านานแล้ว จึงเอาดีไม่ได้ดังเหตุที่กล่าวมานี้ มีความหมายอย่างนั้น

เรื่องที่จะเล่าสู่กันฟังมีมาก มีหลายเรื่องก็จริง แต่หมดเวลาแล้ว ขอแนะนำโยมผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านจงอุทิศหัวใจอดทน เติบงกรรมนั่งปฏิบัติกันไป

อย่างที่คุณหมอชลอ คู่กับแม่ใหญ่มาช้านานนั้น ก่อนที่จะเข้าผลสมาบัติได้ ๔ ชั่วโมง ราลึกชาติได้ว่าตัวเองเกิดที่บ้านมอญ จังหวัดราชบุรี ไปฆ่าเขาดายที่นั่น ตกเฮอร์วิณ พอเหตุการณ์ผ่านไปแล้วผลสมาบัติ ลืม! อาตมาจดไว้ครบ และเขาต้องไปตายตรงนั้นทีเดียว

กฎแห่งกรรมอย่าลืมนะ ทำเขาไว้ ไปฆ่าเขาดายที่ ตท่าพุทรา อ.ศรีสวัสดิ์ จกาญจนบุรี ที่กระท่อมหลังนั้น ตัวเองก็ต้องไปโดนฆ่าตายตรงนั้น

ขอฝากไว้ด้วยเป็นกฎแห่งกรรมทำอะไรขอให้ทำจริง ๆ ได้ผลจริงและสมค่า สมปรารถนาทุกประการด้วยกฎแห่งกรรม ที่ชี้แจงแสดงมาในวันนี้

ภาคผลงาน

ปัจฉิมโอวาท

หลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณสุทฺธิคุณกล่าวในพิธีปิดการอบรมสามเณรภาคฤดูร้อนปี ๓๒ จัดโดยวัด
อัมพวันร่วมกับยุวพุทธภิกษุสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ๔ พ.ศ. ๓๒

เจริญพรท่านนายกยุวพุทธภิกษุสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
การจัดการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อนหลักสูตร๑ เดือนนั้น ได้รับผลอย่างสมปรารถนาของเราทุก
ฝ่ายที่ร่วมกันจัด

และขอเจริญพรญาติโยม ผู้ปกครอง โยมบิดามารดาของพ่อสามเณรทุกท่าน ท่านสมหวังใน
ความคิดของท่านแล้ว

และพ่อสามเณรทุกรูป ก็ได้รับผลอย่างสมค่า ตามที่พ่อสามเณรได้ถวายรายงานทุกประการ

หลวงพ่อรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง จึงขอฝากข้อคิดบางประการไว้ในโอกาสนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณโยมท่านนายกฯ ได้ถวายรายงานนั้น

ประการที่ ๑ อาตมาได้ทราบผลงาน

ประการที่ ๒ สิ่งที่จะแก้ไข

ประการที่ ๓ สิ่งที่จะต้องส่งเสริม

ประการที่ ๔ สิ่งที่จะต้องปรับปรุง

ประการที่ ๕ ควรจะชักชวนและปลูกฝังตั้งศรัทธาของเยาวชนสืบต่อไป ณ โอกาสข้างหน้า

ในโอกาสนี้ พ่อสามเณรจงรับฟังโอวาท ที่จะติดตัวพ่อสามเณรสืบไป

หลวงพ่อรู้สึกซาบซึ้ง ศรัทธา เลื่อมใส กับสามเณรที่เรียบร้อยทุกรูป ถึงหากจะไม่เรียบร้อยไปบ้าง
บางประการ ก็ถือว่าเป็นเรื่องเยาวชนผู้อยู่ในวัยนี้ แต่ก็ไม่นับว่าดีกว่าคนโต ๆ ที่มีอายุมากกว่าอีกจำนวนมากมาย
นัก เนื่องจากสามเณรได้มาฝึกฝนอบรมจากครูบาอาจารย์ดังที่กล่าวแล้ว

ขอให้ข้อคิดโอวาทแก่พ่อสามเณรทุกรูปในที่ประชุมนี้ว่า เรากลับไปแล้วต้องนำไปปฏิบัติให้เป็น
ตัวอย่างที่ดีของเพื่อนฝูงของเราต่อไป ในโอกาสข้างหน้าด้วย

เพราะเหตุใด ถ้าเรากลับไปแล้ว เลวร้ายยิ่งกว่าเก่า ก็เป็นที่เหยียดหยามของเพื่อนฝูงในโรงเรียน
เดียวกันว่าอุตสาหะไปบวชเณรตั้งเดือนหนึ่ง ไม่นานมีอะไรดีขึ้น ผู้เขาไม่ได้บวชเณรไม่ได้ เขากลับดีกว่าเรา นี่
ฝากไว้เป็นข้อคิด อย่าไปทำให้เสียหาย

ที่เราได้ความรู้ความเข้าใจจากท่านวิทยากร และที่พ่อสามเณรมาถวายรายงานแล้ว ท่านวิทยากรหัว
กะทิมิที่วัดไทรบึง ฆนาคดอกเตอร์ทั้งนั้น ผู้เชี่ยวชาญชำนาญการและผู้ชี้แจงแสดงบรรยายล้วนเป็นผู้
ปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น ไม่ใช่พวกรู้วิชาการเฉย ๆ

ท่านที่ได้รับการปฏิบัติทางพระพุทธศาสนาทุกท่าน เช่น ดร.กิ่งแก้ว อัฒนากร ดร.สมชัย รัก
วิจิตร รศ.วิชัย สุธีรชานนท์ ตลอดจนกระทั่งกรรมการของยุวพุทธภิกษุสมาคมฯ และพุทธสมาคมจังหวัดสิงห์บุรี

มีโยมสมุห์พิมพ์ เอี่ยมละออ เป็นต้น มาเป็นประจำ จัดรายการร่วมกันตลอดมา ไม่ถึงพ่อเณรนะ พ่อเณรอย่าทิ้งเรา

หมายความว่าอะไร หมายความว่าไม่ทิ้งพ่อเณรตลอดกระทั่งบิดามารดา เราจะไม่ทิ้ง แต่ขอฝากข้อคิดให้พ่อเณรอย่างทิ้งเรานะ เอาไปปฏิบัติ ตามคำสั่งสอน ตามคำแนะนำ คือ ท่านให้ทั้งความรู้ ความเข้าใจ ให้ทั้งการปฏิบัติธรรม ให้ทั้งคุณธรรม ให้ทั้งความรู้คู่ความดี ทั้งสองประการนี้แก่พ่อเณร นี่คือการอันสูงส่งที่พ่อเณรจะพึงได้รับ

หมายความว่า ถ้วยชาถ้วยนี้ ให้พ่อเณรไปแล้วต้องเอาไปใช้ให้มันเป็นประโยชน์ เป็นคุณธรรมประจำตน ถ้วยชาี้จะมีประโยชน์ถ้าให้ไปแล้วเอาไปทิ้งหมด รับรองพ่อเณรไม่ได้อะไร เหมือนเรือสินค้าเปล่าไปเปล่ามา ไม่ได้อะไรเลยนะ ขอฝากพ่อเณรไว้ทุกรูปด้วย

และขอเจริญพรญาติโยมผู้ปกครองที่นั่งข้างหลังด้วย มีพ่อแม่บางคนที่ไม่เข้าใจ พ่อเณรบวชได้สองสามวัน ร้องให้จะไปเล่นสงกรานต์ โยมตามใจให้เณรสึกไป นี่เห็นไหมให้ลูกอยู่ว่าง ห่างผู้ใหญ่ หลงทางได้ง่าย ตามใจลูกถึงขนาดนี้ รับรองโยม ลูกของโยมไม่ดีแน่เอาดีไม่ได้

บางทีลูกร้องให้จะไปกับเพื่อน นัดเพื่อนไว้ แม่ตามใจให้เณรสึกไป ขอฝากไว้ด้วยนะ

ส่วนใหญ่หาหนทางมาให้ลูกดู ทั้งที่ลูกยังอยู่ในการเรียน ในการศึกษาแล้วลูกไม่ดีขึ้น มา ต่อภายหลังอย่าไปตำลูกนะ เพราะพ่อแม่เป็นคนก่อสร้าง ปลุกปั้นสับลูกออกมาไม่ดีเช่นนี้

และพ่อแม่ไม่ให้ความอบอุ่นลูก และไม่ให้การแนะนำแก่ลูก ลูกก็ไปติดเพื่อน

โชคดีของตระกูลเรา ไม่ติดเพื่อนดีก็พาไปทางดี ถ้าโชคร้ายไปติดเพื่อนเลว อันธพาลก็จะพาลูกเราไปเสียหาย

และส่วนน้อยเหลือเกินที่มามบวช เพราะอาจารย์ก็ไม่ดี ครูก็ไม่ดี พานักเรียนไปเที่ยว เวลาปิดเทอมเป็นแรมเดือน พานักเรียนไปเที่ยวและไปตายเสียก็มี

เมื่อสองวันมานี้ มาร้องให้บอกว่า

“หลวงพ่อกะ รู้แบบนี้ จันให้ลูกมามบวชที่วัดนี้ เสียก็ดี ลูกจันตายไปแล้วกะ”

เพราะเหตุใดจึงตาย ครูพาไปทัศนจร เลยไปรถคว่ำตาย หรือตกน้ำตาย

“โยมอย่าร้องให้ เป็นเรื่องของโยมเอง ไม่ใช่เรื่องของครู ครูเป็นคนพาไป โยมเป็นผู้ปกครอง จะไม่ให้ลูกไปก็ได้ เขาต้องถามผู้ปกครองก่อนว่าให้ไปไหม”

ลูกเราอยากได้ก็มีปัญญาทุกคน แต่เขาไม่ทราบ เขาไม่เข้าใจทำไมไม่บอกเขา รักวัวต้องผูกไว้ก่อนเดี๋ยวมันจะหาย รักลูกต้องดีด้วยเป็นแบบอย่าง ไม่ดีให้หัวร้างข้างแตก ดีด้วยเมตตา ไม่ใช่ดีด้วยโทสะ ต้องเมตตาปรารภนาดีกับลูกเรา นี่ดีด้วยแบบอย่าง

อาตมาไม่โทษเด็ก เด็กเขาเกิดมาอยากเป็นพระเอกทั้งนั้น อยากรวย อยากสวย อยากดี อยากมีปัญญา แต่เขาไม่รู้ เขาไม่ทราบ เขาไม่มีวันเข้าใจ

ไปโรงเรียน โรงเรียนเขาก็สอนดี เจ้าคะเจ้าขา วาจาดี มาถึงบ้านมีแต่คำหยาบคาย นี่เป็นที่พ่อแม่ นะ ขอฝากไว้ด้วย สิ่งแวดล้อมในบ้านไม่ดี ลูกจึงเลว

เมื่อวานนี้ไปอบรมครู ร.ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ แะแนวมดทำอย่างไรจะให้เด็กดีในโรงเรียนของเรา

ที่วัดอัมพวัน อาตมายินดีเหลือเกิน อุปถัมภ์ทุกรายการ ทั้งอาหารการบริโภค จตุปัจจัยไทยทานทุกประการ และชักชวนญาติโยมมาช่วยปลูกคนให้ดีขึ้น เสกคนให้เป็นงาน ไม่มีใครจะเห็นด้วยกับอาตมาเชียวหรือ

ศาลาที่กำลังทำอยู่นี้คนหนึ่งพันคน กำลังเร่งทำกลางวัน กลางคืนให้เสร็จทันเวลาเพื่อพัฒนาคน ไม่ใช่สร้างวัตถุเอามาถึงขว้าง ต้องสร้างให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชน

กิจกรรมของพระสงฆ์ในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนไว้ ต้องเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ถ้าสิ่งใดไม่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน สิ่งนั้นไม่เป็นกิจกรรมของพระสงฆ์ องค์พระสาวก ต้องช่วยกันพัฒนาจิต พัฒนาการศึกษาให้กุลบุตรกุลธิดา มีศรัทธาในพระศาสนา แต่การที่จะสอนให้ถูกจุดมุ่งหมาย ให้เกิดมีคุณธรรม ความรู้คู่ความดีนี้หายากเหลือเกิน ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย

วัดอัมพวันและยุวพุทธศึกษาคมต้องจัดกรรมารับมาส่ง ต้องมีมนุษยสัมพันธ์ต้องใจกว้างด้วยคุณธรรม งานจึงจะสำเร็จตามเป้าหมาย

พ่อเฒ่าเล็ก ๆ อดทนตลอดรายการมาจนวันสุดท้าย แต่เฒ่าโตโตบางองค์ไม่อดทน พ่อแม่ก็ไม่อดทน เห็นลูกลำบากเอาลูกสึกกลับบ้านไปเลย

นี่แหละญาติโยมทั้งหลาย การที่สร้างความคิดดีผลงทุนความลำบากได้ ถ้าลงทุนความลำบากไม่ได้ คนนั้นเอาดีไม่ได้ในโลกมนุษย์

คุณธรรมทางศาสนานี้ ทำคนดีให้ขยันหมั่นเพียรเรียนวิชา ให้มีความรู้ มีหลักฐาน มีงานทำให้มีคู่ครอง และมีมนุษยสัมพันธ์กันในสังคม อยู่ด้วยเมตตาธรรมกันอย่างนี้ โลกจึงจะเป็นสุข โบราณท่านว่าไว้ รักวัวต้องผูก รักลูกต้องดี รักมีต้องค้า รักหน้าต้องคิด รักมิตรต้องเตือนกัน

เพราะเด็กเขาไม่รู้ พ่อแม่เท่านั้นที่เป็นครูใหญ่ สำคัญมากกว่าครูนะ อาตมาเคยไปเป็นวิทยากรที่เขาบวชเฒ่ากันมากมาย

พระองค์โน้นมาพูดบ้าง พระวัดนี้มาพูดบ้าง พูดไม่ถูกจุดเลย ไม่ถูกในกาติศึกษาของกุลบุตรเลยนะ นี่มีความหมายมาก

และเฒ่าก็วิ่งเล่นกันตามวัด ไม่มีการปฏิบัติธรรมแต่ประการใด หลายร้อยแห่งที่บวชเฒ่าภาคฤดูร้อน แต่ของเราตลอดรายการ ๑ เดือนที่ผ่านมาไม่เคยว่างเลย

เมื่อเร็ว ๆ นี้ โยมมาไม่ทัน ยุวพุทธฯ จัดปฏิบัติธรรม คนจาก๖๖ จังหวัด มากันสักครั้งตั้งหกร้อยคน ต้องกลับไปไม่มีที่อยู่ที่มีมากัน นอกเหนือจากพระสงฆ์องค์เจ้าคับคั่งก็ต้องอยู่ ยัดเยียดกันอยู่ไหนพ่อเฒ่าญาติโยมเฒ่า พ่อเฒ่าก็เห็นกันอยู่ที่นี่

เห็นด้วยสายตา มาดูสิ่งแวดล้อมในวัดว่า มีความสะอาด และก็มีผู้มีศรัทธา มาถวายภัตตาหารพ่อเฒ่าถวายน้ำ ปานะพ่อเฒ่า โปรดจำไว้อย่าลืม ทำอย่างไรจะตอบแทนพระคุณท่านได้ไม่ใช่ว่าตอบแทนโดยกลับบ้านไปบอกญาติโยม มาสร้างวัดอัมพวัน ไม่ใช่ซะ

ต้องการจะปลูกพวกพ่อเณรให้ตื่น เสกให้เป็นงาน ขึ้นมาในอนาคตกาลวันข้างหน้า พ่อเณรจะได้
เจริญในการศึกษาต่อไป อย่างที่ท่านนายกฯ พูดแล้ว

เด็กวันนี้จะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้า จะเป็นนายกในวันหน้า เป็นสมเด็จพระสังฆราชในวันหน้า
ยังไม่แน่นอน ะ บางทีอาจจะบวชในพระศาสนา ศึกษาหลักวิชาการทางพุทธศาสนาจนสำเร็จตาม
เป้าหมาย มีบุญญาธิการเป็นพระสังฆราชได้

อย่าลืม! พระสังฆราชมีองค์เดียวในประเทศไทย มีสององค์ไม่ได้ มีนายกได้เพียงคนเดียว แต่
รัฐมนตรีมีได้หลายคน

นี่แหละพ่อเณร จะไม่เป็นผู้บริหารประเทศชาติต่อไป ถ้ากุลบุตรธิดาของเราไม่เอาไหนแล้ว และเรา
ตายไปหมดแล้ว ใครจะเป็นผู้บริหารงาน

ถ้าบริหารงานที่เลวร้าย ประเทศไทยไปรอดไหม ศาสนาก็ต้องล้มไป นี่ประเทศไทยไปไม่รอดแน่
เพราะเราท่านทั้งหลายจะต้องตาย ลูกหลานเราเกิดแต่ภายหลัง ต้องฝากชะตากรรมไว้เป็นกุศลแก่ลูกเรา ลูก
เราจะได้บริหารประเทศชาติ บริหารทรัพย์สมบัติ วงศ์ตระกูลของเราให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป

พ่อเณรเอ๋ย เรามาปฏิบัติธรรมแล้ว อย่าเถียงผู้ใหญ่ ต้องศุขนิภาพนี้ไว้ด้วยความเคารพ และสงบจิต
ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน อย่าเถียงพ่อไม่เพียงครูบาอาจารย์ เถียงผู้ใหญ่เลย ถึงท่านจะผิดถูกประการ
ใด ท่านเป็นรัตตัญญูรู้เวลากาลกว่า เราเป็นเด็กเกิดมาภายหลัง เราว่าท่านพูดไม่ถูกสำหรับเรา แต่ถูกสำหรับ
ท่านนะ พ่อแม่เกิดมาก่อน อย่าเถียงนะ เป็นบาป และเรียนหนังสือไม่จบ เรียนหนังสือไม่ได้ดี ไม่มีปัญญา
อย่างนี้เป็นต้น

ที่พ่อเณรบอกว่าชอบฆ่าแมลงปอ ชอบฆ่าสัตว์ พ่อเณรเอ๋ย เราไปเบียดเบียนชีวิตเขา อย่างเลย ชีวิตเรา
ๆ ก็รัก ชีวิตเขา ะ ก็รัก อย่าทำนะ

ต่อไปนี้ พ่อเณรทุกรูป จงอย่างใจดำอำมหิต เห็นโทษ ทารุณดุร้าย ฆ่าสัตว์ตัวเป็นให้จำตาย สงสาร
เขา พ่อเณรเห็นอกเห็นใจกันเถอะ

ทรัพย์สมบัติของเราเราก็อรัก ทรัพย์สมบัติของคนอื่นเขาก็รัก ถ้าได้ของเขามาก็คืนเจ้าของเสีย นี่เป็น
คุณธรรม เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และเป็นคนดีในพระพุทธศาสนา เป็นลูกที่ดีของบิดามารดา เป็น
ศิษย์ที่ดีของครูบาอาจารย์ จงเป็นคนดีในสังคม ดีและเด่นเห็นชัดและเห็นไกลด้วย

และอยู่ในวัยเรียนอย่าไปสนใจกับเพศตรงกันข้าม เรื่องผู้หญิงยิ่งเรือ อย่าเอาไปเป็นเพื่อนมากนัก
นอกเหนือจากนั้น อย่าลวง โลกหวังเอาลาภ พูดต้องมีสัจจะ พูดจริงทำจริงนะ ข้อนี้สำคัญ
อย่าไปเสพยาเสพติด จะเป็นเหล้าสุรายาเมา เว้นไปหมดตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป
พ่อเณรโปรดทราบ ไม่ต้องหวังเอาปัจจัยมาตอบแทนเรา ต้องการให้พ่อเณรเป็นคนดี มีปัญญา
ปรารถนาให้เป็นผู้ปฏิบัติธรรม

ขอขอบคุณขอบใจท่านพระเถระ ผู้เป็นครูบาอาจารย์ และพระอาจารย์พี่เลี้ยงทุกรูป ที่เอาใจใส่อย่าง
ดีตลอดมา

ญาติโยมเอ๋ย ไม่ต้องห่วงลูกเลย อาตมาเป็นพ่อ เป็นปู่ ย่า ตา ยายให้เขา ก็ช่วยดูแล เจ็บระทวยป่วยไข้ พระสงฆ์องค์เจ้าที่วัดนี้ต้องติดตามรักษาพยาบาลอย่างใกล้ชิด

ขอฝากข้อคิดอีกนิดเดียว ไปไหน ไปลา มาไหว้ พบผู้หลักผู้ใหญ่อ่อนน้อมถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอน นอบน้อมกตัญญู เชิดชูระเบียบ จงเพียบด้วยวินัย จงตั้งใจศึกษา นำมาฟันทุกข์ เป็นสุขอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญ ต่อณเรงจำใส่ใจเอาไปใช้

ไปไหนพบคนเฒ่าคนแก่ น้อมเคารพไหว้ นอบน้อมต่อท่านผู้ใหญ่ไว้

พบครูอาจารย์ต้องเคารพ นอบนบครูบาอาจารย์ ครูลัก ครูจำ ครูแนะ ครุ่นา ครูพร้า ครูสอน อย่าลืมถ้าลืมแล้วเราจะเรียนหนังสือไม่เก่ง

เวลาไปโรงเรียนกราบพ่อแม่ ๓ ครั้ง ตามประเพณีส่วนใหญ่เขากราบครั้งเดียว เรากราบถึงพระรัตนตรัยเลย คุณพ่อ คุณแม่ พระพุทธเจ้า พระสงฆ์ เป็นพ่อแม่ของเราอย่างแน่นนอน

ไปโรงเรียนก็ทำความเคารพครู กลับจากโรงเรียนก็ทำความเคารพครู กลับมาแล้วต้องรายงานพ่อแม่ บอกพ่อแม่ว่าลูกได้กลับมาแล้ว บัดนี้ลูกได้เรียนภาษาอังกฤษเก่ง เรียนวิทยาศาสตร์เก่ง เรียนวิชาการเก่ง นำมารายงาน พ่อแม่จะได้ชื่นใจ

กลับไปโรงเรียนแล้วของของเขาแบบอย่างที่เราได้อบรมนี้ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ถ้าพ่อแม่ไม่นำไปใช้ อานิสงส์ไม่เกิด

ต้องทำให้เขาเห็น แล้วแสดงแบบให้เขาทราบว่าทางด้านกายก็เรียบร้อย ด้านวาจาก็พูดเพราะ ไม่พูดคำหยาบพ้อเจ้อ ด้านจิตใจก็เยือกเย็น ไม่มีโทสะ ปฏิบัติดี สมาธิ ปัญญา อยู่เป็นนิจ

อาตมาขออนุโมทนาแก่ญาติโยม ผู้ปกครองทุกท่าน

และขออนุโมทนาท่านนายกวุฒิกสมาคม พร้อมด้วยท่าน รศ.วิชัย สุทธิรัตนันท์ ติดตามผลตลอดรายการ ตลอดกระทั่งพระเถรานุเถระ ขอถวายการเคารพและบูชาท่านในคุณธรรมที่เอาใจใส่พ่อเณรตลอดมา ทั้งงานอื่นหมด จนจบหลักสูตรในวันนี้

และขออนุโมทนากับแม่ครัว และเจ้าสัทธิฯทั้งหลายที่ได้ถวายอาหาร ยารักษาโรค ตลอดกระทั่งน้ำ ปานะที่อยู่ใต้วาสก และสมณบริโภคน ให้เกิดประโยชน์โสทธิผลทุกประการ งานของเราที่สำเร็จตามเป้าหมาย

ญาติโยมเป็นผู้ปกครองของกุลบุตรนี้ ก็จะได้รับส่วนบุญของพ่อเณรในฐานะเป็นลูกเป็นหลานของโยมด้วย

รับส่วนบุญอย่างไร เพราะพ่อเณรสร้างความดีเพิ่มขึ้น อุทิศให้แก่ญาติโยม กลับไปเรียนหนังสือเก่ง รุ่งก้าวหน้าเป็นอานิสงส์เป็นการแผ่บุญให้แก่โยม

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยดลบันดาลให้ญาติโยม ผู้ปกครองด้วย และยุวพุทธฯ ด้วย ตลอดจนพ่อสามเณร และทุก ๆ ท่านที่มีส่วนร่วมกัน สนึกกำลังเป็นอันเดียวกัน บันดาลให้งานสำเร็จในคราวนี้ จงมีความสุข ความเจริญ เพียบพร้อมด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่านเทอญ

กรมปลัดศัฏว์กับวัดอัมพวัน

ปิยะ อรรถกานนท์*

ท่านอธิบดีกรมปลัดศัฏว์ **ดร.ทิม พรรณศิริ** ได้เคยปรารภกับผมว่าเราจะช่วยหรือแก้ไข ให้ข้าราชการที่ติดสุรา หรือชอบดื่มสุราในเวลาราชการ ซึ่งทำให้เสียการเสียงานนั้น ให้มีความรับผิดชอบในหน้าที่ดีขึ้น หลายครั้งที่ข้าราชการและคนงานดื่มสุราจนปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้ แถมยังมีการกล่าววาจากระรานต่อผู้บังคับบัญชา จนต้องตั้งกรรมการสอบและถูกภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน บางคนไม่ไหวจริง ๆ ถูกให้ออกไปก็มี

ท่านอธิบดีก็ได้เคยมอบหมายให้ผมช่วยหาทางแก้ไขในเรื่องนี้ให้ด้วย วันหนึ่งผมได้ไปราชการที่สถานผลิตชีวภัณฑ์ปากช่อง ตอนเวลาพักเที่ยงก็ไปรับประทานอาหารกลางวันในร้านที่อยู่ระหว่างทางเข้าสถานผลิตชีวภัณฑ์ปากช่องนั่นเอง และผมก็ได้พบลูกศิษย์ของผมคือ **พ.ท.รังษี ธาดาจันทร์** เข้ามาทักทายทุกข์ สุขกัน และเขาก็เอ่ยขึ้นมาว่าอาจารย์ครับ ตอนนี้ ผมอดเหล้าได้แล้ว ผมได้ยื่นเข้าที่ทั้งเกมสสส เพราะเดิมผมไม่รู้มาก่อนว่าหมอรังสี ดื่มเหล้าขนาดไหน เพราะผมทำงานอยู่กรมปลัดศัฏว์ส่วนหมอรังสีทำงานอยู่กรมการสัตว์ทหารบก คู่กันมากก็ตอนเขาเรียนสัตวแพทย์ และผมไปช่วยสอนหนังสือที่คณะสัตวแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผมก็เอ่ยถามเขาว่าอดได้อย่างไรล่ะ เขาบอกว่าได้ไปอบรมและนั่งวิปัสสนาที่วัดอัมพวัน ผมก็ชักสนใจขึ้นมา ก็ขอชื่อเจ้าอาวาส ชื่อวัดอำเภอ และจังหวัดคือ **พระครูภาวนาวิสุทธิ์ (พระครูจรัญ) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี** หลังจากกลับปากช่องแล้วผมก็จดชื่อพระครูภาวนาวิสุทธิ์ เจ้าอาวาสวัดอัมพวันไว้บนกระดาน และจำขึ้นใจ

เมื่อปลัดศัฏว์สิงห์บุรีมาราชการที่กรมปลัดศัฏว์ และมาพบผม ผมก็ขอร้องว่า ขอให้ช่วยไปติดต่อเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ว่าทำอะไรเราจะมีโอกาสให้ข้าราชการกรมปลัดศัฏว์ ไปอบรมกับท่านที่วัดนี้ได้ ปลัดศัฏว์จังหวัดสิงห์บุรีไปพบเจ้าอาวาสแล้วกลับมารายงานและนัดวันให้ผมไปพบท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ์ เจ้าอาวาส ผมก็หาโอกาสไปพบท่าน ครั้งแรกที่พบท่านก็รู้สึกเลื่อมใสท่านทันที ท่านเล่าว่ามีคนติดเหล้าที่ทางทหารส่งมาอบรมและไม่เข้าอบรมเกลี้ยงทำเป็นป่วย ท่านก็ว่าถ้ามาไม่ได้ให้ไปอุ้มมา วันที่สองยังไม่มาอีก ท่านก็ให้ไปตามมาเข้ารับการอบรม พอวันที่สามปรากฏว่าผู้นั้นมาก่อนคนอื่นเลย การอบรมนั้นจะต้องเข้าร่วมอบรมพร้อมกับทางทหารเพราะเขามีกำหนดการอยู่ตลอดเวลา เราสะดวกเมื่อไรก็ไปร่วมอบรมกับเขาได้ เรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าอาหาร ค่าที่พักถูกมาก เพราะการกินอยู่เป็นแบบง่าย ๆ ท่านเจ้าอาวาสบอกว่าเคยจัดได้ถึง ๓๐๐ คน มีที่พักเพียงพอ และจัดได้ ทำให้ผมยิ่งเลื่อมใสมากขึ้น แต่คนที่มาจะต้องถือศีล รับประทานอาหาร ๒ มื้อ และมีน้ำปานะช่วยประทังความหิวในตอนเย็น

เมื่อกลับมาจากสิงห์บุรีผมก็มาปรึกษากับ **คุณมนัส คำประชา** กองคลังในชั้น เริ่มอุปสรรค เพราะกฎเกณฑ์ของทางราชการเรามีมาก และทางผมก็กลัวจะมีปัญหาตามมา คุณมนัสก็ขอเวลาศึกษาอีกสักกระยะหนึ่ง ต่อมากระทรวงศึกษา

* อดีตรองอธิบดีกรมปลัดศัฏว์

จัดอบรมเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยให้กรมศาสนาเป็นผู้ดำเนินการหัวข้อการอบรมคือ“การพัฒนาจิตใจ” ที่อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม และได้ส่งเรื่องมาให้กรมปลัดศรัทธาทางกรมปลัดศรัทธาได้ส่งข้าราชการเข้าอบรมคน ผลไม่ค่อยประทับใจนัก หลังจากนั้นคุณมนัสก็ได้หาทางแก้ไขและศึกษาหาทางเพื่อที่จะมีการเปิดอบรมที่วัดอัมพวันโดยใช้ชื่อว่า“การฝึกอบรมการใช้หลักธรรมในการพัฒนาจิตใจข้าราชการ” โดยมีผู้อำนวยการกองคลัง **คุณฉมัย ชาทินิยม** เป็นประธานคณะทำงาน **คุณคงใจ แสงสมบัติ** เป็นผู้ช่วย คุณมนัสเป็นผู้ดำเนินการติดต่อประสานงาน และมีผู้ร่วมงานอีกหลายคนที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ เป้าหมายการอบรมรุ่นละ๑๐ คน งานนี้ก็สำเร็จจนสามารถอบรมไปแล้ว ๒ รุ่น ๆ ละ ๑๑ วัน ในเดือนมิถุนายนและสิงหาคม๒๕๓๑

การปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันนี้ นับว่าเป็นแบบอย่างที่ดีมาก ในวันแรกที่ไปถึงวัด หลังจากหาที่พักได้เรียบร้อยแล้ว ทางเจ้าหน้าที่ได้จัดเรื่องลงทะเบียนรับเอกสาร แล้วจึงไปพบท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ และในตอนต่อมาเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ก็มาพร้อมกันที่ศาลาทำพิธีสมาทานศีล และสมาทานกรรมฐานท่าน **พระครูภาวนาวิสุทธิ**เป็นประธานสมาทานศีลและกรรมฐาน ทุกคนต้องรับศีล๘ และท่านก็เริ่มให้ธรรมะประมาณ ๒ ชั่วโมง ในวันแรกนี่ก็เป็นที่ซาบซึ้งใจของผู้เข้าฟังด้วยกันทุกคน ตลอด ๒ ชั่วโมงไม่มีใครหลับเลย หลังจากเสร็จการบรรยายธรรมแล้วทุกคนสดชื่นกลับไปพักผ่อนด้วยความสบายใจ และนอนหลับสบายด้วยกันทุกคน

เวลา ๐๕.๐๐ น. วันใหม่ ก็จะมีพิธีลงโบสถ์ สวดมนต์ทำวัตรเช้า แล**ท่านพระครูสังฆรักษ์** ผู้ช่วยเจ้าอาวาสก็จะสอนเรื่องวิปัสสนากรรมฐานจนถึงเวลา ๐๗.๐๐ น. ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนจะเดินอย่างเป็นระเบียบเข้าแถวมาที่โรงครัวเพื่อรับประทานอาหารเช้า ธรรมเนียมของการรับประทานอาหารเช้าและอาหารกลางวัน ผู้ปฏิบัติธรรมถือว่าทุกคนมีฐานะและความเป็นอยู่เท่าเทียมกันหมด ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่มีการเอาเปรียบกัน เมื่อเตรียมอาหารพร้อมแล้วจะมีพิธีถวายข้าวพระและพิจารณาอาหารทุกครั้งที่ได้รับประทานอาหาร พิธีกรรมนี้ ถ้านำมาพิจารณาแล้วเป็นวิธีการที่ดีมาก ทำให้ผู้รับประทานอาหารลดกิเลสต่าง ๆ และปลงสังขารได้ มีความรู้สึกรับประทานอาหารไม่ต้องการอิมมากจะทำให้ง่วง ระหว่างรับประทานอาหารจะพูดจากันน้อยมาก เพื่อปฏิบัติธรรมให้ได้มาก และจะรู้สึกขอบคุณผู้ทำอาหารเลี้ยงด้วยจิตใจผ่องใสและสดชื่นหลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็มีช่วงเวลาพักผ่อนบ้างตามสมควร พอเวลา๒๒.๓๐ น. ต้องลงโบสถ์ฝึกปฏิบัติธรรมจนถึงเวลา๑๕.๐๐ น. ถึงเวลาพักรับประทานน้ำ ปานะเวลา๑๕.๓๐ น. เริ่มปฏิบัติธรรมต่อจนถึงเวลา ๑๗.๐๐ น. ก็หยุดพักผ่อน พอถึงเวลา๑๘.๐๐ น. ก็เริ่มทำวัตรเย็น เดินจงกรม นั่งวิปัสสนาและแผ่เมตตาจนถึงเวลา ๒๑.๐๐ น. นี่คือชีวิตประจำวันของผู้ปฏิบัติธรรม นอกจากวันไหนที่ผู้จัดได้เชิญผู้บรรยายพิเศษมาบรรยายธรรมให้พวกเราได้ฟังซึ่งทุกท่านบรรยายได้อย่างซาบซึ้ง หัวข้อการบรรยายมีดังนี้คือกฎแห่งกรรม การใช้หลักธรรมพัฒนาจิตใจ การนำพุทธธรรมมาใช้ในการดำรงชีวิต การบริหารจัดการหลักจริยธรรมอันจำเป็นในการปฏิบัติงาน คุณธรรมจริยธรรมสำหรับข้าราชการ วิถีทางแห่งความสำเร็จในการปฏิบัติงานตามหลักพุทธธรรม หลักการปฏิบัติพุทธภavana ประโยชน์ที่ได้จากการฝึกสมาธิและพิธีกรรมทางศาสนา ผมขออ้อ อีกครั้งว่าจากการได้ฟังการบรรยายโดยเฉพาะผมเองมีความซาบซึ้งเป็นพิเศษ ได้ชื่อเทปที่ทางวัดอัดเสียงของผู้บรรยายไว้ทุกท่าน และก็พยายามเปิดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ฟัง เพื่อว่าผู้ที่ได้ฟังจะได้ไป

ปฏิบัติเพิ่มเติม ก็จะทำให้เราเองได้รับบุญเพิ่มขึ้นไปอีก ผู้ที่ได้มาปฏิบัติธรรมในระยะแรก ๆ จะรู้สึกมีความอึดอัดใจ และทรมานร่างกายอยู่เป็นอย่างมากใน ๓-๔ วันแรก และหลังจากนั้นก็รู้สึกดีมีค่าซาบซึ้งกับการปฏิบัติโดยทนได้ และเข้าถึงธรรมได้บางท่านสามารถปฏิบัติธรรมได้ผลมีความตั้งใจ จนอาจารย์ผู้ควบคุมชมเชย

สรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการมาปฏิบัติธรรมโดยเฉพาะที่วัดอัมพวันนี้ โดยความเห็นส่วนตัวแล้ว จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ได้มาปฏิบัติโดยตรงและผู้ใกล้ชิดจะรับส่วนบุญนั้นไปด้วย ประโยชน์ที่เห็นได้ง่าย และชัดคือจะทำให้เป็นผู้ที่มีความอดทน คืออดทนต่อความหิว อดทนต่อความเจ็บป่วยที่ทรมานจากการนั่งสมาธิ และอดทนต่อกิเลส โดยเฉพาะ ๒ ข้อแรก คือ โสภและโกรธ แต่ความหลงนี้ยังสงสัยอยู่ มีหลายคนที่ยังในศีลจนสามารถละเลิกลดนุหรี เหล้า และอบายมุขต่าง ๆ ได้ จากข้อที่ประเมินออกมาหลายคนบอกว่า สุขภาพจิตดีขึ้น ใจสงบเยือกเย็น ฐึ้นบุญ ฐึ้นบาป สุขภาพดีขึ้นกว่าแต่ก่อนรู้ธรรมเพิ่มขึ้นหลายอย่าง จากที่ไม่เคยรู้มาก่อน และสามารถนำหลักธรรมไปใช้ในการทำงานประจำวันได้ บางคนมีความรู้สึว่าตนเองได้บุญมากขึ้น ชุ่มชื่นใจ และมีความคิดอยากให้หลาย ๆ คนได้เข้ารับกฐนฝึกอบรมที่วัดนี้ มีผู้กล่าวว่าอยากให้ผู้ใหญ่ในกรมปลุสตั้ว ฝึกฝึกอบรมกับหลวงพ่อกวนาวิสุทธิบั้ง

ในพิธีปิดการอบรม ท่านอดีตรองอธิบดีถวายบาตรบรรจุ “สัจจะ” ของผู้เข้ารับการอบรมซึ่งเต็มใจถวายหลวงพ่อกวนาวิสุทธิคุณหลังจากดื่มน้ำในรสพรธรรม

ผมก็ขอสรุปว่าจากการให้ข้าราชการกรมปลุสตั้ว เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีนี้ ได้ประโยชน์ค้มนค่ากับการที่ทางราชการได้มีวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งเจตจำนงไว้ ผมในฐานะที่เข้าฝึกปฏิบัติธรรมด้วยคนหนึ่งขอแผ่ส่วนบุญกุศลที่ได้บำเพ็ญและปฏิบัติมา ขอผลบุญกุศลนี้จงประสบแต่ทุกท่านที่อ่านเรื่องนี้ด้วยเทอญ

(ปิยะ อรัณยทานนท์)
อดีตรองอธิบดีกรมปลุสตั้ว

บันทึกของผู้ดำเนินงาน

มนัส คำประชา

ก่อนที่จะทำนอติครองอธิปติปิยะ อรัณยทานันท์ จะเกษียณอายุราชการ ท่านขอฝาก “โครงการฝึกอบรมการใช้หลักธรรมในการพัฒนาจิตใจข้าราชการ” กับท่านอธิบดีกรมปลัดศัตว์คนปัจจุบัน(นายวิฑูรย์ กำนินเพ็ชร) ท่านอธิบดีได้ให้ความเห็นชอบกับโครงการดังกล่าว โดยให้นโยบายเกี่ยวกับบุคลากร ผู้เข้ารับการอบรมว่าควรจะเป็นข้าราชการที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติงานในหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบพร้อมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีของประชาชนในทางคุณธรรมจริยธรรมและสามารถนำความรู้แนวความคิดและประสบการณ์ที่ได้รับ ไปประยุกต์กับงานในตำแหน่งหน้าที่เป็นอย่างดี ทำให้งานราชการที่รับผิดชอบมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ในการนี้จึงได้กำหนดเป้าหมายจัดฝึกอบรมโครงการดังกล่าวในปี๒๕๓๒ ขึ้นอีก๒ รุ่น ณ วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี โดยเริ่มฝึกอบรมรุ่นที่ ๑ ระหว่างวันที่๑๕-๒๖ มีนาคม ๒๕๓๒ และรุ่นที่ ๒ ระหว่างวันที่๑๕-๒๒ สิงหาคม ๒๕๓๒ การฝึกอบรมรุ่นที่ ๑ ผ่านไปแล้ว ได้รับผลสำเร็จตามเป้าหมายทุกประการสำหรับการฝึกอบรมรุ่นที่ ๒ เริ่มวันที่๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๒ ตรงกับครบรอบวันเกิดของหลวงพ่อบุญคุณท่านพระภวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน **ซึ่งพระคุณท่านเปี่ยมล้นด้วยเมตตาคุณครบถ้วนเปรียบประดุจดังพรหมแห่งธรรมะ** ทั้งที่ในวันเกิดของหลวงพ่อบรรดาลูกศิษย์ได้จัดให้มีการประกอบพิธีสงฆ์และมีการสร้างน้ำให้กับหลวงพ่อ ซึ่งจะมีบรรดาลูกศิษย์ที่เคารพนับถือมาร่วมพิธีและแสดงมุทิตามากมายจนล้นออกข้างนอกหอประชุมดังเช่นทุก ๆ ปี หลวงพ่อจะต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในการต้อนรับแขกและบรรดาลูกศิษย์ตลอดทั้งวันแล้ว ในเวลา๑๕.๐๐ น. ของวันนั้น หลวงพ่อจะต้องเป็นประธานในการฝึกอบรมสมาทานศีล สมาทานกรรมฐาน และให้ธรรมะ จนถึงเวลา ๒๓.๐๐ น. เสร็จจากนี้แล้วหลวงพ่อยังต้องรับแขกต่อที่กุฏิอีกจนถึงตี ๒ นาฬิกา หรือจนกว่าลูกศิษย์ทั้งหลายจะรู้สึกเกรงใจท่านล่าถอยกันไปเอง หากลูกศิษย์ยังอยู่ หลวงพ่อก็ไม่ยอมขึ้นบนกุฏิ ถึงแม้ว่าลูกศิษย์จะเตือนหลวงพ่อบอกว่าพรุ่งนี้จะต้องไปกินนิมนต์แต่เขามิดก็ตามเมื่อหลวงพ่อบอกขึ้นบนกุฏิจนเวลาตีต้นปานใดก็ตาม หลวงพ่อยังจะต้องเขียนหนังสือต่อไปอีก ไม่ทราบว่าจะเวลาไหนเป็นเวลาพักผ่อนเป็นส่วนตัวของท่านเอง หลวงพ่อบอกเสียสละทุกอย่างที่ท่านมีเพื่อบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคมโดยนำหลักธรรม คือ วิปัสสนากรรมฐาน มาเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอนนักเรียน นิสิต นักศึกษา ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และประชาชนทั่วไป จนประสบผลดียิ่งในด้านการใช้หลักธรรมในการพัฒนาจิตใจ อันเป็นการสร้างสรรค์ความมั่นคงของชาติทางสังคม จนเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้ว เป็สิบประดุจดังพรหมแห่งธรรม มี๔ ประการ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เช่นเดียวกับพรหมของลูก คือมารดา บิดา ซึ่งสูงค่าควรแก่การปฏิบัติเคารพบูชาอย่างยิ่ง สำหรับในข้อนี้เวลาหลวงพ่อบอกท่านเทศน์เรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งประวัติของหลวงพ่อบ้าง เรื่องเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมบ้าง เรื่องเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมบ้าง หลวงพ่อบอกท่านมักจะกล่าวเตือนสติผู้รับการอบรมเสมอ พร้อมกับถามปัญหาว่าลูกจะนึกถึงแม่พ่อตอนไหนรู้ไหม ส่วนใหญ่มักจะตอบว่าตอนลูกไม่มีสตางค์ หลวงพ่อบอกว่าผิด ตอบใหม่ มีอยู่คนหนึ่งตอบว่า**เมื่อเวลาลูกมีทุกข์** หลวงพ่อบอกถูกต้อง จนเป็นที่ซาบซึ้งใจแก่ผู้ฟังทุกคน หากใครได้มาปฏิบัติธรรมครบ๗ วัน ก็จะรู้ได้ด้วยตนเอง และจะซาบซึ้งในรสพระธรรม

มากที่สุด และสิ่งที่ประทับใจมากที่สุดในวัดอัมพวันคือ หลวงพ่อ ซึ่งท่านเป็นอัจฉริยะในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะกลวิธีในการสอนธรรมะของท่านนั้น ยอดเยี่ยม ไม่มีใครเทียบเท่าเพราะท่านเป็นพระสุปฏิปันโน อย่างแท้จริง ยังไม่เคยเห็นบุคคลใดที่ทุ่มเทชีวิตให้กับส่วนรวมมากเท่าท่าน ท่านสามารถอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ไม่มีใครทำได้อย่างหลวงพ่อ โดยเฉพาะในสังคมมนุษย์ที่คนเห็นแก่ตัวกันมากขึ้นทุกวัน แต่หลวงพ่อท่านกลับเสียสละทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นความสุขส่วนตัวหรือทรัพย์สินเงินทอง เพื่อสร้างคนให้เป็นคนอย่างสมบูรณ์ บุคคลที่เสียสละมากมายอย่างนี้หาไม่ได้อีกแล้วในโลก หากเปรียบอายุของหลวงพ่อกับข้าราชการก็ครบเกษียณอายุราชการแล้ว น่าจะได้รับการพักผ่อนตามสมควร ตรงกันข้าม หลวงพ่อกับต้องอบรมสั่งสอนธรรมะเพิ่มขึ้นตามอายุในแต่ละปี แสดงว่าธรรมะของหลวงพ่อให้ผลดีจนเกิด ความประทับใจเป็นที่นิยมเลื่อมใสในศรัทธาและที่สำคัญเป็นอาวุธฆาตกรได้อย่างถาวรด้วย ในเมื่อปรากฏผล ออกมาดังนี้ จึงไม่สามารถจะทราบได้ว่าหลวงพ่อยังจะต้องใช้หนี้มนุษย์ต่อไปอีกนานเท่าใด สิ่งบอก เหตุว่าหลวงพ่อจะต้องเพิ่มภารกิจในการอบรมสั่งสอนธรรมะมากขึ้นอีกเป็นทวีคูณก็คือ การสร้างศาลาการ เปรียญหลังใหม่ ขณะนี้สร้างไปแล้วกว่า ๕๐% โดยให้สามารถใช้เป็นหอปฏิบัติธรรมขึ้นอีกหลังหนึ่ง ซึ่ง ใหญ่กว่าหอประชุมภavana-กรศรีพิพา จุณได้เป็นพันขึ้นไป เพื่อสนองความต้องการแก่พุทธบริษัทผู้ ใฝ่ใจปฏิบัติพระพุทธศาสนาด้วยการปฏิบัติธรรม สมควรแก่ธรรม คือการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน สมควร แก่มรรคผลนิพพาน เพื่อเป็นการบูชาพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง โครงการฝึกอบรมการใช้หลักธรรมในการ พัฒนาจิตใจข้าราชการกรมปศุสัตว์ บรรลุผลสำเร็จเป็นรูปธรรมได้ด้วยความเมตตาธิคุณจากหลวงพ่อพระ คุณท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน การพัฒนาบุคลากรที่ถูกต้องเหมาะสม คือการพัฒนาด้าน จิตใจเพื่อให้บังเกิดการสมดุลกับการพัฒนาด้านวัตถุ ซึ่งจะต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่องให้ถึง เหตุที่ต้องพัฒนาจิต เพราะว่าจิตเป็นนาย กายเป็นบ่าวเมื่อสุขภาพจิตดี กายก็ดีด้วย แต่การพัฒนาจิตนั้นไม่มี วัตถุหรือสิ่งอื่นใดที่จะนำมาพัฒนาจิตได้ยกเว้นแต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้า ค้นพบเหตุเกิด ทุกข์และพบทางดับทุกข์คือการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งมีเฉพาะพุทธศาสนาเท่านั้น ศาสนาอื่นไม่มี

การประเมินผลการฝึกอบรม

จากการประเมินผลของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่ ๓ รุ่น ที่ผ่านมา ปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจยิ่ง ซึ่งพอสรุปผลได้ดังนี้ คือ

ประการแรก ผู้ที่ไปเข้าฝึกอบรมพัฒนาจิตส่วนมากเข้าใจไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโรงการพัฒนาจิต คือ เข้าใจว่า โครงการพัฒนาจิตนี้เป็นโครงการสำหรับผู้ที่มิมีจิตไม่ปกติ คนที่ถูกส่งไปพัฒนาจิตเป็นคนจิต เสื่อม เป็นโรคจิต โรคประสาท จี๋เหล้าเมายา ใครที่ถูกส่งไปพัฒนาจิตถือว่าถูกทำโทษ ถูกบังคับ ถ้าไม่พัฒนา จิตจะอยู่กับผู้กับเขาไม่ได้ ทำให้ผู้ที่ถูกส่งตัวไปพัฒนาจิตเกิดความละอายไม่อยากจะไปปฏิบัติธรรม มี ความรู้สึกต่อต้าน แต่หลังจากที่เขาได้เข้าปฏิบัติได้ ๒-๓ วันล่วงไปแล้ว เขาจึงเกิดความรู้ความเข้าใจที่ ถูกต้อง เห็นคุณค่าของการพัฒนาจิต ว่าเป็นเรื่องของการทำงานดี ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง ผู้ที่ โอกาสมาพัฒนาจิตเป็นผู้ที่โชคดีที่สุด มีหลายคนสารภาพออกมาว่า ครั้งแรกก็ไม่นึกเหมือนกันว่า การพัฒนา

จิตจะให้ประโยชน์ถึงขนาดนี้ ที่เข้าใจผิดก็เพราะว่า ชื่อของโครงการที่ว่า “พัฒนาจิต” ทำให้คิดไปทางไม่ดี เลยทำให้ใจไม่สบาย แต่เมื่อมาปฏิบัติจึงรู้ว่าที่เข้าใจมานั้นเป็นการเข้าใจผิด นี่เรื่องของความเข้าใจผิด

ประการที่ ๒ เกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาจิต ครั้งแรกมีปัญหาบ้าง เพราะผู้ที่ถูกส่งไปรุ่นแรกมีปัญหาเล็กน้อย สำหรับผู้ชอบดื่มสุรา ซึ่งเข้าอบรมพร้อมกับผู้ที่สมาธิไปเอง แต่หลังผ่านการปฏิบัติจิตบ้าง ฟังบรรยายอบรมจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิจากพระสงฆ์และฆราวาส และการสดมนต์ให้หัวพระ ทำวัตรเช้าเย็นบ้าง พฤติกรรมต่าง ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นโดยลำดับ เช่น การเดินไปรับประทานอาหารเป็นแถวไม่พูดคุยกัน และช่วยกันล้างถ้วยล้างชาม ยิ่งเวลาผ่านไปหลายวันก็ยังดี๊ดีตามลำดับ เมื่อถึงวันสุดท้ายที่จะกลับรู้สึกว่าคุณคนมีนิสัยเรียบร้อย ซึ่งเป็นเรื่องแปลก ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจากในขณะที่เขาปฏิบัติธรรมบำเพ็ญทางจิตนั้น จิตจะเกิดความสงบจะมีความสะอาดขึ้น เมื่อจิตสะอาดความสำนึกบางอย่างก็จะเกิดขึ้นเห็นความดี เห็นความชั่วชัดเจนขึ้นเหมือนเสื้อผ้าของเราที่แหละ ถ้ามั่นสกปรกจะเอาไปวางคลุกฝุ่นคลุกโคลน ก็จะมองเห็นถึงความสกปรกไม่ชัด เพราะผ้าของเรากับความสกปรกมันเป็นสีเดียวกันแยกออกไม่ชัดว่าอันไหนสกปรก อันไหนสะอาด เพราะมันสกปรกพอ ๆ กัน แต่ถ้าเราซักให้สะอาดแล้วเอาไปวางไว้ใกล้ ๆ ของสกปรกที่เป็นฝุ่นเป็นโคลนเราก็จะเห็นได้ชัด อันไหนสกปรก อันไหนสะอาด จิตของเราก็เหมือนกัน ขณะที่จิตของเรายังสกปรก ยังไม่ได้รับการชำระ การพัฒนา มันก็มีสภาพเหมือนความชั่วรอบ ๆ ตัว ดูไม่ออกแยกไม่ได้ว่าอะไรดี อะไรชั่ว อะไรถูก อะไรผิด แต่พอจิตถูกชำระให้สะอาดด้วยการรักษาศีลบ้าง ด้วยการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน กำหนดจิตของตัวเองบ้าง จิตจะเริ่มสะอาด เมื่อจิตสะอาด อะไรที่มันเป็นความชั่ว ความผิด ก็จะเห็นชัด จะเกิดรู้ขึ้นเองว่าอะไรถูก อะไรผิด อะไรดี อะไรชั่ว

ประการที่ ๓ คือเกิดความสำนึกในเรื่องของความดี ความชั่ว เรื่องบุญ เรื่องบาป มากขึ้น ข้อนี้เกิดจากการปฏิบัติธรรม และการแสดงธรรมของหลวงพ่อดุสิตพระคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ โดยเฉพาะการบรรยายธรรมของหลวงพ่อดุสิต ท่านได้พูดถึงเรื่องกฎแห่งกรรม หลวงพ่อดุสิตท่านมีประสบการณ์เรื่องผลของกรรมดี กรรมชั่วอยู่มากมาย ท่านจะนำมาเล่าให้ผู้เข้ารับการอบรมฟังมีทั้งเหตุผล มีทั้งตัวอย่างและพยานบุคคล พยานสถานที่สามารถพิสูจน์ได้ ผู้ที่ฟังแล้วจะเกิดความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม คือการทำดี ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ตามหลักพระพุทธศาสนา เชื่อว่าตายแล้วจะต้องเกิดอีก เชื่อว่าบาปมีจริง บุญมีจริง นรก สวรรค์มีจริง ทำให้ผู้ที่เข้าปฏิบัติธรรมพัฒนาจิต กลับบาป ออกจากบุญ นับเป็นการปลูกฝังศรัทธาตามหลักพระพุทธศาสนาได้ดีที่สุด

ประการสุดท้าย ผู้ที่เข้าปฏิบัติธรรมมีจิตเข้มแข็ง พร้อมทั้งจะละความชั่ว และทำความดี ข้อนี้สำคัญมาก เพราะคนเราจะทำความดีความชั่ว สำคัญอยู่ที่จิตใจ ถ้าใจไม่เข้มแข็งแล้ว จะละความชั่วก็ไม่ได้ จะทำความดีก็ไม่ได้ โดยเฉพาะผู้ที่ทำความชั่ว โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ไม่มีใครอยากจะทำความชั่ว แต่เพราะจิตเขาอ่อนแอเกินไป ไม่สามารถจะหักห้ามใจไม่ให้ทำความชั่วได้ เช่นคนติดสิ่งเสพติด เป็นต้น ใจไม่อยากจะติด อยากจะเลิก แต่มันหักห้ามใจตัวเองไม่ได้ เลิกแล้วก็กลับไปเป็นไปติดอีก ในเรื่องของการทำความชั่วอื่น ๆ ก็เหมือนกันเพราะใจอ่อน หักห้ามใจไม่ได้ นี่แหละเป็นตัวสำคัญ แต่เมื่อมาปฏิบัติธรรม ทำให้จิตใจมีความ

เข้มแข็งพร้อมที่จะเผชิญต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความรู้เท่าทัน มีอิสรภาพทางใจ ไม่ตกเป็นทาสของสิ่งใด ๆ

สรุปแล้ว โครงการฝึกอบรมการใช้หลักธรรมในการพัฒนาจิตใจข้าราชการของกรมปศุสัตว์ที่ได้กล่าวมานี้ บรรลุผลดีตามวัตถุประสงค์ทุกประการ ซึ่งจะพิจารณาได้จากผู้ที่เข้ารับการอบรมได้สละกิเลส ความชั่วทั้งหลาย ขอใ้บาตรหลวงพ่อพระคุณท่านพระภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ในโอกาสนี้ จึงใคร่ขอเชิญเข้าวัดปฏิบัติธรรมเสียแต่บัดนี้ดีกว่ารอให้คนแห่เข้าวัดมีพระนำ สวดมนต์ไหว้พระเสียแต่บัดนี้ ดีกว่ารอให้คนมัดมือไว้พระเคาะโลงฝังพระสวดมนต์ ปฏิบัติธรรมเสียแต่วันนี้ได้รับบุญกุศลเอง ดีกว่ารอให้ถูกหลานอุทิศส่วนบุญกุศลไปให้ ขอขอบพระคุณกรมการศาสนาที่ให้ความสนับสนุนโครงการ อนุเคราะห์วิทยากรของกรมการศาสนาและนิมนต์พระสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิมาเป็นวิทยากร และวิทยากรที่มีได้กล่าวนามตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน มา ณ โอกาสนี้ด้วย

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์
วัดอัมพวัน ต.พรมบุรี อ.พรมบุรี จ.สิงห์บุรี
ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๒๗-๒๕๓๑

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/นิสิต นักศึกษา	ข้าราชการพล เรือน	ทหาร	แม่ชี	รวมจำนวน คน
๒๕๒๗	๒๐๕	๔๒	๘๘	๕	๒๔	๓๖๘
๒๕๒๘	๒๕๔	๕๘	๑๒๘	๘	๑๓	๔๖๑
๒๕๒๙	๓๐๒	๕๑	๑๑๘	๑๖	๒	๔๘๙
๒๕๓๐	๓๔๕	๔๖	๑๒๘	๑๖	๘	๕๔๓
๒๕๓๑	๒๕๖	๕๑	๑๕๐	๑๗	๒	๕๘๖
รวม	๑,๔๑๐	๒๘๘	๖๕๒	๖๒	๔๕	๒,๔๖๑

หมายเหตุ — สถิติไม่นับรวมแม่ชีที่จำพรรษาที่วัดอัมพวัน
— ผู้เข้าฝึกปฏิบัติมาเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย

สถิติผู้ใช้หอประชุมเอนกประสงค์ภาวนา-กรศรีทิพา เพื่อการศึกษาอบรมและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

วัดอัมพวัน ต.พรมบุรี อ.พรมบุรี จ.สิงห์บุรี

ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๒๕-๒๕๓๑

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต นักศึกษา	ครู อาจารย์	ข้าราชการ พลเรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ สามเณร	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	คนงาน เจ้าหน้าที่	รวม จำนวน คณะ	รวม จำนวน คน
๒๕๒๕	๑,๔๖๑	๓,๖๔๔	๓๘๒	-	๑๒๐	-	๒๕๐	-	-	๒๘	๕,๘๑๒
๒๕๒๖	๑,๒๖๓	๓,๖๖๕	๓๑๐	-	๗๓๑	๑๒๐	๔๓๕	-	-	๔๓	๖,๖๓๒
๒๕๒๗	๕,๑๐๔	๓,๑๐๓	๒๓๒	๖๐	๑๔๘	-	๓๖๑	-	-	๗๐	๙,๐๙๕
๒๕๒๘	๓,๒๖๔	๒,๗๕๕	๖๓๘	๔๓๓	๔๗๖	-	๔๓๘	-	-	๖๕	๘,๐๐๔
๒๕๒๙	๓,๕๔๓	๑,๙๘๔	๕๖๓	๓๔๒	๑,๓๐๘	-	๘๖๑	-	-	๖๘	๘,๖๐๑
๒๕๓๐	๓,๒๒๕	๒,๑๕๒	๖๔๗	๔๘๘	๗๓๗	๘๐	๖๕๕	๓๓๖	๑๖๖	๗๑	๘,๔๘๖
๒๕๓๑	๒,๔๙๔	๓,๖๐๒	๓๙๑	๔๐๔	๑,๙๘๘	-	๔๕๕	-	๕๕	๖๘	๙,๓๘๙
รวม	๒๐,๓๐๕	๒๑,๐๐๕	๓,๒๕๔	๑,๗๒๗	๕,๕๐๘	๒๐๐	๓,๔๕๕	๓๓๖	๒๒๑	๔๑๓	๕๖,๐๒๓

หมายเหตุ — ทั้งนี้ไม่นับรวมกับจำนวนผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งมีจำนวนมาก